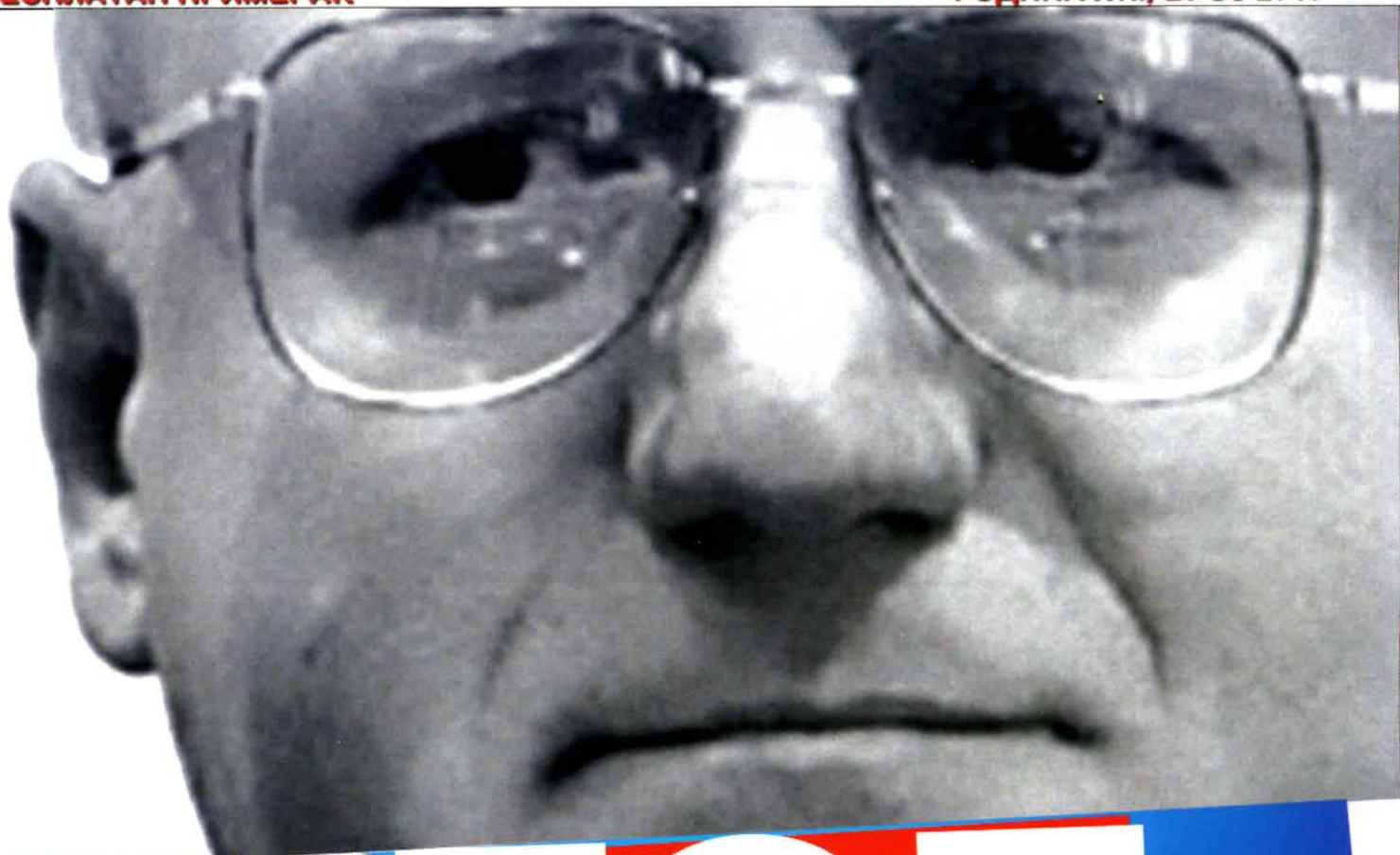

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2717

СТОП

ХАШКОЈ

ТИРАНИЈИ!

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

„Да господине

Најс,

ја се залажем
за Велику Србију

и увек ћу се
за њу залагајти.

Ја се не

нећу одрећи,

иа макар и завршио
свој животи у Хаги”.

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић

Љубомир Краговић,

Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,

Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,

Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.:023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Одраз

- Зашто је Љиљану Смајловић уплашила „она ствар“ или погубан утицај оралног секса на Хашки трибунал и Србију **2**

Хагоманија

- Кад не можеш да га победиш, додели му браниоца **4**

Трговци правдом

- Паре на столу, паре под столом **17**

Интервју – Томислав Николић

- ДОС обећао независно Косово још 2000-те **19**

Распарчавање

- Подела – лични предлог или државни програм? **21**

Заборављени

- Грађеник – живот без живота **24**

Историјске чињенице

- Римокатоличење и арнаутизација Срба Косова и Метохије у XX вијеку **26**

Српски великани

- Тесла господар муња **35**

На скенеру – Драган Ђилас

- Биро народног канцелара **38**

Папољупци

- Ко то зове папу у Србију? **43**

Министарске егзибиције

- Шуваризација просвете **44**

Сусрети

- Подршка либанском народу **51**

Прочитали смо – препоручујемо

- Америка против себе и света **58**

Зашто је Љиљану Смајловић уплашила „она ствар” или погубан утицај оралног секса на Хашки трибунал и Србију

Пише: Елена Божић-Талијан

Недавно смо сазнали да Хашки трибунал има новог портпарола – госпођу Љиљану Смајловић, иначе познату и по томе што је себи дала слободу да уништи најстарији лист на Балкану.

Поменута госпођа се одлучно zaloжила за заштиту достојанства Хашког трибунала („Политика”, четвртак 24. август 2006. године, стр. 6). Погодило је, каже, што Војислав Шешел судију назива геноцидним Израелцем а тужитељку проститутком, а посебно се узбудила због Шешелевих „вулгарности и сексуалних инсинуација”. Због тога она подржава Трибунал и драстично кршење људских права Војислава Шешела, као и одлуку Судског већа да се Шешелу наметне адвокат и да му се одузме право да се сам брани – право које му је загарантовано и међународним актима и статутом самог Трибунала.

Госпођа Смајловић покушава да одбрани неодбрањиво – климаву аргументацију Судског већа за доношење одлуке о наметнутом адвокату. Веће своју одлуку образлаже жељом да спречи опструкцију судског процеса и углавном се позива на увредљиве изразе упућене стенд бај адвокату. Међутим, сви ти увредљиви изрази, као и они који су посебно погодили Смајловићку, а односе се на судију и тужиоца, изнесени су у поднесцима, а не у судници, у судској дворани у току процеса. Ако су судија, тужилац и стенд бај адвокат повређени изразима којим их је Шешел оквалификовао у поднесцима, могу да поднесу тужбу надлежном суду у Београду, и то апсолутно нема никакве везе са процесом у Трибуналу.

Војислав Шешел није у судници направио ни један једини инцидент. Међутим, за Судско веће и Љиљану Смајловић није проблем што је Шешелу стенд бај адвокат (иако за то нема правног основа) наметнут да га омета, иритира, да га све време угрожава, него је проблем што Шешел увредљивим изразима производи сукоб интереса између себе и њега.

Судско веће, износећи своју крајње апсурдну и смешну аргументацију, наводи чак и Шешелеве изјаве пре његовог доласка у Хаг – да ће да растури Хашки трибунал и холандску краљицу. Он Хашки трибунал већ растура и то је главни и једини разлог због којег Шешел мора да се онемогући да се сам брани, и то госпођа Смајловић врло добро зна. Отуда то хистерично и успаничено, оркестрирано реаговање поклоника овог несуда, којем се придружила и госпођа Смајловић. А што се тиче холандске краљице, познато је да Шешел испуњава своја обећања, тако да ће, сигурно, једнога дана и она да стигне на ред.

Потпуно невероватно, али госпођа Смајловић види разлику између Милошевићевог и Шешелевог права да се сам брани, па право које је важило за Милошевића и које је она подржавала, сада одлучно негира Шешелу, као да је право нешто што се дели према личним симпатијама и тренутном расположењу. Тачно је да постоји разлика између Милошевића и Шешела која је уплашила Трибунал, госпођу Смајловић, али разлика је у томе што је Шешел образованији и

што је много бољи правник од Милошевића, и зато Трибунал не сме себи да допусти да уђе у правни окршај са њим.

А то што кажете да „нико на свету у Шешелу неће открити новог Георгија Димитрова” у великој сте заблуди, он је већ израстао у новог Георгија Димитрова. То потврђује и недавна изјава проф. др Смиле Аврамов: „Шешел је несумњиво изванредан правник и поседује огромно знање. Он је осветлио један нови угао виђења поступака који се воде у Хагу. У том смислу његово сведочење је од теоријског и практичног значаја у ширим размерама. Теоријски он је Трибунал уградио, не само као део пропагандне машинерије НАТО-а, него као део злочиначког подухвата ове организације да би се прикрила агресија НАТО-а на Југославију, најпре притајена, кроз војну помоћ сецесионистичким паравојним организацијама, још од 1991. године, а затим отворена агресија 1999. на Србију и Црну Гору. Од оптуженог он је, кроз своје сведочење, прерастао у тужиоца.”

Госпођу Смајловић није никада погађала противправност Трибунала, почев од самог оснивања па до нестанка правног основа његовог постојања (успостављање мира на територији претходне Југославије). Није је погађала ни очигледна антисрпска природа ове накарадне институције. Није је узнемирила ни страшна повреда људских права заточених Срба, њихово малтретирање и систематско и тенденциозно убијање. Није је потресло ни то што је Шешел оптужен за вербални деликт и ево, скоро 4 године чека на почетак суђења.

Није госпођи Смајловић ни најмање засметало што је доскорашњи тужилац Џефри Најс сексуални манијак који је журио службенике суда па је био принуђен да поднесе оставку. Њој је вероватно сметало што је Шешел још 2005. године објавио књигу под насловом који садржи „сексуалне инсинуације” – „Лажљива хашка педерчина Џефри Најс”. Испоставило се да је апсолутно у праву. Дакле, госпођи Смајловић смета једино што Шешел ствари назива правим именом, али јој опет нимало не смета што је још један тужилац у Трибуналу Лори Санторио, 2001. године у Сједињеним

Америчким Државама осуђена због стриптиза и блудницења пред малолетницима. У Хашком трибуналу је добила посао већ 2002. године.

Према схватању госпође Смајловић, ништа од тога не дерогира достојанство Хашког трибунала, већ то чини једино Војислав Шешељ својим „вулгарностима и сексуалним инсинуацијама“. Изгледа да су неки изрази сувише застрашујући за потресену госпођу Смајловић па није могла ни да их цитира, каже – нису за штампу. Зашто не би били за штампу? Не постоји ниједан израз који није ушао у књижевност, зашто онда не би био за штампу? Претпостављам да госпођа Смајловић мисли на Шешељев поднесак упућен Секретару суда (још једино није навела цитат из њега), у којем му он, после очигледног иживљавања Трибунала са намером да му отежа одбрану, поручује – можете само да ми пушите курац.

Госпођа Смајловић је, изгледа, у оралном сексу препознала право непријатеља наше земље. Према њеном виђењу претећи утицај поменутог „пушења“ се проширио до невероватних размера, па се она озбиљно забринула и препознала опасност за Србију, тако да госпођа Смајловић закључује да то „у овом часу наноси далеко мању штету Карли дел Понте и Хашком трибуналу него Србији“. Судећи према овоме, ускоро би ваљало очекивати да буде угрожен и читав свет. Такву ситуацију би, вероватно, требало спремно дочекати јер ће се свет поделити на „пушаче“ и „антипушаче“. Међутим, госпођа Смајловић би требало да зна да су шансе да се поведе глобални рат против „пушача“ никакве, јер је промоција „пушења“ управо кренула од највеће светске силе. Чуди ме да је Смајловићка тек од Војислава Шешеља чула за „пушење“, када је главни промотер истог био бивши амерички председник Бил Клинтон. Морам да признам и да сам потпуно изненађена да госпођа Смајловић са таквим гнушањем одбацује ову тековину либералног Запада, када се иначе тако жестоко залаже за примену и афирмацију западних стандарда у свим областима.

Питање је – зашто орални секс толико потреса и плаши госпођу Смајловић? Али, не би било уместо да сада анализирам фрустрације поменуте госпође.

У оралном сексу, госпођа Смајловић, нема ничег лошег, застрашујућег, прљавог, непријатног. Напротив. Пробајте, изненадићете се.

Прогноза за новембар - ураган Шешељ

Нова пословица измишљена у Хагу гласи:
Кад не можеш да га победиш, додели му браниоца

Хашки кадилук на делу

Приредио: Угљеша Мрдић

Једно од елементарних права које је обавезујуће у свим судницама на свету и које ниједан суд није покушао да узурпира је право оптуженог на одбрану, да сам одабере вид и начин одбране, браниоца или да одлучи да се сам брани. Бар је тако било до недавно, кад је Хашки трибунал то право ускратио проф. др Војиславу Шешељу. Др Војислав Шешељ је најавио још на првој статусној конференцији да је одлучио да искористи то, свим међународним актима загарантовано право да се сам брани. Да сам одлучује о својој судбини. А пошто је врхунски познавалац међународног кривичног права и пошто су све измишљене тачке оптужнице лако обориве а сви сведоци, које су ови припремили, лажни, Војислав зна да ће са њима лако изаћи на крај. Зна он, али знају и они. Знају и покушавају да ту своју прву грешку исправе и последице бар мало ублаже. Грешку што су уопште и подизали оптужницу против њега. Покушавају од тренутка кад се Војислав Шешељ нашао у Шевенингену, тачније од његовог првог појављивања у судници, на статусној конференцији. Тад су схватили да се овај оптужени разликује од свих и да пред собом имају непобедиву интелигенцију, огромно правно знање и бескомпромисног борца.

Покушавали су да га сломе свим могућим забранама, невероватном шиканом и малтретирањима. И дан данас покушавају. Прво су покушали да му наметну тзв. браниоца у приправности, па пошто тај покушај није успео, јер Војислав неће ни да чује за ову гњиду (Тјарда Едварда ван дер Спула), одлучили су се да, бацајући под ноге све правосудне норме, наметну адвоката по службеној дужности. Преведено на језик читалаца то заправо значи да су Војиславу Шешељу и буквално ускратили право да се сам брани, тачније на тај начин би успели у потпуности да му забране да говори. Свесни да би их стручно и аргументовано потукао до ногу и потпуно раскринкао и да му нису дорасли, представници Тужилаштва су захтевали од Претресног већа да му наметне адвоката. Као разлоге за овакав предлог навели су читав низ небулоза, нелогичности и лажи. Најкарактеристичније су: опструктивно понашање оптуженог пре маја 2003. године, изјаве за јавност и публикације које је објавио пре и после доласка у Хаг, и (што је посебно проблематично), понашање оптуженог у судници. При том се не наводи чињеница да у понашању Војислава Шешеља у судници нема ни једне једине увреде, вулгарности и непримерног геста, а све изречено у поднесцима, књигама или изјавама изван суднице не може бити разлог да му се одузме право на одбрану.

Војиславу Шешељу би, уколико би ова одлука остала на снази била ускраћена сва права. Адвокат би примао и слао поднеске, адвокат би испитивао сведоке, адвокат би побијао доказе. Адвокат би водио цео поступак. А ако се зна, а зна се, да су адвокати искључиво са списка (читај: одабрани од Тужилаштва), дакле дебело подобни, онда је све јасно. Уосталом, сви досадашњи процеси против оптужених Срба јасно говоре о њиховом деловању. Уместо две стране у процесу и судског већа, као непристрасног делиоца правде, сви су на једној страни. На другој је оптужени и његова судбина. Е такво дељење „правде“ др Војислав Шешељ неће ни-

када прихватити. Врхунски правни стручњаци, врсни познаваоци међународног права и интелектуална јавност и грађани Србије се згражавају над оваквом одлуком суда. Одлука Хашког суда да Војиславу Шешељу додели браниоца је, према оцени правника, адвоката и упућених у хашка збивања, највећи скандал у модерној светској правној историји.

Наравно, тако мисле сви, осим оних који су још увек на „западним“ јаслама. Питали смо и једне и друге. Ево њихових изјава:

Академик Коста Чавошки сматра да је то што је Претресно веће наметнуло браниоца Војиславу Шешељу нечувени међународни скандал.

– По свим међународним актима о људским правима Војислав Шешељ има право сам да се брани или да то чини адвокат по његовом слободном избору. Дакле, ни у ком случају не може да га брани наметнути бранилац. Хашки трибунал заправо хоће да Војислава Шешеља као оптуженог избаци из суднице и да настави суђење без његовог прису-

ства, а у присуству наметнутог адвоката са којим оптужени неће уопште на било који начин да комуницира, а камоли да сарађује. То само значи да ће то суђење заправо бити најобичнија фарса и да озбиљно суђење заправо неће бити. Ради се о деликту мишљења који се ни на који начин не може осуђивати. Потом следи реакција домаће јавности, која је очекивана. Водећи медији су се заправо већ пробили са улогом медија под окупацијом и квислиншком владом. Зато они све што одговара новим господарима света, чији је инструмент Хашки трибунал, унапред одобравају, а оне који су против тога унапред осуђују, као што су учинили и са свим оправданом реакцијом Српске радикалне странке поводом наметања адвоката Војиславу Шешељу, објашњава Чавошки.

Генерал Божидар Делић каже да је знао од раније какав је став Војислава Шешеља по питању његове одбране.

– Хашка одлука управо говори шта се све крије иза комплетног процеса. Неотуђиво и основно право је да човек може да се брани, а то право је сада ускраћено Шешељу. Изненадиле су ме изјаве у нашој земљи које оправдавају такав поступак Хашког суда, у којима се наводи да је таква одлу-

ка донесена да се не би одужио процес. Наведено је да је Шешел вређао Хашки трибунал. Када би се све то прескочило, треба да се Шешелу дозволи да се сам брани.

Требало би у прилог овој одлуци и односу Хашког трибунала према оптуженим Србима нешто да кажу и представници власти у Србији и да дају коментар о томе. Верујем да ће пре одреговати неки од међународних чинилаца него ови овде. Сви из власти који би могли да говоре о срамној хашкој одлуци су заправо послушници и од њих се тако нешто могло и очекивати. Раније сам са пријатељима из Српске радикалне странке коментарисао да, ако тако нешто буде учињено према Шешелу, онда не би требало да буде судског процеса. Ако је крајња мера штрајк глађу и неучествовање у процесу, онда је то доказ да у Хагу практично не постоји међународно право, јер ће се у судници појавити тужилац, судија и адвокат, без окривљеног. Ако не постоји сарадња између окривљеног и наметнутог браниоца, онда се питам какав легитимитет има тај адвокат да брани Шешела – поручује Делић.

У коментару за „Велику Србију“ **министар правде Зоран Стојковић** истиче:

Одлука суда да се Војиславу Шешелу ускрати право на одбрану пред судом је правно неодржива. Хашки трибунал не предвиђа могућност суђења у одсуству, већ се, напротив, суђење мора одвијати у присуству окривљеног, уз његово право да се брани. Навођење разлога за овакву одлуку, да би окривљени својим понашањем одуговлачио поступак, тешко се може прихватити при чињеници да ни после више од три и по године притвора, поступак пред тим истим судом није ни отпочео. Као правник, са сигурношћу тврдим да окривљени има право на одбрану, а ако би у току суђења својим понашањем одуговлачио поступак или онемогућавао нормално одвијање суђења, сваки суд, па тако и Хашки трибунал, има могућност и овлашћење да тај проблем реши. Зато тврдим да је донета одлука правно неодржива – каже Зоран Стојковић.

Народни посланик ДСС Ђорђе Мамула наводи да окривљени, у овом случају Војислав Шешел, сам треба да одлучује да ли ће узети браниоца који му се додељује или не.

– То је ствар Војислава Шешела. Мислим да у принципу сваки окривљени за тешка кривична дела треба итекако да има браниоца, јер је одбрана врло тешка и са психолошке стране се осећа врло велики терет. Јако је важно да окривљени наспрам тужиоца у Трибуналу има стручну помоћ у виду адвоката зато што окривљеном опада пажња и не концентрише се увек на све детаље. У овом случају Шешел не жели браниоца и не знам како ће суд то да разреши.

Мислим да је Слободан Милошевић веома много погрешно што се сам бранио, без обзира на његов стручни тим и припрему за суђење. Видело се из суђења да је Милошевић у стручном смислу био недорастао, али се то допадало лаичкој публици. Међутим, то суђење је лаичка публика гледала као филм. То није био филм, већ прави кривични поступак. Како ће даље реаговати оптужени Шешел ја не знам, али ако се буде сам бранио треба сачекати и видети ту његову одбрану и дати оцену.

Што се тиче реаговања домаће јавности и поређења Милошевића и Шешела морам да кажем да је Шешел далеко образованији од бившег председника Србије. Посебно мислим на то да Шешел има велико политичко образовање и да има богатији речник од Милошевића, прецизно мисли и има добар рефлекс. Мислим да његово поређење са Милошевићем није у реду. Мислим да сваки окривљени треба да има браниоца који зна да ради свој посао и да има добру сарадњу са адвокатом. Реакције домаће јавности су подељене

и имам утисак да је проток времена учинио своје, закључује Мамула.

Најдрастичнији пример кршења права на одбрану

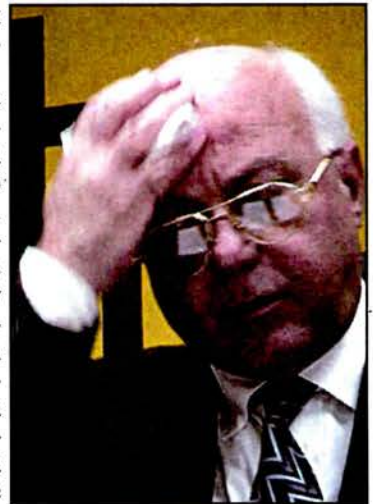
Адвокат Горан Петронијевић каже да у новијој правној историји нема ничег горе од Хашког трибунала.

– Нема ништа горе и непоштеније од Хашког трибунала. То је оно што може да се подвуче као једна одредница. Оно што су урадили са Војиславом Шешелом је наставак анти-српске политике коју они воде. Они нису суд, већ трибунал под јаким политичким притиском. Најбоље се то види по одлукама Хага које се тичу Орића и Блашкића и косовских Шиптара. Дефинитивно нема више никога у нашој земљи ко аргументовано може да каже да је Хашки трибунал објективан. Ради се о класичном политичком притиску на наш народ и на оно што је остало од државе.

Оно што су урадили Шешелу је један од најдрастичнијих примера кршења права на одбрану. Свако има право да одреди ко ће да га брани. Право одбране је неприкосновено право и то право не може нико да суспендује, па макар то био и Хашки трибунал. У Шешеловом случају је учињен драстичан пример кршења права на одбрану. Не постоји ниједан разлог да Шешелу ускрате право на одбрану – сматра Петронијевић.

Адвокат Тома Фила истиче да не може да схвати одређене поступке Хашког суда.

– Једна правила важе за Слободана Милошевића, а друга за Војислава Шешела. Нема ту нешто много да се коментарише. После смрти Милошевића Хаг је донео одређене закључке и сада мењају правила. Њихово поштовање међународног права видело се и у случају Садама Хусеина и Слободана Милошевића. Треба омогућити људима право на одбрану – категоричан је Фила.

Влада Кришњанин из Удружења „Слобода“ напомиње да сваком човеку треба омогућити одбрану.

– Да не говоримо о интересима државе чији се углед брани. Оваквим деловањем Трибунала мора бити јасно да у Хагу нема никаквог права нити поштовања правде, него да је то презентовање агресије и злочина против народа. Према свим међународним конвенцијама, основно људско право је право на одбрану. То право постоји на кугли земаљској од када постоје судови, да човек може да се брани сам. То је основно право, а одбрана посредством адвоката је изведено право. Апсолутно је неприхватљиво да се Шешелу то право ускраћује. Познато је да је такав поступак покушан у случају председника Слободана Милошевића и да је уследила једна жестока реакција великог броја истакнутих правника, адвоката и професора права из целог света, који су потписали једну велику петицију и чији је највећи део Милошевић прочитао. То се завршило једним компромисом, што исто није добро, али је тај компромис ипак омогућио Милошевићу док је био жив да лично руководи својом одбраном.

Они иду на то да Шешел није био шеф државе и да неће бити међународне реакције на њихов злочиначки потез. Хаг

рачуна на контролисани медије не би ли спровео своје замисли. Мислим да је оно што је најзначајније да се бурно реагује као и на све злочине које је Хашки трибунал починио према Србима. Највећи злочин до сада је свакако убиство Милошевића. Уколико би Србија имала власт да штити српске интересе и да штитећи те интересе иступа у односу на међународне организације, било би онемогућено да се овакви злочини дешавају у Хашком трибуналу – напомиње Кршљанин.

Хаг – зло на издисају коме дају вештачко дисање

Књижевник Брана Црчевић подсећа да је Војислав Шешељ отишао у Хаг добровољно и да је најавио да ће сам да се брани.

– Хагу је циљ после три године држања Шешеља у затвору да му не да право на одбрану која би била добра и корисна. Хаг има лоше искуство са Милошевићем, како кажу домаћи љубитељи Хашког трибунала, а са Шешељем би имали још теже искуство, с обзиром да је оптужница против њега страшно танка. Писана је у Бе-

ограду, дописивана у Хагу и то траје већ годинама. Он сигурно неће прихватити наметнутог браниоца и нема за то ни разлоге. Није прихватио ни неке браниоце из Србије који му нису блиски а камоли неког странца с којим би морао да комуницира на више начина. Биће тешко у процедуралном смислу обавити суђење без њега и Хаг ће вероватно, као и са Слободаном Милошевићем, имати нешто дужу процедуру и тражиће неки могући компромис.

Што се тиче дела домаће јавности, која као фол разуме да Шешељ добија наметнутог браниоца, морам да кажем да је једна госпођа, мислим Биљана Ковачевић Вучо, показала да разуме одлуку Хашког трибунала, да Шешељ не поштује тај суд. Неки други господин, чије сам име заборавио, подвесно или намерно, иде корак даље и каже да је Шешељ инцидентан и да Хаг не може да трпи инцидентне случајеве. То су класичне бесмислице, јер нема већег инцидента од самог Хага, који је невероватно зло, које је на издисају и коме дају вештачко дисање а спонзори га једва одржавају у животу. Свако нормалан жели да тај Хаг више не поживи и не дише.

Шешељ ће бити у компликованој позицији, јер је човек од речи. Он ће, уколико му буду наметали браниоца, одбити да учествује у поступку и штрајковаће главу, што ће донети још већи ударац имиџу Трибунала, који је у више случајева показао да је антисрпски суд. Верујем да ће Шешељ издржати све неприлике и да се неће усудити да му тамо проузрокују неку болест и да се неће тамо лечити, да ће се вратити у земљу и да ће доказати да је невин – навео је за „Велику Србију“ Црчевић.

Војно-политички аналитичар Милован Дрецун за „Велику Србију“ је рекао да је Хашки трибунал политичка творевина која је усмерена против интереса српског народа.

– Хаг не покушава да суди по закону и по правди, већ хоће једним људима да натовари много већу одговорност а да другима умањи одговорност за почињене злочине. Они очигледно покушавају да због неких Шешељевих вербалних наступа у Хагу злоупотребе правило о поштовању стандарда

суда и то да искористе да би га спречили да изнесе кључне ствари у својој одбрани, које никако не би одговарале Хашком трибуналу нити да их медији пренесе.

Они желе да умање капацитет Шешељеве одбране на тај начин што ће му наметнути адвоката, без обзира о коме се ради, који сигурно неће моћи да на одговарајући начин изнесе оно што би Шешељ изнео у својој одбрани, јер је он непосредни учесник у многим политичким догађајима и свакако најбоље зна да се одбрани од онога за шта га Хашки трибунал оптужује. Према томе, с једне стране Трибунал има легитимно право да покуша да заштити тај суд и да се заложити за поштовање неког наметнутог стандарда. С друге стране је очигледно да је то покушај да се Шешељ спречи да на адекватан и на један јак начин одбије хашку оптужницу и ја то процењујем као политички притисак Хашког трибунала. Врши се страховити ментални притисак на Шешеља. Трибунал жели да створи услове да неко други износи одбрану Шешеља и да имају основ за његову осуду – оцењује Дрецун.

Трибунал наставља да деградира себе

Проф. др Смиља Аврамов је поводом одлуке Хашког суда рекла за „Велику Србију“ да свако има право да се сам брани или да одреди свог адвоката.

– У овом случају Трибунал је прекршио међународне правне норме, и не само то. Одузимање права на одбрану је кршење једног од основних људских права. Сем тога, то представља и кршење и самог Статута Трибунала, дакле одредби које су они донели. Мислим да је у читавом случају Трибунал себе деградирао и допри-

нео паду ионако слабог угледа који је имао. Боље да кажем да Хашки трибунал углед уопште није ни имао.

По мом дубоком убеђењу, сам чин одузимања права Шешељу да се сам брани представља неку врсту психичке тортуре, која је много тежа од физичке. Реаговање домаће јавности није ме много изненадило, јер мислим да један део наше јавности, и то онај већински део, не сматра Хашки трибунал уопште неком судском или правном установом. Мислим да деведесет одсто нашег народа тако сматра. Клијентела хашких служби у нашој земљи понаша се онако како им нареде, закључује Смиља Аврамов.

Др Милан Булајић, председник Форума за истраживање геноцида, је навео да, што се тиче наметања браниоца Шешељу, имамо ситуацију негације међународног права, као и основних људских права да човек може да се брани сам или преко заступника кога изабере.

– Све сем тога је карикатура и изигравање правде. У случају др Војислава Шешеља то се дешава, а посебно ако узмемо у обзир чињеницу да је он добровољно отишао у Хаг и да га нико није прогонио нити хапсио. Толике године држе човека у затвору без суђења. Није важно ко шта мисли о Српској радикалној странци, нити ко шта мисли лично о Шешељу, али је важан принципијелан став да треба да се поштује међународно право. Далеко веће осуде су у међународној јавности него код нас.

Није то први случај да у Хагу не поштују међународно право. Јавности је промакао случај пуковника Видоја Благојевића, који се две-три године борио да се смени адвокат кога је Претресно веће Хашког суда њему доделило. Изјавио је да је бранилац изиграо његово поверење и то није поштено. Човек је на крају без браниоца и без права на одбрану осуђен на 17 година, и то за геноцид. Каква је основаност такве правде, ако оптужени не верује адвокату. Судско веће му није дало право нити да замени свог адвоката, нити сам да се брани. Ја мислим да су се они у случају Слободана Милошевића покајали што су му дозволили да се сам брани, па сада желе то право да одузму Шешељу – сматра Булајић у изјави за „Велику Србију“.

Лука Караџић, брат некадашњег председника Републике Српске, је рекао да је ситуација око Војислава Шешеља највећа међународна брука и да се показало какав је у ствари Хашки суд.

– Знате ли шта треба да уради човек да би био проглашен ратним злочинцем. Шешељу се отприлике заснива оптужница на „ми мислимо да си ти мислио“. Не може неко да буде оптужен због оштрих изјава. Онда би требало пола света да буде у затвору. Погледајте колико Шешеља држе без суђења. Очекивао сам да ће Хаг часно да покуша да се извади из ситуације око прогањања Срба, барем што се тиче Шешеља, и да ће га пусти из Хага. Мислио сам да ће га препусте судским органима Србије па да му се овде суди ако има за шта. На жалост, Хаг ће да крене са суђењем, и то са наметнутим браниоцем. То ће бити катастрофа, јер тај адвокат не може да зна шта све зна Шешел и шта се све дешавало на овим просторима. Шешел ће бранити њихов човек који је на платном списку Хага. Не можемо да имамо поверења према таквим људима – навео је брат Радована Караџића.

ДС не сме да коментарише

У Демократској странци нису желели да дају коментар за „Велику Србију“ поводом одлуке Хашког суда да наметне браниоца Војиславу Шешељу. Питање је и због чега се поводом ове повреде међународног права држављанину Србије није огласио ни председник Србије Борис Тадић.

После једносатног одлучивања Информативне службе ДС ко би из ове странке требало да да изјаву за „Велику Србију“, одлука је пала на Ђорђа Тодоровића, портпарола странке. Међутим, након више контаката са новинаром „Велике Србије“ и одлагања да да изјаву, Тодоровић је на крају само кратко рекао: „Не можемо да дајемо изјаве за билтене других странака“.

Међутим, приликом једног од последњих појављивања у јавности, гостујући на Радио „Фокусу“, поводом ове теме Тодоровић је рекао:

– Свако има право на одбрану. Господин Шешел је отишао добровољно у Хаг, он је сам тражио да оде тамо. Свака му част на томе и многи би могли да се угледају на њега. Не знам зашто мислите да председник Србије Борис Тадић не жели да заштити наше грађане у Хагу? Једноставно не желимо да утичемо на судове овде или тамо. Нећемо ништа

коментарисати до краја било којег процеса, па ни тог. Хрватска плаћа адвокату људима који су отишли добровољно у Хаг и са тим се слажем. Хрватска је нашој држави задала домаћи задатак, јер је све оптужене испоручила Хагу. У Хагу наши имају правне тимове за одбрану. Сви наши који су отишли добровољно добили су гаранцију да се бране са слободом и право на правну заштиту и адвокату.

На питање да ли Шешел има право на заштиту као држављанин Србије, Тодоровић је рекао:

– Он има право на заштиту као и сваки други држављанин.

Такозвани министар спољних послова Вук Драшковић је у тренутку када смо звали био на седници Владе. Љубазна секретарица је записала наше питање и број телефона и рекла да ће нам се министар јавити. Међутим, одговор од такозваног министра Драшковића нисмо добили.

Занимало нас је и мишљење супруге такозваног министра Данице Драшковић, па смо је назвали и замолили за коментар. Када се наш новинар представио да је из редакције „Велике Србије“ и замолио је да прокоментарише наметање браниоца др Војиславу Шешељу, госпођа Драшковић нас није удостојила никаквог одговора већ је нељубазно прекинула везу.

Хаг отежава Шешељевоу припрему одбране

Почетком јула месеца одржана је четрнаеста по реду статусна конференција у процесу који се води против председника Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешеља. Процесу, који већ три ипо године никако да почне. Основни циљ и ове конференције, као уосталом и свих пре ње је покушај да се „предмет” што више закомпликује и тако почетак суђења бар још мало одложи. Разлике готово да и нема. Једина разлика је у томе што је уместо судије Агиуса овој статусној конференцији председавао судија Алфонс Ори. Вероватно је Трибунал схватио да претходни судија, као уосталом и сви пре њега, није дорастао проф. др Војиславу Шешељу. Вероватно су после ове статусне схватили да му ни овај није дорастао. Једино што је покушао да Шешељевоу силу аргумената замени аргументима силе, аргументима бахатости и надобудним понашањем. Ако су им то једини аргументи, а јесу, онда је јасно да аргумената и немају. Јасно је и зашто се почетак суђења отеже у недоглед.

На суђењу ће једино важити чињенице, докази, факти. Без тога суд постаје позориште. На сцени на којој су се до сада (што се Срба и Србије тиче), играле само трагедије, Војислав Шешељ ће на свом суђењу променити репертоар. Његово суђење ће бити истовремено и последњи чин, чин после кога ће се завеса на овој сцени заувек спустити. И управо због тога целокупна машинерија Хашког трибунала покушава да му, додатним шиканирањем, ускраћивањем и малтретирањем загорча време и живот у затвору. Недавно су запленили једну пошилику спортске опреме са српским обележјима. Опреме која је иначе произведена за потребе наше репрезентације поводом светског првенства у фудбалу. Сви притвореници, сви чувари и сви запослени у овој холандској робијашници могу носити национална обележја и симболе, једино проф. др Војислав Шешељ не може. Ваљда мисле да ће он без тога бити мање Србин и мање патриота. Дискриминаторски поступци без преседана. Као што су, уосталом, сви поступци према њему.

Може се, изгледа, Ханцу Холцијусу, секретару суда. Пружила му се прилика да још једном покаже да није заборавио то што је војвода обелоданио све његове лоповлуке и пљачку пара Уједињених нација преко натурених адвоката, са којима после дели плен. Лопуџа не схвата да се национална припадност не носи само на гардероби већ првенствено у срцу. Сад је свима јасно да тај криминални колоплет не обухвата само секретара суда већ и многе око, изнад и испод њега и да се протеже до самог врха ове лоповске институције. Нагазио Војислав једнога а сви околу кевћу и завијају. Они знају да он зна све њихове прљавштине и лоповлуке и да је спреман да их изнесе у јавност. Управо због тога је и промешан судија који председава статусним конференцијама. Тражили су најпокуваренијег и најподмуклијег међу њима. И претпоставили су да су га нашли у овом Орију. Бескрупулозан, какав већ јесте, покварен, каквим га је изгледа Бог дао и рођен покварен, изгледао им је способан за ову улогу. Схватили су да он не преза ни од чега. Једино још нису схватили да Војводу не могу ућуткати. Уместо да њихов пулен „смири” Војислава, Ори је крај конференције дочекао бесан

и избезумљен, тако да је правио кардиналне грешке и на видело је, поред његовог цинизма и безобзирности, испливало његово површно правно образовање и „кратак” фитиљ.

Ова статусна конференција, коју читаоцима преносимо у целисти, требало је, дакле, да послужи Трибуналу да Шешеља застраши и да му затвори уста. Трбало је, али није – јер један је Војислав Шешељ. Непобедив, непоткупљив и несаломив. Читајући записник са статусне конференције још једном ћете се у то уверити и сами.

Председавајући судија: Дobar дан свима, молим секретара да најави предмет.

Секретар: Дobar дан, часни суде, предмет ИТ 03 67 ПТ Тужилац против господина Шешеља.

Председавајући судија: Хвала представнику Секретаријата. Молим да се стране представе, прво Тужилаштво.

Тужилаштво: Дobar дан, часни суде у име Тужилаштва Hildegard Uertz-Retzlaff и господин Ulrich Mussmeyer, а са нама је и Ана Каталинић.

Председавајући судија: Хвала, госпођо Uertz-Retzlaff. У име одбране, господине Шешељ, видим да сте ви присутни, да сте ту, да сами себе заступате, а ту је и адвокат у приправности господин Тјарда Едуард ван дер Спул. Дакле, то је сад ушло у записник.

Заказали смо данашњу статусну конференцију како бисмо видели колико се напредовало у предмету и како би објавили и неке одлуке. Господине Шешељ, ја сам направио један кратак дневни ред, ту се налазе питања о којима желим да поразговарамо. Ја то обично урадим непосредно пред почетак статусне конференције. Али, будући да овде имам превод за вас, могли би то да вам доставимо као знак љубазности. Убудуће, ако будем имао на располагању такав

неки дневни ред и ако буде било довољно времена да вам се то достави, онда ћу то и учинити унапред како бисте могли боље да се припремите.

Господине Шешел, прво питање на дневном реду после увода је ваше здравствено стање и услови притвора. Господине Шешел, хтео бих да вам дам сада прилику да покренете било које питање у вези са здравственим стањем. Наравно, уколико желите, то можемо да урадимо на приватној седници. Што се тиче услова у притвору, то такође можете да изнесете. Изволите.

Проф. др Војислав Шешел: Господине Ори, ја никада нећу тражити приватну седницу ни по ком питању, а поготово не по питању мог здравственог стања. Седмог јуна сам вам упутио, као Претресном већу, један поднесак на свега пет страна нормалног прореда у коме сам изнео основне податке о мом здравственом стању, припремили су га чланови мог стручног тима и на додатне три стране оригинал лекарског налаза кардиолога, пулмолога, и неурохирурга.

Председавајући судија: У реду, да ли има било какво питање у вези са условима притвора, господине Шешел?

Проф. др Војислав Шешел: Недавно сам добио једну пошиљку, једну путну торбу одеће која је садржала мајице дресове, капе, чарапе и не знам тачно шта још, са српским националним симболима и са натписом „Србија навија“. То је у Србији произведено поводом светског првенства у фудбалу. Затворска управа је забранила да ми се то испоручи и запленила. Тако се поступа само у мом случају, иначе то се широко толерише осталим робијашима. Тако на пример Хрвати носе мајице са огромним националним симболима, дресове, и све остало. Чак у време светског првенства затворски стражари су на радном месту носили навијачке мајице Холандије. Ја сматрам да је ово једна тешка мера дискриминације која се не сме толерисати. Дакле, нису пропагирани моји наводни злочини, није пропагирана моја партија, није моја личност пропагирана, него је та одећа имала искључиво националне симболе Србије.

Председавајући судија: Господине Шешел, да ли сте се обратили секретару у вези са овим питањем?

Проф. др Војислав Шешел: Господине Ори, бесмислено је по било ком питању да се обраћам секретару, а ја ни вама то питање не бих овде изложио да ме ви нисте питали о

условима притвора. Ја ни то питање више нећу да потенцирам на било ком месту али када сте ме већ питали, овде сам вам то изнео.

Председавајући судија: У реду, господине Шешел, позната су вам правила, ви знате да је Секретаријат односно секретар одговоран за ситуацију у притворској јединици. Но, уколико било које питање везано за притворску јединицу може имати утицаја на поступак у судници, онда након што се обратите секретару можете да се обратите Већу.

Господине Шешел, будући да смо сада чули оно што сте рекли у вези са здравственим стањем и овим пакетом у коме је била разна одећа, реците ми да ли желите да још нешто додате у вези са првом тачком дневног реда.

Проф. др Војислав Шешел: Не.

Председавајући судија: У реду, онда ћемо прећи на следећу тачку, обелодањивање. Раније у току данашњег дана, господине Шешел, Веће је донело одлуку о облику обелодањивања. Ви ћете ту одлуку добити у преводу што је пре могуће, али у међувремену могао бих странама да прочитам диспозитив те одлуке како бисте барем били обавештени о самој суштини одлуке. Само да пронађем тај део. Диспозитив гласи, наравно оригинална верзија је ауторитативна, али ево, Претресно веће сматра да Тужилаштво има право да достави материјал, а са правилом 66 а и б, а такође у вези са правилом 68 (и), дакле материјал у електронском облику, ако је то, наравно, подложно ограничењима у вези помоћи која се пружа оптуженом. Претресно веће такође сматра да постоји обавеза да се материјал у складу са правилом 98 и достави оптуженом на језику који разуме. Претресно веће упућује Тужилаштво да оптуженом достави све оне изјаве сведока које се налазе у поседу Тужилаштва, а у којима се оптужени помиње именом, уз изузетак који се спомиње у самом тексту одлуке. Надаље, Претресно веће налаже Тужилаштво да оптуженом достави именована или псеудониме и референце из транскрипта са сведочења на приватним и затвореним расправама у предметима пред овим већем, где се оптужени спомиње по имену. Детаљи у вези са тим налазе се у самој одлуци.

Затим, Претресно веће одбацује све захтеве које су поднеле стране а Веће такође одбацује све остале поднеске оптуженог везано за превод материјала на српскохрватски, и

то у оној мери у којој то одудара од саме ове одлуке. И као што сам рекао, одлука ће бити преведена и онда ћете је и добити, али ево сада сте упознати са самом одлуком. То је била одлука о обелодањивању.

Сада бих хтео да пређем на сам статус обелодањивања. Изволите, госпођо Uertz-Retzlaff.

Тужилаштво: Једно мало појашњење. У прошлости ми смо покушали да обелоданимо електронским путем сав овај материјал. Да ли то значи да морамо то поново да урадимо?

Председавајући судија: Ја ћу вам сада прочитати релевантан део одлуке у вези са тим. Постоји један параграф у одлуци који ћу вам врло кратко прочитати, а у коме стоји да, уколико оптужени одбије да прихвати било какав материјал који се обелодањује у електронском облику, дакле ако одбија да прихвати тај материјал, онда ће то значити да сте ви ипак извршили своје обавезе у вези са тим, али у одлуци такође стоји да, уколико господин Шешел одлучи након што прихвати материјал да такође жели да прими материјал који је у прошлости одбио, да онда тај материјал треба поново понудити односно обелоданити по захтеву оптуженог. Тако стоји у одлуци. Дакле, да се поново то мора обелоданити на његов захтев. То конкретно стоји у одлуци. Сада бих хтео да пређем на питање обелодањивања односно докле се стигло са обелодањивањем.

Проф. др Војислав Шешел: Имам нешто да кажем.

Председавајући судија: Само један тренутак, ускоро ће доћи тренутак када ће вам се дати прилика да нешто кажете, пре тога хтео бих да чујем каква је ситуација у вези са пропратним материјалом у складу са правилом 66 а, колико сам схватио, то је завршено.

Тужилаштво: Да, тако је. Уколико желите више детаља, господин Müssmeuer може да изнесе детаље.

Председавајући судија: Колико сам ја обавештен, последње обелодањивање из ове фазе је завршено 26. јануара ове године.

Господине Шешел, да ли желите нешто да кажете у вези са овом тачком дневног реда? Дакле, обелодањивање у складу са правилом 66 а (и).

Проф. др Војислав Шешел: Па пошто је тужилац имао једно питање и ја бих имао једно. Једно једино: а шта да ја радим, господине Ори, са тим компјутерским дискетама које ће ми Тужилаштво уручити. Са једне стране сте ми забранили да достављам материјал мојим правним саветницима, а са друге стране ме терате да га узимам у електронском облику који је мени неупотребљив. Ову прилику користим да поднесем захтев да ми издате потврду за улагање жалбе Жалбеном већу тим поводом, и то чиним сада усмено, јер прети опасност ако то урадим писмено да ми опет тај захтев вратите јер не знам да избројим речи. Ја и покушавам да бројим те речи, господине Ори, али увек се забројим, а интерес правде налаже да одредите службеника суда који ће бројати те речи.

Председавајући судија: Господине Шешел, сада сте покренули неколико питања. Прво сте рекли шта да радите са тим компјутерским дискетама, ја вам кажем – користите их. А у одлуци стоји нешто у вези са помоћи која ће вам бити пружена како бисте могли да се користите тим материјалом. Наравно, то је све подложно и другим одлукама. Ви можете да то знање делите са свима онима који имају право на те информације, али то све, наравно, подлеже одређеним ограничењима која су у одлуци. Е сада, господине Шешел, да ли ви желите да погледате тај материјал или не, та одлука је на вама. Ви сте управо изнели захтев да бих ја требало да именујем неког службеника суда који ће бројати речи. Мој одговор на то је да ја нећу именовати нити једног службеника суда да броји речи за вас, то морате сами да урадите. Уколико желите да уложите жалбу на одлуку Претресног већа, ви знате која је процедура. Морате да затражите

дозволу за улагање жалбе, морате да изнесете разлоге и ја вам саветујем да узмете у обзир оно што стоји у правилима у вези са самим критеријима, а онда ће Веће о томе одлучити.

Сада бих хтео да чујем каква је ситуација у вези тог обелодањивања по правилу 66 а (и). Да ли можемо да чујемо од Тужилаштва да ли постоји нешто ново у вези са тим. Сећам се да је 19. маја речено да, уколико се одлука о начину обелодањивања ускоро достави, онда да се надамо да ћемо ускоро моћи да почнемо са додатним обелодањивањем изјава сведока по правилу 66 а (ii). Тада је такође било речено да, уколико дозволите да се обелодањивање изврши у електронском облику, да ви очекујете да ћете то завршити најкасније до краја јула. То је Тужилаштво рекло, дакле то је речено 19. маја. Да ли желите још нешто да додате у вези са тиме сада?

Тужилаштво: Не, часни суде, немамо шта да додамо, ми одмах можемо да почнемо са нашим обелодањивањем, а у вези изјава сведока који нису осетљиви сведоци ми смо већ преснимили те изјаве на ЦД, дакле одмах можемо да почнемо са обелодањивањем. Што се тиче осетљивих сведока, ми тражимо да нам се одобри да почнемо са обелодањивањем тек 30 дана пред почетак суђења. И ми ћемо онда са тим и сачекати.

Председавајући судија: Да, мислим да је то један од поднесака који још увек није решен. Само да погледам. Морам да проверим, мислим да одлука по том поднеску није још увек донесена.

Тужилаштво: Постоји поднесак за раздвајање заштитних мера за одређене сведоке. Ту још увек чекамо, а такође припремамо и осми поднесак за заштитне мере.

Председавајући судија: За сада имате право да ипак сачекате са додатним обелодањивањем, дакле да сачекате одлуку о поднесцима пре него што обелоданите било какав материјал у вези са њима.

Тужилаштво: Хвала.

Председавајући судија: У реду. Господине Шешел, следећа тачка на дневном реду је материјал у складу са правилом 68, односно материјалом у вези са тим правилом који није искључиво ослобађајуће природе, али видим да постоје два захтева који још увек нису решени. Дакле, да постоји захтев да вам се достави сав материјал везан за Српску гарду. То још увек није решено, а такође постоји поднесак да се одређене државе присиле на обелодањивање информација. Ми ћемо ускоро донети одлуку по овим поднесцима али једноставно има јако пуно поднесака па морамо ићи редом. Да ли постоји још нешто на шта би Тужилаштво хтело да ми скрене пажњу у вези са правилом 68, односно материјалом у вези са тим?

Тужилаштво: Не, немамо шта да додамо. Ради се о процедури која траје. Ми смо до сада обелоданили, односно покушали да обелоданимо отприлике 280.000 страна.

Председавајући судија: Да, то је углавном материјал у складу са правилом 68, зар не?

Тужилаштво: Да.

Председавајући судија: Да, то је релевантан материјал и ослобађајући материјал за који претпостављам да није баш тако обиман.

Тужилаштво: Да. Такође смо обелоданили 165 изјава сведока у којима се спомиње име оптуженог.

Председавајући судија: Да то је донекле и покривено нашом одлуком о обелодањивању коју смо издали данас. Хвала вам.

Господине Шешел, да ли ви желите нешто да кажете у вези са обелодањивањем материјала у складу са правилом 68 односно 68 (1), то је ослобађајући материјал и 68 (2), дакле други материјал.

Проф. др Војислав Шешел: Господине Ори, ви овде на

лицу места брутално кршите моја процесна права по Правилнику о поступку и доказима. Исту правну вредност имају писани и усмено изречени поднесци, као и ваше одлуке усмене или писане. Ја сам овде поднео захтев да ми Судско веће омогући подношење жалбе на вашу одлуку и имам већ ома јак разлог који сам такође изнео и очекујем да Судско веће у прописаном року донесе ту одлуку.

Председавајући судија: Господине Шешел, пре свега ја сам вас позвао да изнесете било шта у вези са правилном 68, односно материјал. Ако ви инсистирате на томе да ја донесем одлуку у име вас, ја ћу то учинити. Ја сам вам дао прилику да на прикладан начин поднесете такав захтев, али ако инсистирате да ја то учиним, не само да ћу то урадити, већ ћу вам одмах изнети и разлоге. Ја сам вам зато и рекао да тај захтев поднесете у писаном облику, али поново ми реците да ли ви инсистирате, ако инсистирате ја ћу вам одмах саопштити одлуку.

Проф. др Војислав Шешел: Господине Ори, ја сматрам да сам захтев већ поднео усмено, а ви немате право да ми одмах саопштите одлуку јер ви као појединац не можете о томе да одлучујете. О томе одлучује Судско веће. Ви немате право сада да одлучите а ја имам право да усмено поднесем захтев.

Председавајући судија: Урадићу то онда на следећи начин, господине Шешел, ако инсистирате на томе да се одлука донесе што је пре могуће. Одлука ће онда сигурно садржавати, а то сам назначио и раније, да ће се захтев за дозволу за улагање жалбе одбацити, осим уколико страна не изнесе разлоге за такав један захтев за улагање жалбе. А разлози за одобравање односно издавање дозволе за улагање жалбе су следећи, само да пронађем у правилу 72, извињавам се, направио сам грешку, правило 73 а не прелиминарни поднесци, дакле правило 73 под ц), не, не поново сам погрешно, правило 73 под б); „На одлуке о свим поднесцима интерлокуторна жалба може се уложити само уз одобравање Претресног већа, које такво одобравање може дати ако се одлука тиче питања које би у значајној мери утицало на правично и експедитивно вођење поступка или на сам исход суђења, те ако би по мишљењу Претресног већа промислито решење Жалбеног већа могло суштински поспешити сам поступак”. Дакле, ја вам сутеришем да у захтеву разрадите ове критеријуме који се наводе у правилу 73 б). Идемо даље сада. Господине Шешел, да ли желите да кажете било шта о садашњем статусу у вези са обелодањивањем материјала у складу са правилном 68?

Проф. др Војислав Шешел: Ја вам стављам до знања да ми обелодањивање у електронској форми ништа не значи ако не могу то да доставим мојим правним саветницима. С једне стране сте ми забранили да им достављам материјал, а а са друге стране ми дајете неупотребљиве компјутерске дискете. То је нешто невиђено у историји правосуђа. Ви сте направили страхан преседан у светском правосуђу да натерате оптуженог против његове воље да прими документу у електронској форми. То је нешто невероватно и ја сам вам, господине Ори, на томе захвалан. Ви сте тим потезом учинили да моје име остане запамћено у историји светског правосуђа, јер сте у мом предмету направили нешто невероватно. Хвала вам велика, господине Ори.

Председавајући судија: Нема потребе да ми се захваљујете, господине Шешел. Прелазимо сада на материјал у складу са правилном 65. Тужилаштво је поднело претпретресни поднесак 14. 12. 2004. године, међутим, због модификоване измењене оптужнице која је поднета 15. 7. 2005. године додатни претпретресни поднесак који покрива Сарајево, Бијељину, Брчко, Мостар и Невесиње је поднесен 17. 2. 2006. године. Да ли Тужилаштво жели да дода нешто у вези са претпретресним поднеском по 65 тер?

Тужилаштво: Не, осим да додамо да смо поднели и списак сведока а такође недавно и списак доказних предмета.

Председавајући судија: Доћи ћу и на то питање, госпођо Uertz-Retzlaff. Списак сведока је недавно ажуриран и тај списак је заведен након што је списак преведен. То је било 22. маја 2006. године, дакле, неколико дана након прошле статусне конференције.

Тужилаштво: Да, тако је.

Председавајући судија: Онда имамо списак доказних предмета, списак је поднет 17. 2. 2005. године, али је поднесен 17. 7. 2005. године будући да је постојала потреба да се тај списак преведе. Након модификоване оптужнице поднесен је нови ажурирани списак доказних предмета. Колико сам обавештен, то је било јуче, дакле 3. 7. 2006.

Тужилаштво: Часни суде, опростите, нисам то записала. Дана 30. јуна смо ми доставили материјале, међутим то је тек јуче службено заведено у списак.

Председавајући судија: Да, да. Рекао сам да је ажурирана листа доказних предмета заведена у списак јуче. А сада, госпођо Uertz-Retzlaff, можете нам рећи какве су могућности будућег обелодањивања имајући у виду одлуку о обелодањивању о којој сам већ говорио, као и одбацавање захтева за сертификат за улагање интерлокуторне жалбе у вези са заштитним мерама, што је издано 21. јуна. Имате ли нешто о чему ме сада желите обавестити с тим у вези?

Тужилаштво: Часни суде, једина ствар коју би сада требало споменути је следеће. Осим доказних предмета ми ћемо, наравно, обелоданити све оне доказне предмете који не долазе од осетљивих сведока, оне за које смо тражили одгођено обелодањивање.

Председавајући судија: Да, ја сам вам допустио да ти доказни предмети не буду обухваћени садашњим обелодањивањем све док се о вашим захтевима не донесе одлука.

Тужилаштво: Тако је.

Председавајући судија: Господине Шешел, желите ли ви изнети неке аргументе или опсервације у вези са материјалом по правилу 65 тер, значи то што су претпретресни поднесак, попис сведока и попис доказних предмета?

Проф. др Војислав Шешел: Мени су јуче покушали да ручке попис доказних предмета на енглеском језику и ја сам то одбио, јер инсистирам да то искључиво буде на српском. Попис сведока још нисам добио, претпретресни поднесак сам добио пре нека два месеца, то је тачно, али сам, господине Ори, добио и два извештаја вештака и списак пресуђених чињеница, па бих о томе хтео нешто да вам кажем. То су вештаци Антонио Обершал и Ив Томић. Ја ћу оспоравати све њихове наводе јер је реч о крајње нестручним вештачима али захтевам да ми омогућите рок до 1. септембра да се о томе писмено изјасним. Такође ми треба такав рок за списак пресуђених чињеница и ја бих онда таксативно навео које се тамо нетачне чињенице износе као пресуђене чињенице и ја ћу их оспоравати. Велики је број тих неистинитих чињеница које врло лако могу оспорити. У фактографији су невиђене грешке прављене. Ако је могуће да ми тај рок дате до 1. септембра да урадим за све три ствари, и за Антонија Обершала, Ив Томића и за списак пресуђених чињеница.

Председавајући судија: Када је реч о експертима односно вештачима, видећете да је релевантно правило, правило 94 бис, у којем стоји: у року од 30 дана од обелодањивања изјаве вештака или у року које одреди Претресно веће или претпретресни судија супротна страна ће доставити службену обавијест о следећем. Прво, да ли прихваћа изјаву вештака или друго, да ли вештака жели унакрсно испитати и треће, да ли оспорава квалификације сведока као вештака или релевантност целог извештаја или неког његовог дела наводећи које делове извештаја оспорава. Ја схваћам да ви желите доставити такву обавест. Правилник каже да се то мора учинити у року од 30 дана, али исто тако оставља могућност и да Расправно веће или предрасправни судија одреде неки други рок. Само тренутак.

Тужилаштво: Часни суде, можда овде ја могу бити од помоћи. Наиме, оптужени је можда то заборавио, међутим, он је већ поднео поднесак у вези са тиме то је број 141. Тај се поднесак односи на експертски извештај Антонија Обершала. Датиран је 17. јануара 2006. а заведен је у спис 24. марта 2006. године. Колико се ја сећам, исто тако већ постоји и одговор за господина Томића али то бих ипак требало прво проверити.

Председавајући судија: Господине Шешел, можете ли, молим вас, одговорити на ово, дакле можда се ја тога исто нисам сетио, али реците ми да ли је точно да сте ви већ доставили?

Проф. др Војислав Шешел: Господине Ори, изјава тужиоца да се ја не сећам – ја се сећам свега, ја сам доставио, то је било на по једној страни, најаву да ћу оспоравати и да ћу захтевати да испитам вештака у својству сведока, али ја сам у тим поднесцима такође тражио да ми се одреди рок да то темељито припремим. Дакле, ја сам се у најкраће, у једној реченици изјаснио о томе, али ја желим да то озбиљно припремим, да буде јасно шта је предмет мог спорења са налазима вештака.

Председавајући судија: Само тренутак, молим. Господине Шешел, проверићемо то. Ако сте ви унутар одређеног рока затражили да вам се одобри додатно време како бисте припремили обавијест о експертском извештају по правилу 94 бис б и уколико у вези са тиме још није донесена одлука, онда је то барем сада у записнику да ви желите да вам се одреди рок до 1. септембра.

Проф. др Војислав Шешел: Господине Ори, ако могу још нешто да кажем поводом овога.

Председавајући судија: Да, изволите.

Проф. др Војислав Шешел: Ја сам се изјаснио само по алинеји 1 и 2 да ли прихватам изјаву вештака – не у оба случаја. Да ли вештака жели унакрсно испитати – да у оба случаја. Алинеја 3, да ли оспоравам релевантност квалификованости сведока као вештака, релевантност целог извештаја или неких његових делова – то морам темељито урадити, морам навести делове и све остало и ту ми је потребна и стручна помоћ. То не може на једну страну да стане. Зато тражим тај додатни рок на који по Правилнику имам право, наравно, ако ви дозволите.

Председавајући судија: Имам овде пред собом документ који је превод једног руком писаног документа господина Шешела од 22. марта 2006. године, ја ћу га сада прочитати у целости како бисмо сви, укључујући и оптужбу, знали што то стоји.

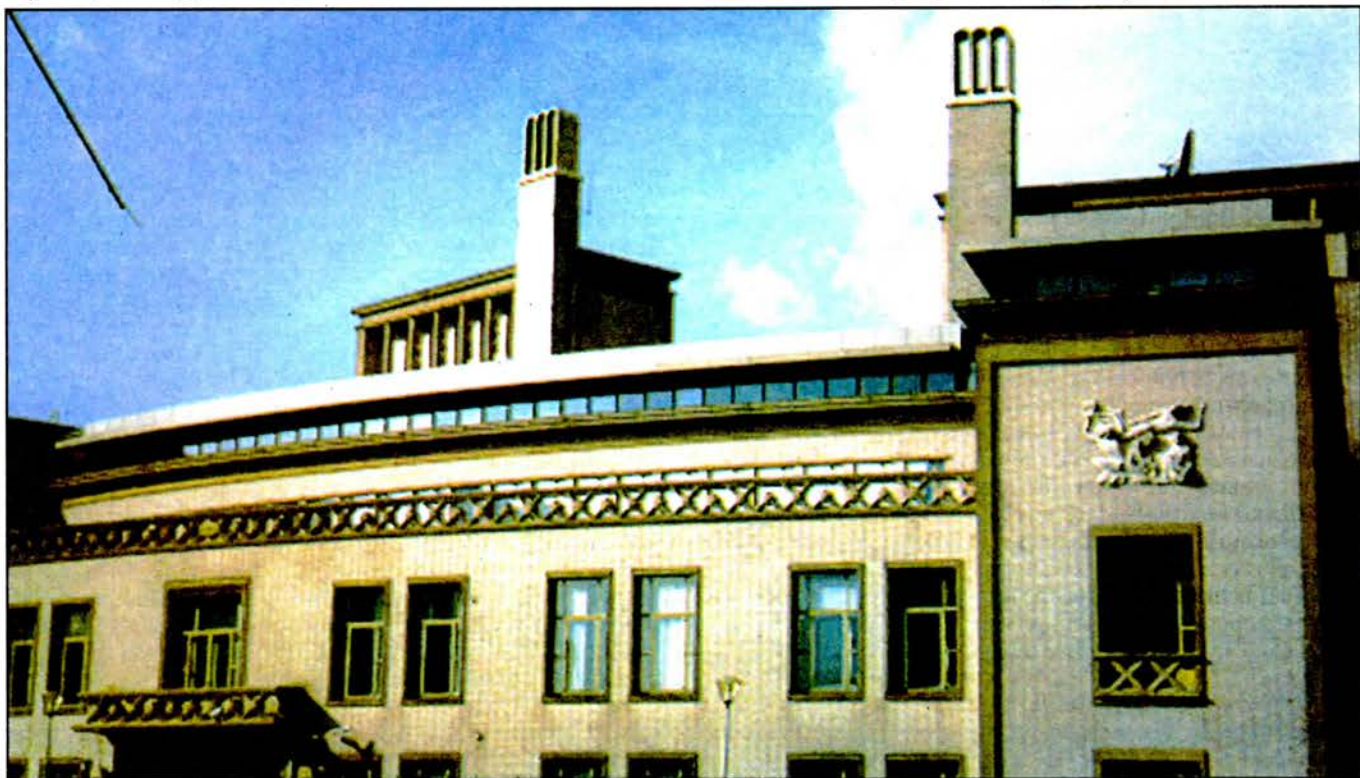
Претресно веће број II, 21. марта 2006. примио сам српски превод документа под насловом „Поднесак оптужбе којим се доставља извештај експерта Антонија Обершала од 14. јануара 2006. године. Не прихваћам извештај тог наводног вештака будући да је антисрпски, пристрасан, политички искривљен, заснован на погрешним претпоставкама и чињеницама и технички аматерски. Општро се противим том извештају и томе да се он уврсти у спис без да сам вештак сведочи. Захтевам да ми се омогући да унакрсно испитам Антонија Обершала у оквиру суђења о свим околностима и садржају његовог извештаја. Оспоравам цели извештај Антонија Обершала као целину, као и сваки детаљ у њему, укључујући и сасвим непримерену методолошку процедуру која је усвојена приликом писања тог извештаја. (Напомена преводиоца: ово је превод енглеског превода оригиналног документа.)

Господине Шешел, након што смо прочитали овај документ, ја не видим да се у њему налази неки захтев да се одреди неки додатни, дужи рок за изношење додатних аргумената са правилу 94 бис б. Можете ли ми рећи где могу пронаћи тај ваш захтев.

Проф. др Војислав Шешел: У поднеску којим сам се изјаснио о извештају вештака Ив Томића поменуо сам да исто то тражим и за извештај Антонија Обершала. И то је очигледно тужилац имао у рукама, сећа се помало.

Председавајући судија: Господине Шешел, сада се бавимо Обершаловим извештајем. Ако ви у неком документу везаном за Томића тражите исто оно што сте тражили и за Обершала онда бисмо то требали пронаћи. Ја не могу овде пронаћи никакав захтев за одређивање додатног рока. Уколико такав захтев негде постоји, сигурно ћемо то и пронаћи. Госпођо Uertz-Retzlaff.

Тужилаштво: Часни суде, у нашем попису докумената немамо никакав документ те врсте који се односи на госпо-

дина Томића. Када кажем те врсте, мислим на ово о чему смо говорили, што се односило на господина Обершала. Према томе, ја сам се очито криво тога сетила. Исто тако видим да је оптужба 23. маја 2006. завела тај експертски извештај, тако да је мало вероватно да је господин Шешел до сада добио превод на БХС и да је већ могао доставити онакав документ какав сада имате у руци у вези са документом господина Обершала.

Проф. др Војислав Шешел: Господине Ори...

Председавајући судија: Само тренутак, молим прво да покушамо разјаснити једну ствар. Када је достављен Обершалов извештај, да ли је он достављен само на енглеском или је уз њега ишао и превод?

Тужилаштво: Часни суде, мислим да сте сада криво рекли, сада говоримо о Томићу, зар не.

Председавајући судија: Не, али хтио сам се прво вратити на Обершала.

Тужилаштво: Обершалов извештај је прво достављен на енглеском, а након што је преведен он је и службено заведен.

Председавајући судија: И којег је то било датума?

Тужилаштво: То је било, чини ми се, 21. марта.

Председавајући судија: Тада је господин Шешел то примио, тако то, ево ту пише: „Ја сам примио српски превод документа 21. марта”.

Тужилаштво: Да, а ми смо доставили Обершалов извештај Секретаријату још 17. јануара 2006. године.

Председавајући судија: Добро. Према томе, господине Шешел, ја нисам још увек успио пронаћи никакав захтев за одређивање другачијег рока како би се изнели додатни аргументи у вези са правилом 94 бис б.

Проф. др Војислав Шешел: Морам две ствари да вам кажем. Прво, запрепашћује ме да тужилац уопште не зна која су ми документа достављена. Дана 31. маја 2006. године добио сам на српском језику извештај вештака Ив Томића. А вас сам, господине Ори, у поднеску на свега једној страни, поднесак 172, обавестио, ако дозволите, то је мање од једне стране, да вам прочитам шта сам ту навео. Је ли дозвољава те, господине Ори?

Председавајући судија: Ако ми дате датум, ја могу прочитати што у њему пише.

Проф. др Војислав Шешел: Седми јун 2006. године, поднесак број 172, на једној страни.

Председавајући судија: Сада ћу погледати, само тренутак. Господине Шешел, проверићемо да ли је тај документ већ заведен у спис. Добро, али ето сада долазимо до Томићевог извештаја. Што ми желите рећи у вези са тиме, господине Шешел, у вези са Томићевим извештајем и евентуалним аргументима везаним за 94 бис б?

Проф. др Војислав Шешел: Па ја овде износим три става у овом поднеску. С обзиром да никада нисам информисан да су поступајуће Претресно веће или претпретресни судија одредили рок за обелодањивање изјаве било ког вештака, којег позива оптужба, створена је недоумица да ли је Томићева изјава потпуна и поднесена у прописаном року. То питање је веома важно јер од њега зависи у ком ћу року ја доставити службену обавест да вештаков изјаву не прихватам.

Председавајући судија: Молим вас да читате мало спорије, уколико не успорите преводиоци вас неће моћи пратити.

Проф. др Војислав Шешел: Да инсистирам да вештака унакрсно испитам, као и да оспоравам његову квалификованост као вештака односно релевантност целог извештаја. Пошто у целости оспоравам извештај тужиоцевог вештака Ив Томића и уопште његову личну квалификованост, а претходно сам вам дао до знања да оспоравам извештај вештака оптужбе Антонија Обершала и његове стручне квалификације за тај посао, захтевам да Претресно веће I хитно разјасни о чему се ту ради, који су рокови у питању, како

би и чланови мог стручног тима за помагање одбране могли благовремено да писмено изразе све основе оспоравања. Како сте ми нагостили почетак суђења у првој половини октобра 2006. године, захтевам да ми 1. септембар одредите као рок до кога ћу доставити службено обавештење на основу чега не прихватам изјаву вештака Антонија Обершала и на основу чега не прихватам изјаву вештака Ив Томића. То ће бити уједно и разлози због којих инсистирам да оба вештака унакрсно испитам а истовремено ћу доказати да ниједан од њих није стручно квалификован ни етички кредибилан за посао који им је тужилац поверио. Ја данас усмено томе додајем сличан захтев поводом списка пресуђених чињеница, такође за 1. септембар, како бих могао да направим преглед пресуђених чињеница које оспоравам и на основу чега их оспоравам.

Председавајући судија: Управо сам се спремао да дођемо до питања пресуђених чињеница. Госпођо Uertz-Retzlaff, једно сасвим практично питање у вези са извештајем господина Обершала. Одбрана, односно господин Шешел, обавестио нас је да не прихваћа тај извештај које је учинио 26. марта, где он наводи, што можда требамо и проверити, да је 21. марта примио српски превод. То значи да би онда по правилу 94 бис требало очекивати да се тај вештак позове да сведочи. Да ли бисте се ви противили томе да дамо рок до 1. септембра како би господин Шешел могао оспорити квалификације сведока као експерта, или релевантност тог извештаја као целине или његових делова?

Тужилаштво: Без обзира на чињеницу што господин Шешел није испоштовао правила која му задаје Правилник, ја се не противим томе да он достави своје мишљење.

Председавајући судија: Добро, то је једно сасвим практично решење. Увек је боље да стране и Судско веће знају из којих разлога господин Шешел оспорава квалификације овог сведока. Господине Шешел, није од велике користи врло детаљно написати зашто се ви противите извештају тог вештака. То се обично чини на суђењу. Но, правило 94 бис од вас захтева да нас обавестите о томе да ли прихваћате извештај, да ли желите унакрсно испитати експерта, а јасно је да то желите направити и да ли оспоравате квалификације и релевантност извештаја.

Господине Шешел, идемо сада на Томићев извештај. Реците нам, молим вас, да ли сте ви тражили додатни рок поврх оног рока који је одређен правилом 94 бис б?

Проф. др Војислав Шешел: Господине Ори, ја нисам тражио неки рок поврх рока јер ви мени уопште нисте одредили рок. Рок је месец дана по Правилнику, а Судско веће се о том питању није изјашњавало. Ја сада тражим да Судско веће одреди неки други рок, што му Правилник дозвољава, а мени би био оптималан рок до 1. септембра.

Председавајући судија: Схваћам, господине Шешел, молим вас лепо да имате на уму да ово правило каже: 30 дана или у року који одреди Претресно веће или претпретресни судија. То значи да, уколико неки други рок није одређен, да је онда рок 30 дана, како наводи ово правило. Примио сам на знање ваш захтев да вам се да рок до 1. септембра. Госпођо Uertz-Retzlaff, када је реч о вештаку Томићу, имате ли приговор на тај захтев?

Тужилаштво: Часни суде, како ја то видим, оптужени је примио извештај крајем маја на језику који разуме и мислим да би два месеца била прикладно време, будући да је то доста сложен извештај. То значи да би крај јула заправо био датум који ми предлажемо.

Председавајући судија: Да ли намерава те позвати вештаке да сведоче релативно рано у доказном поступку оптужбе?

Тужилаштво: Не.

Председавајући судија: Хвала вам на тој информацији, размотрићемо то питање и донети одлуку. Прелазимо сада

на следећу тачку, а то је правило 92 бис и пресуђене чињенице. Тужилаштво је поднело захтеве у вези са тиме. Ви сте, господине Шешел, усмено одговорили уз неке коментаре у вези са 92 бис а то су писане изјаве и желим сада обавестити стране да је из више разлога Веће одлучило да не доноси одлуку о прихватању тих ствари све до почетка суђења. Будући да ће то можда утицати и на избор доказа које Тужилаштво жели изнети у свом доказном поступку, Веће је што је могуће раније желело Тужилаштво и обе стране о томе обавестити. То исто тако значи да Веће допушта оптуженом да на те аргументе одговори. Дакле, сада говоримо о пресуђеним чињеницама и материјалима по правилу 92 бис, можете на то одговорити до 15. августа. Значи, то је шест тједана од данас.

Проф. др Војислав Шешел: Материјал по 92 бис ја уопште нисам добио.

Председавајући судија: Господине Шешел, тај материјал по правилу 92 бис вама је понуђен у електронској форми.

Проф. др Војислав Шешел: Понуђено је на енглеском језику, пре свега на папиру, али на енглеском језику. Није истина да је било на српском језику у електронској форми. Наравно, ја бих одбио и електронску форму али није истина, био је на папиру, на енглеском језику.

Тужилаштво: Часни суде, ми смо једноставно направили уобичајени пакет материјала по правилу 92 бис. Обично онда Секретаријат преводи ту документацију. Наш предлог Секретаријату је био да уместо тога даде аудио снимке.

Председавајући судија: Да, то је била уобичајена пракса до сада, поготово ако је то материјал из алинеје Д правила 92 бис.

Тужилаштво: Да, претпостављам, али нисам сигурна да ли је то онда Секретаријат и учинио. Оно што ја знам је то да је господин Шешел у целисти вратио тај пакет материјала.

Председавајући судија: У реду, покушаћемо установити што се точно догодило. Само тренутак молим, господине Шешел, допустите ми да завршим реченицу прије него што вам дадем реч. Дакле, установићемо што се точно догодило. Но, да ли вам је икада предложено, да ли су вас икада питали да ли ви прихватаете предлог да вам се материјал по правилу 92 бис даде на енглеском, на папиру и поврх тога као аудио снимка?

Проф. др Војислав Шешел: Не. Ово што је мало пре тужилац изјавила није истина. Ја нисам вратио целокупан материјал, ја сам вратио само оно што је било на енглеском, а то је огромна количина, 95 одсто, али сам одабрао све што је на српском и задржао и послао сам тужиоцу пропратно писмо на пет страна руком писаних, на којима сам тачно, таксативно навео шта сам задржао а шта враћам и да враћам због тога што је на енглеском језику. А, господине Ори, овде се само смишљају методе како да ми се отежа припрема одбране. Сада треба да слушам аудио материјал. То је огроман посао који један човек апсолутно не може, тај материјал мора бити на папиру и ја инсистирам да буде на папиру. Поред овако успорених преводаца, често нестручних, када још слушам процес, па колико то може трајати, па мени треба годину дана да то све преслушам што би ми они испоручили у 14 огромних регистратора. Срачунајте колико је то онда сати слушања и колико човек може дневно концентрисан да слуша.

Председавајући судија: Господине Шешел, ако имате притужби у вези са преводима, можете нам се у вези са тиме обратити. Опћените изјаве о спорним преводицима и опћените изјаве о нестручним преводицима нису добродошле. Молим вас да нам пажњу скренете на неке конкретне притужбе, на конкретне случајеве за које сматрате да превод није у реду, као што сте то већ у неколико наврата и учинили. Дакле, када кажете да никада нисте примили никакав

материјал по правилу 92 бис, ја сада ипак схваћам да сте ви један мањи дио тога задржали, а вратили сте оно што је било на енглеском. Добро, онда је то сада мало јасније. Добро, проучићемо то даље како бисмо видели што се точно догодило и што се још тек мора учинити у вези с тиме. Наравно, подразумева се да, уколико резултат након што се све то испита буде налагао, да се постави нови рок, дакле, не 15. август већ касније, онда ће се у вези са тиме донети адекватна одлука.

Да ли има још нешто у вези са материјалом по правилу 92 бис а ако нема онда ћемо прећи на пресуђене чињенице. Господине Шешел...

Проф. др Војислав Шешел: Ја могу о пресуђеним чињеницама, ако смо већ прешли, господине Ори. Ја сам материјал који ми је достављен као захтев тужиоца за формално примање на знање чињеница којима је већ пресуђено са додатком примио. То је негде 75 страна додатка и 418 чињеница. Ја сам већ доста тих чињеница обележио које ћу оспоравати и ја бих желео да то изнесем у писаној форми, наравно у сарадњи са својим правним саветницима ако ми дате тај рок до 1. септембра. Ја то до тада могу урадити. Ја још нисам стигао да то напишем јер сам добио тек 29. јуна, али сам обележио већ све оно што мислим оспоравати па можете и да погледате то ако вас интересује.

Председавајући судија: Да, иако сам ја рекао 15. август и иако сам то навео као крајњи рок, ја ћу видети да ли да вам дозволимо рок до 1. септембра. То би онда био исти датум као за она два извештаја вештака. Господине Шешел, можда није потребно да вам се ово каже, али када изнесите аргументе у вези са прихватањем пресуђених чињеница, можда би било добро да се фокусирасте на критерије из судске праксе овог суда везано за прихватање пресуђених чињеница. Без да наводим комплетан списак, хтео бих само да напоменем да би то требало да буду чињенице а не правни налази, дакле да се ради о чињеницама које нису утврђене на основу било каквог спорузма о кривници, да се ради о чињеницама о којима је коначно одлучено, дакле уколико се и даље чека на одлуку Жалбеног већа онда чињенице о којима је пресудило првостепено веће, такве чињенице не могу да се прихвате као пресуђене чињенице све док по томе не донесе одлуку Жалбено веће, другостепено веће. Још један изузетак, уколико се те чињенице не оспоравају током жалбеног поступка. Дакле, уколико ви желите да оспоравате чињенице, ако кажете – ја не желим да се те чињенице прихвате онда су ово уствари критеријуми које ће Веће прво узети у обзир, а чак и ако се ради о пресуђеним чињеницама, дакле које Веће прима на знање, и даље постоји могућност, мада ограничена могућност, дакле, постоји могућност да се докаже да те пресуђене чињенице које уствари не треба више да се доказују упркос свему томе ипак нису чињенице у пуном значењу те речи.

Дакле, молим вас да се фокусирасте пре свега на критеријуме који су изнесени у правилу 92 (и)4, а ако у било ком тренутку након што те чињенице буду прихваћене, будете сматрали да је потребно да их оспоравате иако више нису потребни докази онда ће то бити тренутак да изнесете доказе у вези са тим чињеницама. Да ли има још нешто у вези правила 92 бис и о пресуђеним чињеницама? Нема. У реду. Изволите.

Проф. др Војислав Шешел: Ја немам намеру да оспоравам чињенични контекст конкретних кривичних дела из других предмета јер се та кривична дела углавном и не тичу оптужнице против мене, али имам намеру да оспоравам чињенице које се тичу општитих историјских и политичких околности, оне су неистините. А ја сам дошао до сазнања, пошто сам прочитао скоро све досадашње првостепене и другостепене пресуде које су доступне на српском језику, да се одбрана у већини случајева тим питањима није ни бавила,

није била заинтересована па су пролазиле кардиналне грешке, историјски фалсификати рекао бих. То је оно што ја никако не могу прихватити. Ја бих се по том питању конкретно изјаснио о свакој чињеници. Дакле, не интересују ме конкретна кривична дела у другим предметима.

Председавајући судија: Господине Шешел, ми ћемо прочитати у вашем поднеску тачно које пресуђене чињенице оспоравате, а које не. Схватам да један од критеријума који је важан за вас јесте да ли се о њима у потпуности пресудило или не.

Сада можемо да пређемо на следећу тачку дневног реда. Ја бих сада хтео да донесем одлуку односно да прочитам усмену одлуку, и то одлуку по захтеву оптуженог да Претресно веће прибави комплетан извештај о здравственом стању оптуженог. Дакле, ради се о одлуци по захтеву оптуженог број 159, захтев оптуженог да Претресно веће I прибави комплетан извештај о здравственом стању професора Војислава Шешелја. У поднеску оптуженог од 19. маја 2006. године тражи се од Претресног већа да упути Секретаријат да достави копије комплетног извештаја о здравственом стању оптуженог и Већу и оптуженом. Оптужени тврди да 25. априла 2006. године, када је његова супруга дошла у Притворску јединицу Уједињених нација да га посети, да се од ње затражило да потпише један формулар – обавезу за посетиоце где је она требало да се обавезе да неће обелоданити информације о здрављу оптуженог било коме. Он сматра да таква ограничења у вези информација о његовом здравственом стању указују на то да Секретаријат има сазнања о томе да се његово здравствено стање погоршава, а са чиме он није упознат. Оптужени стога тражи примерке комплетног извештаја о његовом здравственом стању. Дана 8. јуна 2006. године шеф Одељења за правна питања и питања притвора је упутио допис оптуженом у коме је објаснио да се од његове супруге тражило да потпише обавезу за посетиоце због интервјуа који се појавио 12. априла 2006. године у „Недељном телеграфу“. Дакле, интервју који је она дала а у коме је говорила о информацијама, сада цитирам, из писма „о процедури безбедности у Притворској јединици Уједињених нација, затим о месту притвореника унутар притворске јединице Уједињених нација и другим информацијама у вези са притвореницима Притворске јединице Уједињених нација“ (крај цитата из писма). У том писму Секретаријат је такође обавестио оптуженог да је узео у обзир његову притужбу, а такође и да сам језик који је коришћен на том формулару везано за информације о здрављу оптужених особа којих се посећује, да је сам језик тог формулара промењен, тако да у формулару више не постоји та општа забрана о обелодањивању информација у вези са здравственим стањем оптужене особе која се посећује.

Дана 29. јуна 2006. године Секретаријат је поднео поднесак Претресном већу у коме је објаснио из ког разлога је од супруге оптуженог затражено да потпише обавезу за посетиоце и да је то једна обавеза која је осмишљена како би се заштитили интереси безбедности и доброг реда у Притворској јединици с обзиром да је супруга оптуженог обелоданила медијима осетљиве информације у вези са процедуром у Притворској јединици Уједињених нација. Секретаријат је такође навео, цитирам, „да не сматра да је здравствено стање оптуженог такво да би било потребно доставити извештај Претресном већу“.

Дана 28. јуна 2006. године Тужилаштво је поднело свој одговор на поднесак оптуженог број 159. Тужилаштво сматра да оптужени није изнео било каква оправдања здравствене природе која би оправдала доставу таквог једног комплетног здравственог извештаја и како би уопште такав један извештај олакшао припрему или само вођење суђења или како би то било у интересу правде. Тужилаштво такође

сматра да жалба оптуженог није на адекватан начин заведена са Претресним већем, уместо тога требало је то упутити секретару и председнику суда и стога Тужилаштво сматра да захтев треба одбацити.

Претресно веће схвата да је Секретаријат затражио од супруге оптуженог да потпише изјаву за посетиоце из разлога што је дала интервју медијима у коме је обелоданила информације које се тичу безбедности и праксе у вези са притвором у Притворској јединици Уједињених нација. Претресно веће сматра да конкретне рестрикције које се тичу обелодањивања информација о здравственом стању оптуженог једноставно представљају део општих услова који су наведени на формулару, дакле, обавезу коју преузимају посетиоци и да то није конкретно било наметнуто као одговор на погоршано здравствено стање оптуженог. Претресно веће даље примећује да је од тада од када је оптужени поднео свој захтев Секретаријат променио сам језик тог формулара како би изашао у сусрет забринутости оптуженог.

На крају, Претресно веће сматра да правно средство које се тражи, а то је да се достави комплетан здравствени извештај о стању оптуженог, је без основа, будући да Секретаријат није упознат са погоршаним здравственим стањем оптуженог, и да би на то требало да скрене пажњу Претресном већу. Стога Претресно веће одбацује овај захтев оптуженог. То је крај одлуке Претресног већа.

Позивам сада стране да се изјасне да ли постоје нека додатна питања о којима желе да поразговарају.

Тужилаштво: Једно кратко питање: 28. марта ове године ми смо Секретаријату односно Претресном већу поднели један поднесак који је уствари заведен 31. марта 2006. године а којим се тражи завођење извештаја вештака, господина Тојноса, дакле војног вештака. Ми смо затражили од Претресног већа да нам дозволи да доставимо редиговану верзију овог извештаја и занима нас када ће бити донета одлука по нашем захтеву.

Председавајући судија: Хвала вам што сте ми скренули пажњу на то, не могу сада одмах да вам одговорим али ћу погледати какво је стање везано са овим поднеском који још увек није решен. Ми покушавамо да решимо што је више могуће поднесака али јасно вам је да имамо јако пуно посла. Да ли има неких других питања?

Тужилаштво: Не.

Председавајући судија: Господине Шешел, да ли ви желите нешто да покренете?

Проф. др Војислав Шешел: Према упутству о дужини поднесака, господине Ори, страна која жели да јој Претресно веће одобри дужи поднесак од прописаног мора унапред да поднесе такав захтев. Међутим, када је Тужилаштво поднело захтев да ми се наметне бранилац, оно није унапред тражило одобрење, него је у самом тексту захтева навело зашто сматра да треба да буде поднесак дужи од прописаног. А када сам ја одговарао на тај захтев, према мени је свим другачији критеријум примењен, мој захтев је враћен назад иако је био много краћи од захтева Тужилаштва и није прекорачио 3000 речи. Јер када сам ја бројао, избројао сам 4.545 речи, ваши службеници нису то проверавали, а испоставило се да сам погрешно у бројању. Мој поднесак од 29. маја, број 161, има мање од 3000 речи а ви сте ми га вратили назад, а Тужилаштво нисте вратили иако није унапред тражило да му се одобри повећан број страна поднеска, што је била обавеза према том упутству. Ја из овога извлачим закључак, господине Ори, колико сте ви пристрасни у корист Тужилаштва, а на моју штету.

Председавајући судија: Господине Шешел, размотрићемо ово питање. Веће још увек није донело одлуку по поднеску, а истовремено могу и да вас обавестим о следећем: уколико се правила у потпуности не поштују и уколико као изузетак долази до непоштовања тих правила у потпуности,

већа показују више флексибилности када се догоде одређене ситуације. Ево, ја могу да прочитам најважнији део из те одлуке, то могу поново да урадим, да у ситуацији коју је размотрило Веће, због репетитивности аргумената и због тривијалности већине питања која су покренута у вашим поднесцима, из тих разлога је Веће сматрало да сте ви злоупотребили сам судски поступак и због тога можда постоји мање флексибилности али истовремено ја схватам да ви инсистирате односно да тражите да обратимо више пажње на поднеске Тужилаштва који превазилазе број страна који важи, односно ви сугеришете да не би требало да прихватимо нити један поднесак који излази из предвиђеног оквира без да се да претходна дозвола.

Тужилаштво: Часни суде, управо гледам сада тај документ и у параграфу 3 тог документа, који је око 4500 речи дуг, стоји: Оптужба тражи одобрење Расправног већа да прекорачи дозвољен број речи.

Председавајући судија: Да, међутим мислим да оно што господин Шешел овде указује је то да прво треба тражити допуштење да се прекорачи дозвољени број речи и тек онда када се такво допуштење добије, да се тек онда може доставити поднесак који има већи број речи. То је оно што сте ми мени желели рећи, господине Шешел, зар не. Добро, размотрићу то заједно са другим судцима у Већу.

Проф. др Војислав Шешел: Још нешто, господине Ори. У овом поднеску ја у једној тачки кажем, знајући да се унапред тражи одобрење, сада то интерпретирам мало слободнијим речима, знајући да се унапред тражи одобрење – ако Тужилаштво није тражило, не тражим ни ја унапред да прекорачим него наводим у тексту поднеска којим одговарам Тужилаштву. Али ви после тога враћате мој поднесак а тужиочев прихватате. Господине Ори, поводом овог израза „тривијалност поднесака“. Ви ту не примењујете исте критеријуме. Према једном критеријуму моје поднеске проглашавају тривијалним, а по другом критеријуму дозвољавају да ми Тужилаштво невероватну гомилу тривијалног материјала шаље под ознаком правила 68, као што су они извештаји о ексхумацији лешева на подручју Приједора, о чему

сам прошли пут говорио. Значи, то нису тривијалности а оно што ја подносим, то су тривијалности.

Председавајући судија: Господине Шешел, ја сам само цитирао судску одлуку о дужини ваших поднесака како бих вам објаснио када су судска већа спремнија да буду више флексибилна а када нису. Ја нисам уопће улазио у дебату о томе што је тривијално а што није тривијално у поднесцима обеју страна и опћенито говорећи. Имате ли још нешто?

Проф. др Војислав Шешел: Имам још да приметим, господине Ори, да ви показујете и на тај начин вашом широкогрудошћу према једној страни а нетрпељивошћу према другој, мојој страни, да се не држите прописа. Или прописи за све важе подједнако, или ви можете да их мењате по сопственој вољи.

Председавајући судија: Господине Шешел, господине Шешел, нисмо овде у дебатном клубу у којем ће се сада на широко расправљати о нечему. Ја сам вас питао имате ли још нешто а не да наставите говорити о истом питању.

Проф. др Војислав Шешел: Не, ово је било додатно питање, господине Ори.

Председавајући судија: Хвала, господине Шешел. Господине Ван дер Спул, имате ли ви нешто?

Спул: Ништа.

Председавајући судија: Тиме је онда...

Проф. др Војислав Шешел: Имам једну кратку примедбу, господине Ори.

Председавајући судија: Да, изволите.

Проф. др Војислав Шешел: До грешке је у преводу. Преводац је Ван дер Спула представио као одбрану, а он никада неће бити одбрана. Како сте га ви назвали бранилац у приправности, ви га приправљајте за шта год желите, он моја одбрана никада неће бити. То сам ја дефинитивно одлучио.

Председавајући судија: На почетку ове седнице ја сам констатирао да је у судници присутан бранилац у приправности господин Ван дер Спул. Исто тако обратио сам му се на самом крају ове седнице као господину Ван дер Спулу. То је у записнику што се мене тиче. Тиме је ова седница завршена. Молим устаните.

Наци носталгија

ЗИГ ХАГ
ЗИИИГ ХАГ
ЗИГ ХАААГ
ЗИГ ХАГ !!!

Проф. др Војислав Шешелј раскринкао још једно криминално клупко у Хашком трибуналу – клупко у које је уплетен сам врх ове лоповске организације

Паре на столу, правда под столом

• Уместо да се по правди, праву и законима суди у Хашком трибуналу (како су на сва звона најављивали приликом његовог формирања), ово место је постојало изазивајући на коме се не утврђује правда, већ цена. Цена изражена у доларима. Тачније – милионима долара. Ко плати, биће му опрошћени сви злочини. Чак и етничко чишћење и геноцид. А цена ће зависити од тога да ли су жртве Срби или представници других нација. За Србе је цена далеко нижа. Српски животи су на овом трговинском врло јефтина роба

Пише: Момир Марковић

Ако је ико у Србији и свету бар мало веровао да ће се у Хашком трибуналу делити правда и да ће се судити за злочине, данас, после ослобођења Насера Орића, после пуштања на слободу шиптарских злочинаца Фатмира Љимаја и Рамуша Харадинаја и многих других крволока, сигурно више не верује. Осим, наравно, дежурних српских бранилаца лика и дела Карле дел Понте, Теодора Мерона и остале белосветске братије коју окупља ова „институција”. Свима је јасно да се овде ради о дебелој отимачини пара и да су криминал и корупција дебело укоренили у Трибуналу.

Одавно се зна да је секретар суда Ханс Холцијус постављао и поставља само оне адвокате који пристану да деле са њим паре које добија одбрана оптужених. Ко не пристане (а сви пристају), не добија предмет и не појављује се на суђењима. И баш брига и Холцијуса и адвокате за правду и судбину оптужених, који (уколико су Срби) углавном добијају невероватне казне. Битно је да се новац пренесе на рачун адвоката и подели. А корупција, чим јој се отшкрину врата, врло брзо улази у све поре и шири се као гангрена. Па ипак, мало је оних који су претпостављали да се на челу ове криминалне ујдурме налазе лично председник суда Фаусто Покар и целокупна братија око њега. О чему се заправо ради.

Српска радикална странка и проф. др Војислав Шешелј су дошли до поузданих информација да је Република Хрватска ступила у контакт са највишим личностима Трибунала и понудила огромну суму новца (ради се о цифри од преко 30 милиона евра) како би преиначила првостепену пресуду хрватском генералу Тихомиру Блашкићу. Тихомир Блашкић је, наиме, првостепено осуђен на 45 година због злочина са елементима етничког чишћења и геноцида над муслиманима у Ахмићима и подручју око њих. Хрватска је била врло заинтересована да са имена главнокомандујућег генерала, а самим тим и са имена државе скине ове квалификације из простог разлога што је једино у тој пресуди прозвана за најтеже облике злочина. Самим тим би се минимизирало директно учешће Републике Хрватске у ратним операцијама на територији Босне и Херцеговине на страни босанских Хрвата, против муслимана.

Требало је ту чињеницу прво објавити а затим потпуно заборавити. Ово тим пре, јер међу светским „кројачима правде и истине” постоји интерес и настојања да се за све злочине (почев од злочина разбијања бивше Југославије па до задњег убиства, пљачке, паљевине и погибије на овој територији) окриве само и једино Срби. Крваве борбе између

Хрвата и муслимана, невероватне злочине и невиђену пљачку је требало свести на ниво неспоразума међу савезницима у борби против српских снага. Пошто је познато да све боље функционише кад се подмаже, у игру се укључују проверени мајстори подмазивања, заташкавања и организовања оваквих послова. Укључују се еминентни стручњаци из Ватикана, који преко западних обавештајних и других служби преносе понуду самом Фаусту Покару, који је истовремено и председник суда и председавајући другостепеном већу.

Да би замешатељство било потпуно и да би Покарово име дошло на место председавајућег, морала се претходно обавити дебела гимнастика око састава другостепеног већа. И урађена је на следећи начин. Прво је налогом од 12. априла 2000. године именовано Жалбено веће у саставу Вохрах, Нието-Навиа, Валд, Покар и Лиу. Затим је 8. јуна исте године Покар одређен за преджалбеног судију. Дана 23. новембра 2001. године налогом је именовано ново Жалбено веће за предмет „Блашкић” у саставу Хунт, Гунаи, Гунавардана, Покар и Мерон. Дана 18. јуна 2003. године долази до нове промене састава већа, тако да Жалбено веће тада чине: Мерон, Покар, Хунт, Гунаи и Веинберг де Рока. Затим се, 6. августа поново мења састав већа и чине га Мерон, Покар, Гунаи, Шомбург (онај што заудара на нацистичке крематоријуме) и Де Рока. Већ 9. септембра поново се мења састав већа и тада га чине Покар, Мумба, Гунаи, Шомбург и Де Рока. Већ 3. октобра судија Фаусто Покар издаје налог којим се даје на знање да је он изабран за председавајућег судију. Тако је овај судија после шест промена састава Жалбеног већа коначно дошао на место председавајућег и самим тим у ситуацију да може спровести у дело замисао Ватикана, Хрватске и осталих заинтересованих страна. А заинтересованих је било на свим странама.

Неко (Хрватска) је био заинтересиван да му се „опере” део историје и забораве „дела”. Други (Ватикан) је жестоко заинтересован да му се скине љага са имена штићеника (Хрвата) и да на попришту остане једини кривац за све (Србија и српски народ). Трећи (Америка, Енглеска, Француска, Немачка и други) су, кад се замисао спроведе, добили могућност да кривицу за све свале на Србе, које ће после овакве пресуде моћи додатно да притискају и кажњавају материјално, територијално (отимањем Косова и Метохије, Републике Српске и Републике Српске Крајине), затим их максимално сатанизовати и експлоатисати као једини „реметилачки фактор” на Балкану. Судија Покар и остала булумента из тог, хашког миљеа, добијају невероватне суме новца,

Холандски топоними

којима ће моћи да „лече“ савест (ако им је негде у запећку мозга, остало бар мало тога).

Пошто су се све коцкице сложиле, ревизија пресуде је могла да почне. Наравно на том, поновљеном претресу се чињенице минимизирају, злочини прескачу, паљевина читавог подручја потпуно брише из пресуде а сама првостепена пресуда преиначује, изјаве сведока једноставно занемарују, доказни предмети напрасно избацују из предмета, тако да се Тихомир Блашкић, уместо на 45 година осуђује на казну од 9 година. Е, пошто је Блашкић већ у затвору провео више од 9 година, то се он одмах пушта на слободу. Већ виђено код суђења Харадинају, Љимају, Орићу и многим другим оптуженим који нису из српског националног корпуса.

Овде је „честити“ Покар нашао могућност да у преиначавању пресуде установи да су на светло дана испливали „нови докази“, које првостепено веће није могло да сагледа јер су документа била у архивама Републике Хрватске а она није хтела да сарађује са Трибуналом док је Фрањо Туђман био жив. Изненађујуће да сам Фрањо није хтео да помогне својој генералској перјаници, која му је одрадила најпрљавије послове на многим ратиштима и дебело помогла у спровођењу плана за формирање „лијепе њихове“.

Требало је, додуше, направити још једну гимнастику. Ослобађајућа пресуда за Блашкића би била очигледан пример кршења закона од стране судија – решење је пронађено у тзв. преиначењу пресуде, при чему се казна затвора смањује са 45 на 9 година.

Тихомир Блашкић је још 17. марта 2000. године најавио жалбу. Требало је да прође шест година да се жалба разматра и другостепена пресуда донесе. Ово је један од најдужих жалбених поступака пред овим судом. Требало је, изгледа, времена да се подобно веће конституише, да се „докази“ прибаве или исфабрикују и да се „предмет“ препарира. Па ипак, и поред вишегодишње припреме, Жалбено веће са Фаустом Покаром на челу прави почетничку грешку и тиме офира комплетну ујдурму.

Веће је било обавезно да додатне доказе и оспоравани део првостепене пресуде разматра у склопу целине жалбених списа (првостепена пресуда, жалбени поднесак и додатни докази). Веће је само делимично разматрало ове списе. Као пропуст првостепеног већа, Жалбено веће наводи да првостепено веће није разматрало додатне доказе, који и нису постојали у предмету приликом доношења првостепене пресуде, већ су се појавили у склопу жалбе Тихомира Блашкића. Брљотина за брљотином натерала је једног судију (Де Рока) да се не сложи са пресудом, већ да подржи пресуду Претресног већа. Судија Шомбург (као узоран католик и Немац), издвојио је своје мишљење и сматра да је казна од 9 година престога. Уместо да сакрије свињарију коју је Фауст Покар овим направив, ова пресуда је избацила на површину и потпуно оголила отворену корупцију у суду а Покара и братију око њега потпуно демаскирала.

Проф. др Војислав Шешел је својим поднеском захтевао од колегијума суда да покрене кривични поступак против председника суда Фауста Покара због основане сумње да је примио мито да би првостепену пресуду у предмету против Тихомира Блашкића преиначио.

Поднесак је одбијен од стране суда, са образложењем да „садржи увредљиве речи и изразе“. Међутим, у поднеску нема ниједне увредљиве речи. Главни разлог за одбијање поднеска је што је проф. др Војислав Шешел раскрицао рад овог несуда и пред светском јавношћу оголио прљавштину, криминал, плачку и лоповлук. Открио је све што се у овом суду ради у име међународне заједнице. Демаскирао је лоповско гнездо и лопужама скинуо маску са лица.

Свет не може и не сме да дозволи да криминалци деле правду. Лоповску правду. Светска јавност мора да уради још две ствари. Прва је да растури ово осине гнездо, и друга, да спречи ову лоповску дружину да се због овога свети др Војиславу Шешелу, што ће они свакако покушати. Ударио их по новчанику и тражио затварање славине, а то ове протуве највише боли.

Заменик председника Српске радикалне странке
Томислав Николић у разговору за „Велику Србију” истиче:

ДОС обећао независно Косово још две хиљадите

• *Поставља се питање зашто није демантована изјава бившег америчког амбасадора Монтигомерија, који је у једном интервјуу рекао да Коштуница зна да је договорена независност Косова и Метохије а да он то не сме да саопшти српској јавности*

Разговарала: Марина Томан

Коментаришући изјаву Мартија Ахтисарија, изасланика Уједињених нација за Косово и Метохију, да заоставштина из Милошевићеве епохе мора бити узета у обзир приликом решавања косовског проблема и да су „Срби криви као народ”, заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић истиче да је Ахтисаријева изјава заправо само огољени став тзв. западне демократије о судбини Косова и Метохије који је са ДОС-ом договорен још у периоду када су вршене припреме за септембарске изборе 2000. године. „Та изјава не изненађује никога, већ се само неки праве да то чују први пут. Од 2000. године, од када је ДОС преузео власт, па до данас, имао сам прилике да у више наврата, чак и у Скупштини Србије, чујем политичаре из ДОС-а, који говоре да је Србија починила страشان злочин и да мора да прође кроз катарзу, да сви морамо да се очистимо. Само сам чекао какве ће последице такве изјаве да произведу. Ако је неко Србима могао да улије у главу да је њихов народ починио страшне злочине, зашто би било тешко, уз два дана медијске кампање, у то убедити цео свет”, истиче Николић. Заменик председника српских радикала наглашава да је основни проблем у томе што данашња власт већ пет година, у жељи да докаже како је у дисконтинуитету са претходном влашћу, за све што се десило, окривљује претходну власт.

• Тврдите да ДОС сноси кривицу за такав став Запада?

Мислили су – ми то пакујемо Слободану Милошевићу. Изручићемо га Хагу и завршили смо посао. Више нико неће нигде негативно да нас помене а камоли да учини нешто против нас. Међутим, то није тачно.

Када смо говорили да Милошевић у Хагу брани Србију и да он лично нема интереса у томе, чак сам и ја говорио да он из Хага, најалост, неће жив изаћи, и да нема интереса себе да брани, сви су се смејали. Он је Србију заиста бранио а они су је сви нападали. То настављају и данас.

Поставља се питање зашто није демантована изјава бившег америчког амбасадора Монтигомерија, који је у једном интервјуу рекао да Коштуница зна да је договорена независност Косова и Метохије и да он то не сме да саопшти српској јавности. Коштуница на то није реаговао. Он је после два дана реаговао на Ахтисаријеву изјаву. То је урадио зато

што зна да то не може да остане без реакције, али на Монтигомеријев интервју није реаговао, иако српска јавност забринута пита да ли је истина то што Монтигомери тврди.

• Шта очекујете следеће недеље од седнице Народне скупштине на којој ће тема бити Косово и Метохија?

Наговештавају седницу Скупштине о Косову и Метохији, тобож да нам поднесу некакав извештај. Међутим, њих уопште не интересује Скупштина Србије и немају никакву намеру да нам поднесу извештај. Да намера постоји, у ових неколико месеци, колико трају преговори, дошли би да нам кажу шта се дешава. Сада су, међутим, ударили у зид: Америка инсистира да се статус Косова и Метохије реши до краја године, Албанци ни о чему неће да разговарају осим о независности, па би Скупштина Србије требало да им послужи као покриће за неко решење које ће да предложи.

Скупштина је још из времена Милошевића била слушкиња власти. Скупштина њима служи. Све док год су мислили да могу да изведу преговоре без Скупштине, тако да на њих падне слава за успех преговора, то су радили сами, сада, када се види да је пред нашим преговарачким тимом зид и да би тим могао да се подели, убеђен сам да ће бар једна половина тог тима слепо да испуњава налоге Запада, треба им Скупштина.

Поручујем Предрагу Марковићу, Војиславу Коштуници и Борису Тадићу да им случајно не падне на памет да понизе посланике тако што ће у редовима за министре да седе Вук Драшковић и Зоран Станковић. Ако они могу да трпе неуставно понашање, да изврше државни удар, ми српски радикали им у томе нећемо помагати. Направићемо лом у Скупштини.

• **Имате ли информације какав ће се предлог наћи пред посланицима Скупштине?**

Судећи по ономе како се то представља по новинама, предложиће да не прихватимо независност. Српска радикална странка то заговара све ове године. Ако кажу – бранићемо Косово и Метохију, подржаћемо их а да ли ће то заиста учинити, ја сада то не могу да кажем. Свакога ко је сад на власти и каже: не дамо Косово и Метохију, и говори или ради оно што би радила Српска радикална странка да је на власти, подржаћемо. Ја нисам лицемер па да кажем да ономе ко хоће да брани Косово и Метохију нећу да помогнем, јер му не верујем, за разлику од читавог ДОС-а, који је нама и Милошевићу, када смо рекли бранићемо Косово и Метохију, одмагао а не помагао. Они су Милошевићу говорили – ми теби не верујемо и нећемо да ти помажемо. Ако председник владе и државе српској јавности објаве да ће да бране Косово и Метохију, ја не могу да кажем да им не верујем. Ми се у томе разликујемо од свих других.

• **Да ли ћете своје појављивање на седници условити захтевом за искључењем Ахтисарија из преговора?**

Ко је питао нашу страну ко ће да учествује у преговорима? Ко ће да је пита хоће ли Ахтисарија тамо бити или не? Ко се у свету побунио због Ахтисаријеве изјаве? Нико је није осудио. Они који су га тамо поставили нису је осудили. Значи, он говори оно што они мисле. Постављен је на ту функцију да би то изговорио а онда и помогао да се то оствари. Наравно, сви ће скочити на Ахтисарија. Ако пратите ситуацију, почев од Кушнера па на овамо, кад год се приближавало време да високи представник за Косово и Метохију буде промењен, владајући политичари су скакали и тражили да буде промењен. Одмах сам знао, чим почну да говоре о смењивању високог представника, да је смена већ договорена.

Може се десити да ће Ахтисарија бити смењен, али не сада. Запад га сада неће дати. У супротном, испало би да је рекао нешто са чиме се Запад не слаже. Убеђен сам да је Запад заузео став око независности и да му једино сметају Русија и Кина.

Веома је индикативна и упозоравајућа изјава руског председника, који је рекао: – Не слажемо се са променом граница али то зависи од Србије. То би требало да значи: – Ја не могу да одбраним оно што ти не желиш, а могу да одбраним оно што желиш. Ја браним себе, светски поредак. Русија би на овом преседану имала и штете и користи. Она има територија, због којих ће, на било који начин да буде решен статус Косова и Метохије, бити и на добитку и на губитку, тако да она у томе није себична.

Кина може да се понаша себично. Ако нама отму Косово и Метохију, сутра ће Кини да отму Тајван. Она мора да заштити принцип.

Арапски свет је сад такође на муци: како да осуди Израел који уђе у Либан и окупира га, а да прихвати да су Албанци окупирали део територије Србије и да ће то за неку годину да буде албанска држава.

Практично морају да се поштују принципи на којима је заснован савремени светски поредак – принципи Уједињених нација. Ту нема измена. Генерални секретар Уједињених нација изјављује да се у Израелу није договорио са председником владе. Шта има да се договара са њим!? Што НАТО не бомбардује Израел, ако је бомбардовао Србију? Значи, у „друштву једнаких“ нисмо једнаки и шта ћемо тамо.

• **За шта ће се српски радикали залагати на седници Скупштине?**

Посланичка група Српске радикалне странке је ту да одбрани Косово и Метохију, а није ту да помогне у неком другом решењу. Не морају ни да нас зову на седницу Скупштине уколико имају неко друго решење. Али, кад-тад ће у Скупштини Србије морати да одговоре на питање које ми српски радикали стално постављамо: шта ћете урадити ако се прогласи независност? Шта ћете урадити ако сутрадан Ватикан, а затим Европска унија, па Уједињене нације, итд. признају ту нову државу? Какав ће ваш однос бити према томе што је отет део територије? Какав ће ваш однос бити према тој такозваној новој држави и какав ће ваш однос бити према државама које су је признале?

Упозорио сам, на прошлој седници Народне скупштине, на доктрину која је примењивана у Немачкој. Аутоматски раскидаш дипломатске односе са онима који признају независност Косова и Метохије. Онај ко то уради, није ти пријатељ. Такође, поставља се питање оправданости чланства у Уједињеним нацијама. Ако нам Уједињене нације отму територију, шта ћемо тамо? Бити члан светске организације која по Повељи гарантује границе а онда некоме ко је уз помоћ оружја и НАТО-а себи обезбедио неку територију, призна државу, шта ћемо ми ту? То није наше друштво. Да ли ће наш представник у Уједињеним нацијама да гласа за то, или ће да гласа тако ако се такав проблем појави у некој другој држави, као што смо 1992. године увели санкције Јужној Африци. Увели их сви, па и ми. Трчимо за светом па уводимо санкције, као да не знамо шта су санкције.

• **Да ли ћете тражити да то уђе у документ?**

До сада сам се трудио да у припреми седнице постигнемо консензус о документу који ће бити усвојен. Ако тај документ буде бениган као до сада и ако у њему не буде стајала обавеза коју имају председник владе и државе, у изради тог документа нећемо учествовати. Учествоваћемо у дискусији али напустићемо седницу пре него што буде гласање о документу.

Зашто се представник Владе Санда Рашковић Ивић
заложила за поделу Косова и Метохије

Подела – лични предлог или државни програм?

- *Косово и Метохија је део Србије, а Запад ошворено одбацује поделу Хрватске (РСК) и БиХ (РС). Ложишно је онда да истие принципе треба применити и на државу Србију, која се граничи са Хрватском и БиХ. Нуђење своје иерихорије никако неће одобрвољити глобалистичке екстремисте из Вашингтона. Најрошиив, подстаћи ће их да и даље распарчавају иерихорију Србије*

Пише: мр Дејан Мирковић

У августу 2006. године председница Координационог центра за Косово и Метохију Санда Рашковић-Ивић изјавила је у интервјуу за Би-Би-Си: „Уколико се и Срби и Албанци суоче са чињеницом да је и за једне и за друге заједнички живот немогућ, и ако се и међународна заједница суочи са том истом чињеницом, онда би нека врста поделе Косова представљала решење за обе стране“ („Новости“ 13. август 2006). Ова изјава Санде Рашковић-Ивић је изазвала бројне реакције.

Нови шеф УНМИК-а Јоаким Рикер се негативно изјаснио о предлогу председника Координационог центра за Косово и Метохију: „Ако сам добро схватио, Влада Србије се одмах дистанцирала од идеје која је објављена прошле недеље. Влада Србије је доследна принципима међународне заједнице за будућност Косова ... међу тим принципима, високо место заузима став да 'нема поделе' ... међународна заједница свакако неће прихватити поделу Косова“. На питање новинара Би-Би-Сија како је могуће да је Црна Гора имала право на отцепљење и да се то исто право затим селективно и нелогично признаје косовским Албанцима, али не и Србима, Рикер одговара: „То питање се не поставља. Ствар је у чињеници да постоји Косово и већина на Косову која тежи решавању статуса ... мислим да нико у међународној заједници ни не сања о отварању једне такве Пандорине кутије. Косово је Косово као целина и неће бити дељено...“ Такође, Рикер је нагласио: „Не желим да се дистанцирам од свог претходника Сорен Јесен-Петерсена ако вам је он говорио да сматра независност неизбежном ...“ (www.bbc.co.uk/serbian 18. август 2006)

Осим што одбија могућност поделе Косова и Метохије, нови шеф УНМИК-а износи више неистина. На пример, Рикер као немачки држављанин, наводно унапред зна ставове земаља као што су Русија или Кина. Његов став губи на кредибилитету и када се упореде ставови такозване међународне заједнице (уствари Запада) и читавог блока антиглобалистичких држава (Русија, Кина, Иран, Венецуела, Сирија, Белорусија, Боливија, Куба и друге земље). Око бројних кризних међународних питања као што су Либан, Палестина или Украјина, они су потпуно супротни скоро у свим овим случајевима. Зашто би Косово и Метохија у том контексту било изузетак, Рикер не објашњава. Дакле, ради се о злонамерној манипулацији, која се често употребљава од стране западних званичника и која, нажалост, успева. Она шири дефетизам и лажно уверење у нашој јавности да је Косово и Метохија изгубљено (да ли је ова кампања утицала и на став Санде Рашковић-Ивић, посебно је питање).

Осим што користи отрцане фразе, Рикер злонамерно прећуткује и чињеницу да је Србија целина и да је већина њених становника против независности јужне српске покрајине (што показује и истраживање ИРИ-ја, по коме је 67 посто грађана за аутономију, 24 посто за поделу, а само 5 посто за независност – Д. И. „Прес“, 16. август 2006). Рикер прећуткује и да је пре тога СРЈ такође била целина, у којој је већина становника била против одвајања мањине у Црној Гори.

Постоје и бројни међународни примери који демантују Рикера. На пример, већина становника Шпаније је против одвајања Баскије и Каталоније (мањина је за), слично је и у случају Молдавије и Придњестровља, Грузије и Абхазије, или Грузије и Јужне Осетије. Зашто би се само на Косову и Метохији примењивали посебни стандарди, Рикер није објаснио.

Ни такозвани „демократски“ разлог не даје одговор на ово питање. На пример, проамерички председник Грузије Михаил Шакашвили се никако не може назвати „демократом“. Освојио је власт на сумњивим изборима на којима је добио невероватних (тачније тоталитарних) 97 посто (види сајт experts.about.com/e/g/ge/georgia). У рејонима према Абхазији и Јужној Осетији је непрестано предатно стање (највише захваљујући управо Шакашвилију), Грузију оптерећује наслеђе крвавог грађанског рата из 1992-1993. године, (протерано је око 250.000 људи а погинуло је 7.000 људи 1993. само у сукобу са Абхазијом: „Политика“ 26. јули 2006) а Шакашвили често користи етикетирања, претње и говор мржње (државне власти у Москви су за њега „...јаволски организована мрежа“ која „располаже великим финансијским средствима и другим ресурсима, а којој се се не свиђају успеси Грузије, њено поновно обједињавање у јединствену републику“ – Самарџија С. „Политика“ 3. фебруар 2006)

Против поделе Косова и Метохије се изјаснио и потпредседник такозваног Института за мир, амерички дипломата Данијел Сервер: „Међународна заједница ни у ком случају неће пристати на измену граница“ („Грађански лист“, према www.b92.net/info, 15. август 2006). Осим што користи исте фразе као Рикер, Данијел Сервер (потпредседник института који је основан у време такозване Реганове администрације), слично немачком дипломати, прећуткује општепознате појмове. На пример, према међународном јавном праву не постоје никакве границе Косова и Метохије као покрајине, већ само Србије као државе: „Када је реч о територијалном интегритету државе, административне границе са становишта међународног права немају значаја; оне се утапају у целину међународнетериторије... Доктрина међународног

права је једнодушна у оцини да 'uti possidetis' не представља правни принцип, заснован на 'опинио јурис' него је у питању била у прошлости једна специфична процедура, настала у одређено време и у односу на конкретне односе; спроводила се најчешће кроз притисак великих сила“. (Аврамов С., Крећа М.: „Међународно јавно право“, Савремена администрација, Београд, 2003. стр. 363-364)

У реакцијама на предлог Санде Рашковић-Ивић се могла запазити и једна интересантна појава. Неџмедин Спахиу, бивши саветник ратног злочинца Рамуша Харадинаја (у време док је он био наводни „премијер“) је изјавио да би подела Косова и Метохије била могућа, по линији која би ишла уз реку Ибар. Све остало би довело до насиља, тврди Спахиу (www.bbc.co.uk/serbian 14. август. 2006). Истовре-

У саопштењу од 17. августа, Српска радикална странка је још једанпут упозорила представнике свих државних органа Републике Србије да се уздрже од давања неодговорних изјава везаних за решавање питања статуса Косова и Метохије:

„Неодговорне и често контрадикторне изјаве чланова српског тима за преговоре доводе српску страну у још лошију преговарачку позицију и шаљу јасну слику да Србија у ствари не зна шта жели, док са друге стране имамо албанску страну која непрекидно истиче један једини став, а то је да Косово мора бити независно по сваку цену.

Српска радикална странка сматра да је статус Косова и Метохије утврђен Резолуцијом Савета безбедности Уједињених нација 1244, и да се кроз преговоре који су у току једино може решавати начин остваривања најшире могуће аутономије албанске националне мањине у српској покрајини. Прихватање било ког другог решења, које није засновано на Повељи и Резолуцији 1244, значило би брутално кршење како Повеље Уједињених нација, тако и свих осталих међународно признатих докумената и принципа. На тако нешто не сме пристати ниједан представник Републике Србије, и они се морају у својим наступима, изјавама, кретати у оквиру Устава Републике Србије, као и у оквиру резолуција које је Народна скупштина Републике Србије усвојила једногласно о Косову.

Српска радикална странка подржаће и пружиће подршку у сваком тренутку и државним органима и српском преговарачком тиму, али их подсећамо још једанпут на обавезу и на основе деловања које им је кроз резолуције дала Народна скупштина Републике Србије.”

Корени идеје о подели Косова и Метохије

Треба истаћи да је оригинални предлог о подели Косова и Метохије старијег датума. Године 1992. академик Александар Деспић је изнео свој реферат о Косову и Метохији. Наша јавност је углавном била против тога. Један од ретких који је подржао Деспићеве тезе о подели Косова и Метохије је био Добрица Ћосић.

Нешто касније, велики писац се више пута заложиио за поделу Косова и Метохије. На пример, у интервјуу листу „Јединство“ од 1. јануара 2003: „При разграничењу, сама територија не треба да буде једина и судбоносна одредница решења... Албанцима треба признати право да на својој етничкој територији заснују своју независну републику или да се уједине са својом матицом“. Лист „Јединство“ се у истом броју оградаио од овог става Добрице Ћосића. Назвао га је „галантношћ без покрића“, јер су, по подацима овог листа, Срби остали да живе на 22 посто територије а по катастарским књигама поседују 65 посто Косова и Метохије (више о томе Митић М. „Како нам се догодио Рамбује“, Филип Вишњић, Београд, 2003, стр. 272-273)

Дакле, ради се о идеји која се пре свега везује за име Добрице Ћосића (то је потврдио и Ноам Чомски у једном интервјуу – Мандић Д. „Политика“, мај 2006). Нажалост, можда је у томе и основна слабост овог предлога. Добрица Ћосић је без сумње велики писац. Његов патриотизам му је донео велики углед у нашем народу, посебно током 60-их и 70-тих година, када се као интелектуалац супротстављао анти-српском титоистичком режиму. Али, као политичар током 90-их, Ћосић је ишао из грешке у грешку, вођен нереалним проценама (и необично јаким утицајем Камилевог песимизма у интелектуалном смислу, о овом очигледном утицају види констатације самог Ћосића у „Пишчеви записи“, Филип Вишњић, Београд, 2001). Један од најпознатијих примера његових лоших процена је и онај када се учланио у искомпромитовану проамеричку организацију „Отпор“ која је пропала на изборима (више о том учлањењу на сајту архива. glas-javnosti.co.yu/arhiva)

Зато предлог о подели Косова и Метохије треба одбацити као политички нереалан. Косово и Метохија је део Србије, а Запад отворено одбацује поделу Хрватске (РСК) и БиХ (РС). Логично је онда да исте принципе треба применити и за државу Србију која се граничи са Хрватском и БиХ. Нуђење своје територије никако неће одбродовољити глобалистичке екстремисте из Вашингтона. Напротив, подстаћи ће их да и даље распарчавају територију Србије. Проф. др Војислав Шешељ је то предвидео још почетком 90-тих (види конференције за штампу Српске радикалне странке из 1992. и 1993. године у књигама Шешељ В. „Милан Панић мора пасти“ и „Начелник Генералштаба на коленима“ АБЦ Глас, Београд). У том смислу треба и посматрати предлог о подели Косова и Метохије.

мено, шеф америчке канцеларије на Косову и Метохији Тина Кајдонов је одбацила сваку могућност поделе: „Не само ја, већ и чланице Контакт групе биле су веома јасне по овом питању. Неће бити поделе Косова, а разлог је веома једноставан – нема никакве користи од тога...“ (www.b92.net/info, 15. август 2006). Дакле, САД су екстремније и бескомпромисније поводом питања могућности поделе Косова и Метохије него поједини косовски Албанци. Вашингтон одбацује сваку могућност разматрања поделе и по сваку цену се залаже за независност, противно свим међународним нормама или такозваној реалности на терену. Ово брутално и провидно форсирање независности прати кампања у познатим (наводно независним) америчким медијима. Тако „Њујорк тајмс“ од 18. августа 2006. констатује да нема одговорног управљања покрајином од стране терористичко-сепаратистичке власти. Међутим, закључак је супротан здравој логици. „Њујорк тајмс“ пише да се и не поставља питање да ли ће Косово и Метохија бити независно, већ само кад, и како. („Политика“ 19. август 2006).

Након оваквих и сличних реакција са Запада, уследила је и очекивана реакција досовске власти и странке (ДСС) која предводи Владу Србије. Уместо да на посредан или непосредан начин пружи подршку својој председници Координационог центра за Косово и Метохију, они су почели да се оградају од изјаве којом је разматрала поделу Косова и Метохије. Ову чињеницу није могло да сакрије ни претходно оградивање Санде Рашковић-Ивић да износи предлог у своје лично име, нити спекулације (на пример британског „експерта“ за Балкан Тима Џуде (види о томе С. Богдановић, НИИ, 17. август 2006) да се ради о тестирању јавног мњења. Тако је водећа странка у Влади Србије и њен врх (по ко зна који пут) између својих кадрова и налога са Запада изабрао ово друго. Да ли је став Запада изражен отворено као у случају Санде Рашковић-Ивић или су га на своју руку тумачили прозападни коалициони партнери у Влади Србије или њима блиски олигарси као у случају обрачуна са О. Јоксимовићем, проф. др. Ј. Ранковићем, З. Дракулићем, Б. Павловићем или Љ. Чолић – споредно је питање. Количина ирационалног мазохизма и страха у врховима власти је, изгледа, толика да је Санду Рашковић-Ивић демантовао чак и један странац у такозваном тиму за преговоре, Томас Флајнер: „Подела Косова није резервни план. После те изјаве одмах сам звао људе из Владе Србије и они су ми рекли да не стоје иза тога...“ (Танјуг – „Прес“, 17. август 2006). Шта год да је истина, Санда Рашковић-Ивић се упадљиво није оглашавала током трајања ове полемике изазване њеном изјавом о подели Косова и Метохије.

Репортер „Велике Србије” са Србима из заборављеног села на Косову и Метохији

Грађеник – живот без живота

Пише: Будимир Никчевић

Живот Срба на Косову и Метохији већ одавно не може да се назове животом достојним човека. Али у каквим, незамисливо суровим условима преживљавају неки Срби изненадило је и аутора ових редова који је посетио заборављено српско село. Грађеник се налази у општини Косовска Каменица, на тремеђи Медвеђа – Косовска Каменица – Приштина.

Медијски догађај који је организован поводом отварања пута у овом месту био је прилика да неколико српских новинара посети Србе из овог краја за које ретко ко да је у последњих седам година уопште знао да постоје.

Новоизграђени пут спаја три села овог брдског краја: Стрезовица – Ораховица – Грађеник. Лепота овог краја оставља без даха, али одушевљење траје док се не дође до петнаестак сеоских кућа у којима живи двадесетак Срба који су премашили седму деценију живота. Србе у овом месту нико од званичника никада није посетио.

Село на први поглед делује пусто, јер су куће готово све оронеле и у распаду. Људи у селу на први поглед изгледају неповерљиво, а како и не би, када им селом пролазе једино некадашњи „војници” терористичке ОВК, а садашњи припадници Косовског заштитног корпуса.

Трошна кућа на којој пише „Дискотека Русија” запада за око. Стара бака излази и пита ко сам. Након представљања прими ме љубазно. Њен супруг пита за ракију и кафу.

„Нисмо ми одавде, долазимо из села Ораховица, најближе село Грађенику. Ово није наша кућа, газде су у иностранству али су нас пустили да живимо овде. Моја кућа је уништена... да ми је да само још једном седнем испред моје куће”, каже старина Трајан Максимовић док му низ образе теку сузе.

Његова супруга Верка објашњава тужним гласом да је пут добра ствар, али да је касно направљен, јер је умрло њихово седморо деце услед лоших зимских услова и немогућности да се спусте у град и затраже лекара. Преживела је само једна девојчица која је сада у централној Србији, и већ има своје двоје деце. Љуби бака њену слику. Живот их је научио да не верују ником. На питање да ли су сигурни у Грађенику, одговарају да немају проблема, и да их „они” не малтретирају. Не обрађују земљу јер немају опрему за то, а већина становника села узгаја козе!

„Од стоке држимо козе, сами правимо сир и млеко и то је то... када отопли, кроз шуму силазимо у град да купимо намирнице, кафу, шећер и со... за више и немамо”, прича деда Трајко.

„Ми смо били у Србији код ћерке али нисмо могли да сметамо и да живимо тамо. Овде је чист ваздух и близу смо наше куће, само желим да још једном седнем испред моје куће и после могу и да умрем”.

– Погледај ме, не знам шта је доктор, скоро да ме и нема, пијем само млеко од козе и једем козји сир. Свима је смешно али мени није, јер сваке ноћи без изговорене речи лежем у кревет и питам се где ми је памет, каже љутито бака Стана. Каже, даће ми козу ако јој нађем организацију да јој направи кућу, јер више не може да живи у „штгали”.

„Сликај ме, сликај, нека ме виде сви, ево испред ове куће ме сликај. Ту су живели неки богатији, сада нису ту... Нећу да виде моју кућу па да мисле да нисам нормална”, стоји мирно бака Стана да случајно не испустим кадар! У њиховом селу Ораховица више нема Срба, а мало је и Шиптара. Омладина је одавно напустила овај крај не видевши никакву перспективу за опстанак.

Људи из овог села највише се жале на матицу Србију, веле: сви су нас заборавили и оставили на милост и немилост другима. „Били смо заробљени и по зими и по блату, овде нема изласка. Овај пут нам много значи а можда нам и помогне да се они који су отишли врате”, каже Томислав Цанић, мештанин села Љештаре (суседно село), који је дошао у посету својим пријатељима у Грађенику. „Нас је мало, плаче ми се кад прођем нашим селима, нико нас не види”, каже Томислав.

У Грађенику поред 15 српских живе и три албанске породице. У селу никада није било радио нити ТВ сигнала. Стога и не чуди што су, када смо их питали шта очекују од преговора о будућем статусу Косова који се одржавају у Бечу, питали – а када је то било?

Већ речено, парадокс је постао уобичајен за Косово. Пројекат изградње фамозног пута од 7 километара за ово село финансирао је Влада Косова, руководио је УНДП, а у дело спровела б. бригада Косовског заштитног корпуса! Када узмемо у обзир да ту пут заиста није никада постојао онда би требало упутити речи хвале, али да ли је то заиста њихова најбоља намера? Стандарди звуче као лепа прича али су предалеко од остварења.

Све има своју цену, па и живот који ови људи воде због многих других околности које нису њихова брига. Напуштени од свих, они се окрећу стварима које су им наметнуте. Овај крај има највише Срба у Косовском заштитном корпусу (тело настало након реформације терористичке ОВК). Прва реакција свакога је да ти људи нису нормални! Тек када обиђете ове крајеве, схватите да тиме можда и чувају живу главу. Стање ових људи користи се у политичке сврхе па се за тај исти КЗК тврди да је мултиетнички, што опет означава испуњење још једног стандарда! Истина треба да се утврди и треба да покаже право лице, а права истина је та да су овдашњи људи без подршке матице Србије, приморани да пружају подршку „другој“, страни. Сагледајмо чињенице и погледајмо нашој реалности у очи, и видећемо како живот измиче из руку свакидашњег човека који нема другог излаза него да се ухвати у коштац са суровом стварношћу. Свако одговоран треба да се пита: губимо ли ми и оно мало што имамо, а то је воља за опстанком? И док се на велика врата прича о малверзацијама многих који су стицајем околности дошли до власти, исто се тако веома често заборављају људски животи занемарени од свију. Тако нам већ дуго на Косову и Метохији темпо живота диктирају некадашњи портири који су сада председници општина, а квази интелектуалци нам певају демагошке песме уместо да раде.

Поглед на свет ових људи омогућиће нам да заборавимо на тегобе и тешкоће наше свакодневице. И ако ико одлучи да посети најчуднију дискотеку на свету и људе којима је доста демагогије, а да притом другима пренесе изглед овог живота, свакако је добродошао... можда неко и стварно поможне.

Службеник УНДП-а који је обезбедио превоз за српске новинаре до Грађеника успут нам је испричао разговор који је обавио са једним нашим колегом. – Када сам звао новинаре да дођу на овај догађај, ваш колега из Дечије телевизије из Шилова ми је рекао да ће доћи ако му платимо 200 евра. Када сам га питао због чега би му УНДП платио, каже, па ако хоћете рекламу.... Остали смо запањени. Иначе Дечија телевизија из Шилова је одељење РТС-а.

Римокатоличење и арнаутизација Срба Косова и Метохије у XX вијеку

Аутор се бави исцрпљивањем историје Југо-славије, с њим ишло посебну пажњу поклања идеолошким конфликтима између грађанског либерализма (либералних демократија) и римокатолицизма, верско-националном консолидацији хрватског народа, односу југословенске државе и црква, истраживањима културне историје у Краљевини Југославији, државноправном консолидацији Југославије, привредним темама итд. Објавио је 11 књига и око 80 научних радова. Најзначајније књиге су „Соколи“, „Краљевина Југославија и Вајшкан“, „Римокатоличка црква и хрватство“ и „Вајшкан и Албанци у првој половини 20. века“. Записан је у Институту за савремену историју у Београду у звању научног савјешника

Пише: др Никола Жутић

Због проширењем српских граница према Рашкој, Косову, Метохији и Македонији, после Балканских ратова 1912-1913, у Краљевини Србији је повећан број римокатолика. До 1912. у „преткумановској“ Србији и Црној Гори био је незнатан број римокатолика (8.435, односно 6.530).¹⁾ Ослобођењем јужних српских земаља (Македоније, Косова, Метохије, Рашке) 1912-1913, повећан је број римокатолика, али је он и даље био незнатан у односу на број Срба православне и исламске вјере (преко 3,5 милиона).²⁾ Наиме, у архидијезеци (бискупији) скопљанској³⁾ било је уочи Првог свјетског рата 15.224 житеља римокатоличке вјере. Највише их је било у ђаковичкој парохији (домава 722, становника 6.039), у пећкој 389 домава, становника 3.744, у парохији Јањево домава 391, „душа“ 2.218, призренској парохији 346 домава, становника 1988, скопској парохији 148 домава, „душа“ 618, у парохији Стубла 44 дома, „душа“ 324, парохији Феризовић 30 домава, „душа“ 130, у парохији Митровица 12 домава, „душа“ 63. Очито је да је број римокатолика био мали у односу на број православних и исламизираних Срба и муслимана Арнаути и Турака, али су они имали изузетан утицај, као и у Албанији, гдје их је било свега око 10 одсто од укупне популације.

У Јањеву сви парохијани су по народности били Срби римокатоличке вјере, а на челу парохије је био Србин-римокатолик дон Никола Гласновић, са помоћником дон Луком Филићем. У Летници, која је припадала Црној Гори, парохијани су били „Срби помешани са Арбанасима“. На челу парохије био је Србин-римокатолик дон Тома Гласновић. У осталим парохијама римокатолици су углавном били Арбанаси (Арнаути), од којих су одређен број били Срби и који су раније изгубили своје славенско (српско) народносно обиљежје. У Призренској парохији парох је био Арбанас дон Михаел Тарабулуз са помоћником дон Пашком Краснићем, у ђаковичкој дон Краснић, митровичкој дон Никола Мазарек, у стубљанској Србин римокатолик дон Тадија Ивановић. У скопској парохији, у којој су римокатолици углавном били Арбанаси, парох је био дон Јосиф Рамај.⁴⁾

Провођењу успјешне мисије погодовала је изградња римокатоличких вјерских објеката. За римокатолике скопске дијецезе изграђен је језуитски манастир Св. Павла, који је имао четири редовника на челу са оцем Стефаном Задримом. Манастири Милосрдних сестара изграђени су у Скопљу и Призрену. Манастир Св. Богородице у Скопљу, реда Св. Винћенца од Пауле, имао је пет сестара из Далмације и Хрватске. Манастир пресветога Срца Исусова у Призрену, који је имао пет сестара, држао је школу са арбанашким као наставним језиком. Римокатоличке цркве у скопској бискупији подигнуте су у Призрену, Ђаковици, Злокућанима, Глојану, Митровици, Јањеву, Феризовићу, Стубли, Летници и Скопљу.⁵⁾

Сједиште бискупа (надбискупа) скопског често је мијењано. Надбискупи скопски имали су непрекидно своје сједиште у Скопљу до 1680. године. Те године, због турских прогона, Србин римокатолик монсињор Петар Богдани је сједиште надбискупије премјестио из Скопља у своје родно мјесто Јањево. Сједиште надбискупије било је у Јањеву све до 1821. године када је монсињор Матеј Краснић сједиште преселио у Призрен, у ком су надбискупи били до средине осамдесетих година XIX вијека. Од тог времена турске власти су присиле надбискупа Фулгенција Гарева да се пресели у Скопље. Он је кратко боравио у Скопљу пошто га је Св. столица убрзо премјестила на Хвар. Његов наслједник, „монсењер“ Андреј Согоречи, живио је кратко а наслједио га је Пашко Трокци, који је повратио сједиште у Призрен. Дакле, у раздобљу од 240 година бискуп скопски боравио је у Скопљу само седам година. Ватикан се управо залагао да сједиште надбискупије (бискупије) буде у Призрену због

„успјешнијег пасторалног рада” јер се око двије трећине римокатолика, углавном Срба римокатолика (који су поарнаућивани) и Арбанаса, налазило у подручју Призрена, Ђаковице и Пећи.⁶⁾

Ослобођењем косовско-метохијских и македонских крајева после балканских ратова, Србија и Црна Гора, као православне земље, нашле су се на удару ватиканске и хабсбуршке пропаганде. Српске државе су оптуживане да су, уместо „крижарског рата против невјерника” муслимана, удариле на римокатолике. Умјесто да су јуришали под паролем „За крст и слободу”, православни бојовници су, како истиче клерикални сплитски „Дан”, наступали са ускликом: „Удри католике и њихову слободу”. У својим написима, „Дан” је досљедно строго одвајао Србе и Црногорце као двије потпуно различите народносне категорије које је једино православље везивало и уједињавало у једну духовну заједницу.

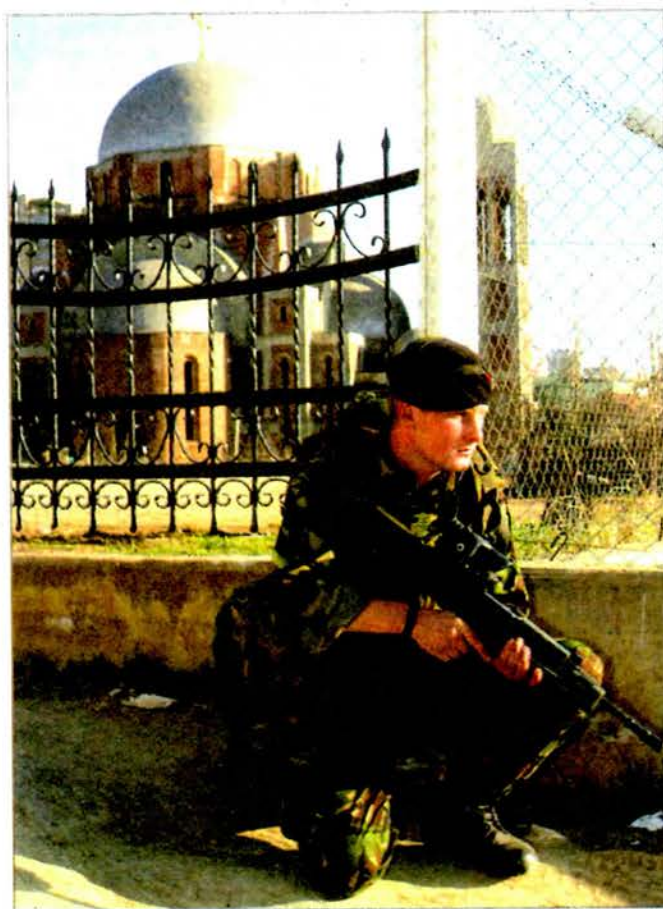
У истовјетном тону писао је и клерикални мисионарски лист „Le Missioni Cattoliche” из Милана. У чланку „Католици у освојеним мјестима од Срба и Црногораца” римокатолички листови су дали своје историјско виђење догађаја: „Још од почетка рата видило се да Срби и Црногорци снове сноваше како да искоријене католике на Балканском полуоток; јер одмах почеше страховито прогонство проти оним мјестима гдје становаху најљепше наде католичке цркве, то јест проти Албанији. Читаоци 'Мисиона' сијећат ће се што смо писали дне 24. сijeчња т.г, кад смо навели да је српски краљ Петар I, када је дошао у Скопље, када му је пришло 50 оних албанских обитељи које су дотле цијењене мухамеданским, да му се поклоне као свому владару и изјавиле да су кршћанске, паче католичке, љутито им рекао: 'Католици! Зло и сасвим зло! Или православни или мухамеданци, али католици нипошто!'”). Католички листови су истицали да је то само почетак прогонства јер „тек послје почињу дивљи призори барбарства противу пука албанског”.

Бечки публициста Лав Френдлих (Frenndlich), иначе изразити србофоб, саставио је памфлет од чланака сакупљених из клерикалних и аустријских династичких новина који су се односили на „суровост и барбарство” Срба и Црногораца. То своје пропагандно остварење назвао је „Голгота албанска”. У пропагандним брошурама произведеним у клерикално-династичким аустријским круговима српско-црногорско „безумље” достигло је геноцидне размере. Истицан је фантастичан податак да је на самом Косову побијено око 30.000 Албанаца, од којих 4.000 жена и деце.

Ватиканска Конгрегација за пропаганду вјере наставила је и у Краљевини СХС раније започети мисионарски рад на подручјима насељеним арбанашким, турским и српским становништвом. Мисију је, почевши од 1908, спроводио скадарски језуита Лазарус Миедиа као надбискуп скопски. У документацији се Миедиа помињао као „србофоб” који се просто продао Италији. Он је био „подстрекач” свећенства и народа против српских власти. Био је повезан са аустријским комитетом у Бечу и косовским у Скадру, са циљем да изазове револуцију на Косову и Метохији и да се бори против Србије. Његов брат Андре Миедиа, римокатолички свећеник, изабран је за посланика у Албанији од италијанског команданта Периконеа, са задатком да изазове устанак у албанским „Планинама” и међу народом на „окупираној територији” и да на тај начин ослободи Косово и Метохију од Срба.⁷⁾

Главни стојер римокатоличке антијугославенске дјелатности и римокатоличког прозелитизма био је, дакле, италофилски исусовац, надбискуп скопски Лазар Миедиа. Као сведочанство Миедијиних прозелитских настојања над Србима православне и римокатоличке вјере наводимо пи-

смо албанског мисионара Михела Тарабулуса (на италијанском језику) од 15. јануара 1920, које је он упутио Л. Миедији. Карактеристичан је слиједећи пасус: „Будући су ови селаци (српски – Н. Ж.) много заостали, голи у душевном тилелу и временитом погледу, и пошто увијек употребљавају славенски језик, не би ли можда било нужно да их малко подигнемо, па и поарнаутимо? А, то, како да се боље постигне него ли управо помоћу просвјете и калуђерица. Мислим да би са школом и са мало подуке дјеци оба спола, убрзо овај крај промјенио изглед и ми би кроз мало година имали други народ, који би говорио нашим језиком. Кад би то било, ја се не бих устегао да жртвујем за такво дјело више од половине свог имања”.⁸⁾ Наиме, Тарабулус је хтио да помоћу милосрдних сестара претопи становнике неколико српских села своје парохије (Летница, Шашаре, Врново, Врзино Коло) у Албанце, односно да изврши албанизацију Срба-римокатолика „јер се у тим селима говори чисто српски језик, а већина становништва тих села само се служи српским језиком

не познавајући албански језик”.⁹⁾ Оваквим својим вјерско-националним поступцима Миедиа и Тарабулус су радили на отцепљењу косовско-метохијских крајева од Краљевине СХС, „јер кад се има на уму признати принцип самоодређења (самоопредељења), и кад је за присаједињење ових крајева Албанији потребно да се чује и глас становништва, онда је јасно да је намјера оптуженога била да одвоји ове крајеве од Југославије путем албанизирања становништва... Оптужени Тарабулус је уверен да је то најлакши пут за постигнуће наведеног циља и тврдо је уверен да би за мали број година био постигнут”.¹⁰⁾ Дакле, чишћење Косова и Метохије од Срба је историјски процес дугог трајања и он је

покренут већ почетком XX вијека да би се „чуо глас народа“ (албанског), и тиме остварило „либерално-демократско право“ насилно остварене народне албанске већине, која је, да се не заборави, насилним путем и остварена током XX а наставља се и у XXI вијеку.

Пресудом првостепеног суда у Гњилану, од 24. јула 1921, Тарабулус је осуђен на осам мјесеци затвора. Апелациони суд у Скопљу, пресудом од 4. марта 1922. повећао је казну на двије године, што је потврдио Касациони суд у Београду. Међутим, указом „милосрдног“ краља Александра, од 12. јула 1922, а по предлогу Управе казненог завода у Скопљу, Тарабулус је ослобођен од даљег издржавања казне и наставио да неометано обавља мисионарску (жупничку) службу успјешног превођења Срба римокатолика у Арнауте и посредно у Хрвате у селима Летници и Јањево.

На Миједијин „арнаутлук“ упозоравао је и „југославенски опредељени“ истарски поп Шиме Пицинић, који је био секретар скопске надбискупије, истичући да је римокатолицизам за Миедију био само вео којим је покривао свој арнаутлук. Жупника Тадију Ивановића из Јањева Миедија је прогонио зато што је остао „вјеран југославенској народној мисли“ (иза које се скривала мисија хрватства – Н. Ж) и био добротинитељ „бедних и злостављаних Југославена“. Миедија га је прогонио и због тога што се он солидарисао са лошим положајем „хрватских сестара милосрдница, које су имале филијалу у Призрену, зависну од Загреба“. Сестре милосрднице Миедија је „фанатично мрзио“ и настојао је да се протјера предводница сестара „Хрватица далматинска“, због њезине народности. Миедија је против Тадије Ивановића, иначе Србина-римокатолика, ангажовао летничког жупника Михела Тарабулуса, који је Ивановића оптуживао да „похрваћује Албанце римокатоличке вере“. ¹¹⁾

Почетком фебруара 1922. године Л. Миедија је морао напустити скопску надбискупију због компликација са наведеним Тарабулусовим писмом. Своју службу наставио је у Скадру, где је обављао бискупску дужност до смрти 1935. године. ¹²⁾ После одласка Миедије, скопска надбискупија је изгубила високи статус и постала бискупија. Њом су, до успоставе редовне хијерархије 1924. (надбискуп је постао Словенац Гнидовец), управљали у својству каптолских викара Србин римокатолик дон Тома Гласновић, жупник у Урошевцу и нишки жупник дон Фердинанд Хрди.

С друге стране, римокатоличко свећенство је водило и акцију поримокатоличења муслимана (Арнауца) Косова и Метохије. Тако је прегледом матичних књига у католичкој цркви у Стублима и Летници утврђено да су бројни муслимани (Арнаути) унесени у те књиге као римокатолици. У књигама су се налазили подаци о датуму крштења, крсним кумовима и новом католичком имену). Ови подаци уношени су у матичне књиге на латинском језику, од 24. новембра 1842. у цркви у Летници, а од 15. априла 1906. у цркви у Стублима. Тако је нпр. прегледом матичних књига у католичкој цркви у Стублима и Летници утврђено да су бројни муслимани (Срби и Арнаути) унесени у те књиге као римокатолици. У књигама су се налазили подаци о датуму крштења, крсним кумовима и новом католичком имену. ¹³⁾ Ови подаци уношени су у матичне књиге на латинском језику, од 24. новембра 1842. у цркви у Летници а од 15. априла 1906. у цркви у Стублима. Прегледом матичних књига у римокатоличкој цркви у Стублима и Летници утврђено је да су крштени, између осталих, слиједићи муслимани (Срби и Арнаути):

1. Мехмед, син Деме Мехића из Доње Стубле и мајке Дуне Шерифовић, рођен 24. маја 1912, крштен 1. јуна 1912. у цркви Стубла од кума Јоже Исеновића из Горње Стубле и добио име Никола.

2. Есет, син Деме Мехића из Доње Стубле и мајке Неде, крштен 4. априла 1914. у цркви Стубалској од кума Јозе Борђевића и добио име Јозеф.

3. Шефкија, син Јетиша Исмаиловића из Терзића и мајке Марије, крштен у цркви Доња Стубла 13. јуна 1912. од кума Боке Марковића и добио име Петар. Такође је крштен и његов брат Мустафа.

Укупно је крштено седам муслимана из Стубла и Летнице. Интересантно је поменути да су крсни кумови били, поред Арнауца и Срби римокатоличке вере. ¹⁴⁾ Преци ових младића били су у почетку православни хришћани (Срби) „јер о томе свједочи хрисовуља краља Милана“, у којој је назначено да су села среза гњиланског, Жегра и Коретин, читлуци манастира Грачанице и као такви до недавно давали цркви Грачанице данак у воску и меду. ¹⁵⁾ Римокатолици у гњиланском крају имали су своје крсно име које су славили по српским православним обредима, па су се по томе знатно разликовали од римокатолика у другим крајевима. Дакле, слављење крсног имена у облику српске славе свједочи о српском поријеклу косметских „хришћана“ римокатолика који су свој римокатолицизам, из страха од турске одмазде, на све начине прикривали.

Бискуп скопски у времену Краљевине Југославије, Словенац Иван Гнидовец, у преписци са државним властима открио је случај римокатоличења Србина исламске вјере Саида Уке Бафтијевића који је уписан у матицу рођених у римокатоличкој жуци Урошевац. Он се родио 3. маја 1912. у Папазу а крстио га је римокатолички свећеник Томас Берипа 15. маја 1912. године. При крштењу је добио име Пренк. Бискуп Гнидовец је негирао да се у случају Берипе ради о покрштавању већ да је то „опет случај ларамана“ (двојверника) ¹⁶⁾ који „могу слободно да се определијеле у коју ће вјеру прећи“. ¹⁷⁾

Двојвернике (муслимане и римокатолике) народ на Косову, Метохији и у Албанији називали су „љарамони“. Послије пропасти српске средњовековне државе под пресијом Турака многи Срби су прешли на ислам. Међутим, задржана је усмомена на православну хришћанску вјеру која се, међутим, губила пред агресивном римокатоличком прозелитском пропагандом. Наиме, римокатолички свећеници су накондано тумачили да су „само римокатолици опстали“ јер су „били чврсти у вјери, не могући исту да прежале и потајно је одржавали и у души се осјећали кршћанима, а јавно се приказивали као муслимани“. Послије смрти „љарамона“ преко ноћи га је потајно опјевао римокатолички свећеник а дању би га сахрањивали по обичајима исламске вјероисповјести: „Дали су одушка овој трпељивости, кад им се дијете роди, крштавали би га потајно ноћу и давали име католичко, што је и у књиге матичне убиљежавано. Ово се преносило с кољена на кољено и дјеца новорођена ноћу су тајно крштана у римокатоличкој цркви, а дању сунеђена по исламским обредима и добијала муслиманска имена која су увођена у цематске књиге, те је отуд испадало да једно лице има католичко име и крштено је у католичкој цркви и убиљежено у матичне књиге, а исто тако уведено у цематске књиге са муслиманским именом и као припадник исламске вјере. На Косову и Метохији се некад могло видјети у римокатоличкој цркви како муслиманка у фереци под јашмаком обазриво улази у цркву, пали свијећу и моли се Богу, а по завршеној молитви неопажено излази из ње. Ова бојажљивост, због потајног исповједања римокатоличке вјере потицала је још из турских времена и турског насиља, када су ларамани строго кажњавани, те су морали јавно да се приказују као муслимани, па су и у званичне књиге убиљежавани као припадници исламске вјере са муслиманским именима“. ¹⁸⁾

Приликом регрутације у срезу гњиланском, 1934. године, откривени су случајеви „двоверништва“ (исламско-римокатоличког), јер су младићи били уписани у муслиманске и католичке матичне књиге. Врховно старешинство Исламске вјерске заједнице жалило се Министарству правде због римокатоличког прозелитизма. Младићи регрути су изјавили да они нису крштени нити да припадају католичкој вјероисповести, већ да су Арнаути вјере муслиманске. Римокатолички жупни уред у Горњој Стубли уписао је десетак муслимана у своје матичне књиге, додавши им поред муслиманског имена и католичког, на пр. Исмаиловић Ариф - Иван Џон.¹⁹

Врховно старешинство Исламске вјерске заједнице скретало је пажњу државним властима на „непатриотску и прозелитску акцију римокатоличког свећенства у овом срезу, које на илегалан начин ради на покрштавању муслимана“, па је навело и конкретан случај у којем су јавно позивали муслимане да се покатоличе претећи им да ће их у супротном Италија „све поклати пошто окупира те крајеве“. Врховно старешинство Исламске вјерске заједнице обавјештавано је од државних власти да је римокатоличко свећенство, не само гњиланско, него и оно из других срезова јужне Србије, наставило са недопуштеном вјерском пропагандом. Оно је захтјевало да се предузму потребне мјере како би се та „непатриотска и прозелитска акција“ католичког свећенства спречила, затим, да се римокатолички жупни уред у Горњој Стубли позове на одговорност и да се из њихових матичних књига избришу сви муслимани. Међутим, начелник Католичког одјељења Министарства правде, свећеник Аугуст Чичић, оцјенио је да се у овим случајевима „двоверништва“ не ради о „католичком прозелитизму пошто су у питању лица рођена 1903. године, која су тих година и заведена у католичке жупне матице“.²⁰

Најсвјежији примјер двоверника (исламско-римокатоличког) је случај недавно преминулог председника Косова и Метохије Ибрахима Ругове. Наиме, према писању дневне штампе, недавно преминули председник Косова Ибрахим Ругова је умро као кршћанин Петар, а то је потврдио албански римокатолички свећеник Љуш Ђерђи, који је изјавио „да се због политичког опортунизма није могло изнијети у јавност његово преобраћање у хришћанство“.²¹ Оваква изјава албанског свећеника отвара питање Руговине дуго времена скриване идеолошко-вјерске припадности. Вијест да ће се Ругова сахранити без вјерских обележја изазива неизбјежну асоцијацију на сахрану Јосипа Броза Тита, који је такође сахрањен без икаквих идеолошких или вјерских симбола. „Народне масе“ су биле убеђене да ће „комуниста“ Јосип Броз бити сахрањен са звијездом на пирамиди. Послије његове сахране у јавности су се почеле проносити гласине да је он масон, и самим тиме да је човјек либералног Запада. Сличне асоцијације наметале су се послје сахране Ибрахима (Петра) Ругове, који добија високе оцјене од бивших и садашњих америчких званичника за политику „мира“ коју је проводио на Косову и Метохији. Дакле, Руговина политичка активност одвијала се под ватиканским и америчким утицајем, који су се „хармонично“ ширили по Балкану током посљедњих деценија XX вијека. Ова моја теза вероватно ће многим изгледати контрадикторна, јер је познато да је Ватикан током XIX и у првој половини XX вијека водио велику борбу за примат у светској доминацији, са идеологијом либерално-грађанском (са „масонеријом“).

Улога Ватикана и Римокатоличке цркве у процесу разбијања Источног блока и Југославије, у садејству са САД-ом и Великом Британијом, никако се не смије занемарити. У епохи глобализације и мондијализма и Ватикан је „локлекао“ и по свом старом рецепту брзо прилагођавања великим свјетским политичким ломовима брзо се престојило, да би избјегао већу штету, и прилагодио се захтевима нових

светских управитеља. Тако је било и 1918. и 1945. године. Ублажавање лоших односа између масона и Ватикана почело је од седамдесетих година, односно од ере Роналда Регана. Наиме, дипломатски односи између САД и Ватикана успостављени су 18. априла 1983. године. Врло је индикативно одавање поште папи, приликом његове сахране 2005. године, од стране америчких председника (Буша старијег, Клинтона и Буша млађег – који су били у званичној америчкој делегацији) и Картера, који није могао упасти у прву америчку „поставу“, већ је као неслужбено лице добио сједеће мјесто иза првих свечаних мјеста. При том, папину сахрану су брижно обезбјеђивали авиони НАТО алијансе. Дакле, предвиђени церемонијал Руговине сахране и изрази туге за изгубљеним пријатељем од стране високих западних званичника (првенствено америчких), упућују на закључак да се Руговина политичка активност одвијала на релацији Ватикан – Вашингтон.

Међутим, не треба заборавити и на могућност да Ругова ипак потиче из старе „лараманске“, односно двоверничке муслиманско-римокатоличке породице. Новинске вијести, с друге стране, тврде да се Ругова својевремено покатоличио и узео хришћанско име Петар, да је своју патњу у исповиједању пред смрт понудио Богу и Мајци Терезији. Међутим, поједини римокатолички свећеници су изјавили да је Ругова „повратак коренима“ (римокатоличким – Н. Ж.) почео много раније. То „много раније“ могуће да је почело још у турско доба, када је римокатоличко свећенство водило и акцију католичења муслимана (Арнаута и Срба) Косова и Метохије.

Фусноте:

- 1) АЈ, Ватиканско посланство, ф.1, Статистички подаци о броју римокатолика у Краљевини Србији
- 2) АЈ, Ватиканско посланство, Списак католичких житеља у архидијези скопљанској 1913. године.
- 3) Бискупија скопљанска обухваћала је прије Првог свјетског рата територију до Демир капје на југ, на сјеверу до „више Ниша“, на истоку бугарска граница, а на југу Битољски вилајет (АЈ, Ватиканско посланство, ф.1, Именик житеља у архидијези скопској)
- 4) Исто.
- 5) Исто.
- 6) АЈ, Министарство вјера, ф.4, Надбискупски ординаријат скопски, надбискуп Лазар Миедиа министру вјера Павлу Маринковићу, 26. октобар 1920.
- 7) АЈ, Министарство иностраних дела – политичка архива (несређена архива 1922/1923).
- 8) АЈ, Министарство правде – вјерско одјељење, ф. 26.
- 9) Исто, Министарство иностраних дела Министарству вера, 25. V 1921.
- 10) Исто, ф. 61, Из оптужнице гњиланског првостепеног суда против Тарабулуса.
- 11) Видјети: Љ. Димић, Н. Жутић, Римокатолички клерикализам у Краљевини Југославији, Београд, 1992.
- 12) АЈ, Министарство правде – в.о., ф. 26.
- 13) АЈ, Министарство правде – поверљива архива, 16-270-1934 (фасцикулација), Начелство среза гњиланског – Краљевској банској управи Скопље, 19. март 1934.
- 14) Исто.
- 15) Исто.
- 16) Исто, Начелство среза гњиланског Краљевској управи Вардарске бановине, 19. март 1934.
- 17) АЈ, Министарство правде – в. о, бискуп скопски Гнидовец Министарству правде, 18. јули 1933.
- 18) АЈ, Начелство среза гњиланског Краљевској управи Вардарске бановине, 19. март 1934.
- 19) Исто, Врховно старешинство Исламске верске заједнице – министру правде Божићу Максиминовићу, 24. април 1934.
- 20) Исто, начелник Католичког одјељења А. Чичић – XIV одсеку Министарства правде, 26. мај 1934.
- 21) „Курир“, 24. јануар 2006.

Брисање геноцида над Србима

Пише: Борис Алексић

Прошло је једанаест дугих година од највећег етничког чишћења у Европи од краја Другог светског рата (протерано је преко 233.000 људи). Августа 1995. године територија Републике Српске Крајине (РСК) у потпуности је етнички очишћена од српског народа. Већина становништва је избегла. Они који нису стигли, или нису хтели, измасакирани су као и њихови очеви и дедови педесетак година пре тога, од стране Хрвата. Зло које је створено дуго и предано уродило је плодом на прагу XXI века. Фрањо Туђман и Стјепан Месић су остварили оно о чему су Анте Павелић и Миле Будак само сањали. Туђман и његов наследник Месић су поставили и основну стратегију Загреб према Србима која се тиче „демографске равнотеже“. Према њиховом пројекту, број Срба у независној Хрватској не сме прећи 3 одсто од укупне популације. Таква је и актуелна политика Павелићевих наследника. Основни циљ хрватске државне политике је да број Срба у популацији буде 3 одсто. Према службеним подацима Хрватске из 1991. године, било је 12,2 посто Срба у СР Хрватској. Десет година касније, 2001. године учешће се svelo на 4,5 одсто. На идућем попису, за десет година, ако се не деси чудо у програму повратка, тај број ће бити сведен на испод 3 одсто. Иначе, уз сву пропаганду УН, већином се вратила старачка популација, радно и плодно неспособна, чија је једина жеља да на вековним огњиштима умре – изумре. Млађи људи не смеју да се врате јер им је повратак отежан бирократским методама, али и отвореним претњама да могу бити ликвидирани.

Поред свега тога, хрватска држава је на прагу уласка у Европску унију! Моћном Западу страдање Срба још увек ништа не значи, а злочине над нашим народом у ЕУ и САД нико не узима за озбиљно. Створена је атмосфера по којој је Србе дозвољено убијати без казне. Фактички, Срби су грађани другог реда, или, будимо отворени – нижа раса.

Годишњицу масакра над српским народом у РСК обележили су и видео снимци злочина над Србима! Видео снимци приказују злочине Алахових ратника „Хамзи“, припадника 505. бужимске бригаде, Петог корпуса тзв. армије БиХ. Уз њих, братски, као и у Другом светском рату припадници „регуларне“ Туђманове војске, тзв. Црне мамбе сејали су смрт по српским избегличким колонама. На снимцима се виде убиства Срба на путу Жировац – Рујевац, где је, према подацима „Веритаса“, ликвидирано 400 људи.

Избегличка колона је нападнута са једне стране од 505. бужимске бригаде, Петог корпуса Атифа Дудаковића, а са друге стране од тзв. Црних мамби.

Поменути хрватска јединица припада Другој гардијској бригади тзв. Хрватске војске (ово тзв. стоји јер је ова војна формација створена од група које су изводиле класичне терористичке нападе на ЈНА, тада једину регуларну војску у Југославији, као и на грађане српске националности).

„Црне мамбе“ су познате и по нападима на Републику Српску. У Козарској Дубици су у септембру 1995. године покушали да заузму Козару и пресеку линије снабдевања у РС. Том приликом су побили 40 цивила. Будући да су у граду сви војно способни мушкарци били мобилисани, злочинце је дочекала јединица састављена од стараца седе косе (због тога и названа „Беле беретке“). „Црне мамбе“ су поражене и отеране из Козарске Дубице. „Беле беретке“ су бранећи град убиле 10 хрватских бојовника, које су њихови другови оставили за собом, безглаво бежећи из РС.

Поводом 11 година од агресије на РСК објављени су и видео снимци на којима се види командант тзв. 5. корпуса муслиманске војске како наређује паљење свих српских села на које наиђе његова армада.

Објављени записи су доказали већ годинама изношене тврдње Српске радикалне странке о злочиначкој природи муслиманских и хрватских војних формација. Међутим, њихов међународни значај је био миноран, а саме траке је требало да послуже за унутрашњу употребу, како би грађани помислили да власт нешто ради по питању злочина над Србима (за сада знамо да прогањају искључиво Србе окривљене пред Трибуналом као и чланове њихових породица).

Чињеницу да власт, као и цео тзв. демократски блок занемарује српске жртве није тешко утврдити. Тако споменик деци побијеној у агресији НАТО на СРЈ стоји оштећен (кип је ишчупан из постоља) у сред Ташмајданског парка, без да га ико поправаља, већ годинама! Богдановићу и Тадићу то, изгледа, не смета.

Приче појединих домаћих медија да Трибунал у Хагу није имао снимке злочина над Србима док је још могао да подиже нове оптужнице су једноставно небулозне. Најпре, специјални тим при Војсци Југославије је послао тону оригиналног материјала (оригинали су били услов Карле дел Понте да прихвати документа у разматрање) о злочинима над Србима од Загреб до Приштине. У приближно исто време, Документациони центар Републике Српске је слао своја документа у Хаг, затим у ЕУ и САД. Стручњаци РС су издали тим поводом и неколико књига: „Дјеца жртве рата и мира“, „Докази – факта“, „Хронологија 1990 – 1995.“, „Исламски терористи у БиХ“, „Континуитет страстишта и логора“, „Ратни злочини у БиХ почињени према Србима и

ЈНА прије оружаног сукоба и током 1992. године”, „Исламска глобална фундаменталистичка мрежа” (са акцентом на БиХ), као и „Извод из кривичних пријава оптужених за ратне злочине у БиХ 1992 – 1995.”

Исто тако, књига са највеће изложбе о геноциду над Србима под називом „Геноцид над Србима 1941. – 1945. и 1991, 1992.” аутора Бојане Исаковић, предата је Трибуналу. Вредност изложбе је процењена на 300.000 евра! Две недеље након што је уврштена у званичну документацију одбране Слободана Милошевића, она је запаљена у парохијском дому владице Пахомија у Врању. Незаинтересована полиција до дана данашњег није пронашла починиоце.

Поменути истраживачки центар при ВЈ (ВСЦГ) је угашен на захтев Трибунала! Образложење је било да „нарушава концепцију рада усвојену у Тужилаштву” (која је отворено антисрпска). Наравно, цео пројекат сарадње наше војске и Трибунала у Хагу је ликвидан пошто су за Холандију отпремљени најважнији оригинали докумената који сведоче о злочинима над Србима. Веровали или не, копије нису пратљене!

Дакле, као што је познато, представници Трибунала су на објављивање видео снимака злочина над Србима у тзв. „Олуји” одговорили речима: „Жао нам је, нове оптужнице више не можемо да подижемо.”

Као што смо показали, Трибунал је документа о страдањима Срба имао већ неколико година, али му није падало на памет да оптужује своје савезнике.

Међутим, овде долазимо до, замислите само, већег проблема! Будући да је Трибунал формиран од стране исфрустриране Мадлен Олбрајт и центара блиских Демократској странци САД, нико није ни очекивао да ће бити наклоњен истини и правди. Међутим, снажан подстицај оправдању геноцида над Србима долази из саме Србије!

Након уништавања дела документације о геноциду над Србима, тј. бесповратном слању њеног другог дела у Хаг, трећи део архиве је из приватних колекција сакупљен и предат држави како би га она сачувала. Пар месеци након тога грађа се обрела у САД.

Потражимо кривце. Перјанице тзв. демократског блока Горан Свилановић и Жарко Кораћ наглашавају пресудну српску кривицу за злочине. Кораћ чак у ауторском тексту у бањалучким „Независним новинама” истиче да „српске жртве у избегличким колонама носе кривицу за сопствено страдање”! Немојмо заборавити да је управо ДС Бориса Тадића, Кораћев и Свилановићев заштитник.

На насловној страни загребачког недељника „Вјесник” 18. и 19. фебруара 2006. објављено је: „Јасеновац: Београдски истраживач дошао до хрватских бројки жртава – Београдски истраживач покопао јасеновачки мит” и даље: „Служећи се методом особне идентификације ратних жртава, као јединим поузданом, повјесничар Драган Цветковић након десетогодишњег рада утврдио је да су у јасеновачким логорима убијене 80.022 особе, од чега је било готово 60 посто Срба”. Значи, као и Туђман раније, ови хрватски „истраживачи” тврде да је у јасеновачким логорима страдало мање Срба.

Затим се у листу „Данас” појављује „историчар” Коста Николић, научни сарадник Института за савремену историју у Београду, који мртав хладан изјављује: „Укупан број српских жртава на целој територији Краљевине Југославије у Другом светском рату је око 530.000. На Јасеновац отпада отприлике од 110 до 125 хиљада људи ... Између 80 и 90 посто су били Срби ...”.

У београдском Дому омладине је промовисана књига Богољуба Кочовића „Сахрана једног мита – Жртве Другог светског рата у Југославији”. Када се појавило прво издање

(штампано у Лондону 1985.) наишло је на похвалу од стране Фрање Туђмана, носиоца тезе „Јасеновац – српски мит”!

На промоцији ових хрватских фалсификата о јасеновачким жртвама у Београду, Дом омладине је био препун. Међу виђенијим званицама су били и познати чланови и функционери ДС Бориса Тадића, попут Десимира Тошића. Тошић је члан политичког савета ДС, а књигу фалсификатора Кочовића која се заснива на виђењу Фрање Туђмана беспоговорно је бранио! Са скупа је поручено да треба заувек „раскрстити са јасеновачким и косовским митом”.

Дакле, овим је идеолошка веза ДС Бориса Тадића и ХДЗ Фрање Туђмана непобитно утврђена. Подсетимо да је господин Ефраим Зуроф, познати ловац на нацистичке злочинце из Центра „Симон Визентал”, изјавио да је Фрањо Туђман неколико година гостео и дворлио Иву Ројницу (Туђман га је предлагао и за амбасадора Хрватске у Аргентини), усташког градоначелника Дубровника. Јасно је шта су и ко су уствари заступници Туђманових теза у Србији. Да је ове податке имао Ефраим Зуроф, питање је да ли би се уопште сусрео са Тадићем у својим напорима да усташке злочинце Миливоја Ашнера (Аустрија) и Ива Ројницу (Аргентина) изведе пред лице правде.

Са друге стране, српски научник др Животије Борђевић је доказао да се поменуте тезе хрватских истраживача и њихових београдских плаћеника заснивају на фалсификатима, тј. да наведени аутори случајно (или намерно) нису користили потпуне демографске карте и документа. Мислећи да је део демографских карти и архива са подручја РСК заувек уништен, они су, по угледу на Туђмана, једноставно драстично смањили број жртава.

Хрватско хемијско и биолошко оружје против Срба

Поједини истраживачи указују на могућност да су Хрвати у спровођењу геноцида над Србима у РСК користили и биолошко и хемијско оружје.

Пуковник Светозар Радишић, аутор књиге „Неокортикални рат“ истиче да постоји сумња да су Хрвати применили против Срба тзв. хомеопатску потенцијацију. Хомеопатска потенцијација је метод који се примењује у медицини за лечење, пре свега, смањеног имунитета. У хомеопатији се ради уклањања болести користи иста она супстанца која је у физиолошкој дози узроковала болест. Међутим, сличним методом преображава се инстинкт одржања врсте у његову супротност. Тада се код жртве ствара стање потпуне несигурности. Хомеопатски раствор може бити изузетно опасан препарат уколико делује на неокортекс и психу. Како наводи професор Радишић, према подацима из литературе немачки нацисти су у Кобервицу експериментисали са потенцизованим раствором направљеним од пепела сагорелих младих Јевреја. Објављено је да је др Валтер Јоханес Штајн сведочио да је Јеврејима затвореним у Бухенвалду убризгаван наведени раствор и да су есесовци расипали пепео из гасних пећи по концентрационим логорима. Реагујући на то, скоро сви „људски заморчићи“ покушавали су да побегну из Немачке. Уколико су објављене информације тачне, сви изоловани и блокирани простори, какав је био и простор РСК, омогућавају примену тог нехуманог метода. У Републици Српској Крајини налазили су се људи који ни су имали могућности ни право да се бране, али су имали све услове да буду прогнани. Хрвати одлично познају метод који је први применио Рудолф Штајнер (1861-1925), рођен у Краљевици у Хрватској. Небо изнад РСК било је доступно свима осим Србима. Сигурно је само једно, напуштање простора РСК било је потпуно, неуобичајено добро организовано и крајње мистично.

Српско домицилно подручје

Најстарији подаци о Србима на подручју Книнске крајине и Далмације смештају их у VII век. Неки извори сежу и даље у прошлост. Константин Порфирогенит говори о томе да је книнско становништво било крштено за време византијског цара Ираклија (610-642), тј. за време формирања прве војне крајине (Срби су склопили савез са Византијом односно царем Ираклијем о чувању њене границе од упада варвара са Запада). За подручје Лике франачки анали сведоче да су први Срби населили Лику и основали град Срб 822. године. Срби су тај простор почели насељавати и читав век раније.

У Скрадин као српски град, долазе Грци из Шибеника на службу Божију, будући да су њима цркве отете. Реч је о XIV веку (епископ Никодим Милаша, „Православна далмација“, Нови Сад, 1901).

Проф. др. Јован Илић у свом делу „Број и размештај Срба на територији авнојевске Хрватске“ говори о српском првом и другом домицилном подручју. Прво подручје Срби су запосели приликом досељавања на Балкан (југоисточно од реке Цетине), а друго чине подручја Војне крајине, у којима Срби имају етничку већину и у којима живе већ 200-500 година. Срби су у та подручја, за разлику од Хрвата, дошли ненасилно и били су директно потчињени бечком двору. Политичке привилегије Срба од 1690, 1691. и 1695. су поново потврђене 1779. (Милорад Екмечић, „Срби на историјском раскршћу“, СКЗ, Београд, 1999, стр. 22) Ту независност Срби су плаћали крвљу, бранећи Европу од турске најезде. Српске повластице у Војној крајини (1522-1881) су биле толике у односу на Хрватску (Хрватска је од 1102. под угарском влашћу) да су се Хрвати досељавали на њену територију тражећи боље услове за живот. По тврђењу грофа Коловрата, Срби су у искључивој надлежности аустријске политике: *Austriaco Politicum ac Domesticum*, а српска нација је *Patrimonium Domus Austriche*, што значи да није никако *Hungaricus provinciale* (Дејан Медаковић, „Срби у Бечу“, „Прометеј“, Нови Сад, 1998, стр. 19).

За време велике сеобе под патријархом Арсенијем III Чарнојевићем (Црнојевићем) многа ненасељена подручја Угарске су откуљена златом (нпр. у Славонији) како би се Срби населили на њима (види архив СПЦ). Арсеније III Чарнојевић је отписујући дугове краљу купио земљу за свој народ (земљиште је у неким деловима било мочварно па га је пре насељавања требало исушити).

Погледајмо сада шта о тим територијама говори аустријска власт. Када су Хрвати покушали, не први пут, да потчине православно становништво 1790. године, одржан је српски сабор у Темишвару. Срби су тада примили поруку аустријског цара Леополда II, у којој се каже и следеће: „Што се мене тиче, држим да је српски народ и пре рата са Турцима живео у Срему, Славонији и Бачкој, а приликом рата једнодушно у поновном освајању истих предела учествовао, те и сада тамо живи, па да, стога, на те земље и највише права има“. (Слободан Јарчевић, „Изгон Грка и Срба“, ИПА „Мирослав“, Београд, 1998, стр. 72).

Репортер „Велике Србије” са српским народом у Републици Српској

Жеља за припајањем матици

- Медији у Републици Српској не смеју, за разлику од хрватских и муслиманских, да проижежирају очување националних интереса и поштовање своје културе и традиције
- Не смеју се у медијима нићи у јавним наступима у позитивном контексту спомињања имена некадашњег председника Републике Српске Радована Караџића или некадашњег команданта Војске Републике Српске генерала Рајка Младића. Такође, не сме се објавити ништо што би могло да се доведе у контекст антихрватског

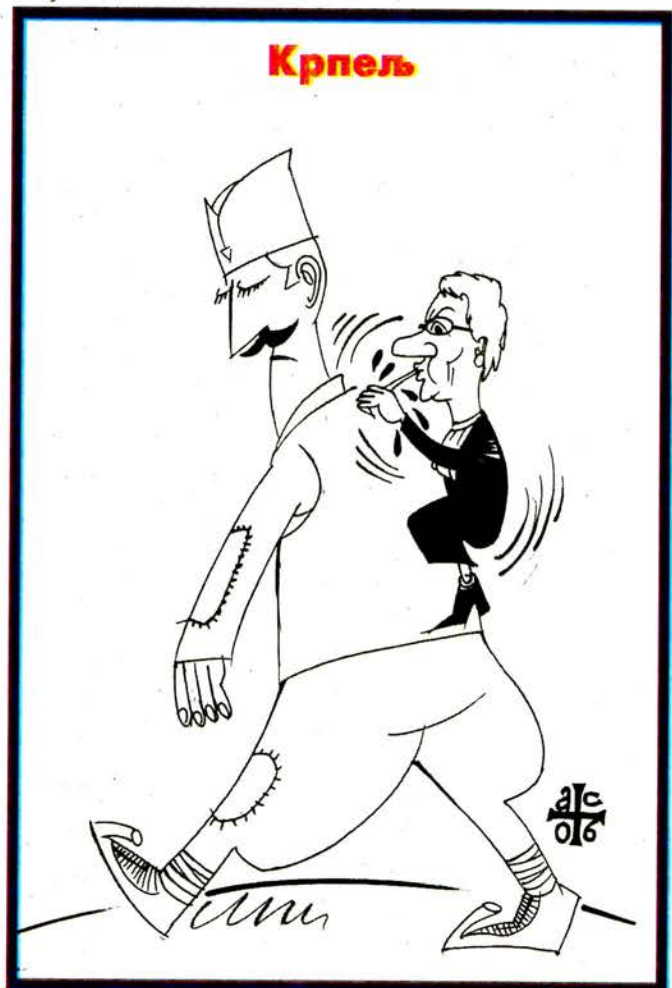
Пише: Угљеша Мрдић

Све је теже бити Србин, а нарочито у Републици Српској, која се налази под страним патронатом и једним обликом окупације. Репортер „Велике Србије” је посетио Републику Српску и лично се уверио у велику тежњу народа да се ова република припоји својој матици, Србији.

Шансе за то су, захваљујући политичким одлукама западних сила, минималне а народ углавном критикује тежњу дела политичке сцене Републике Српске за заједничким животом са Федерацијом БиХ и стварањем вештачке државе. Срби, за разлику од муслимана и Хрвата немају сва грађанска и људска права. Муслиманима и Хрватима је дозвољено да буду националисти, да гаје своје традиције, веру и језик, а Србима не.

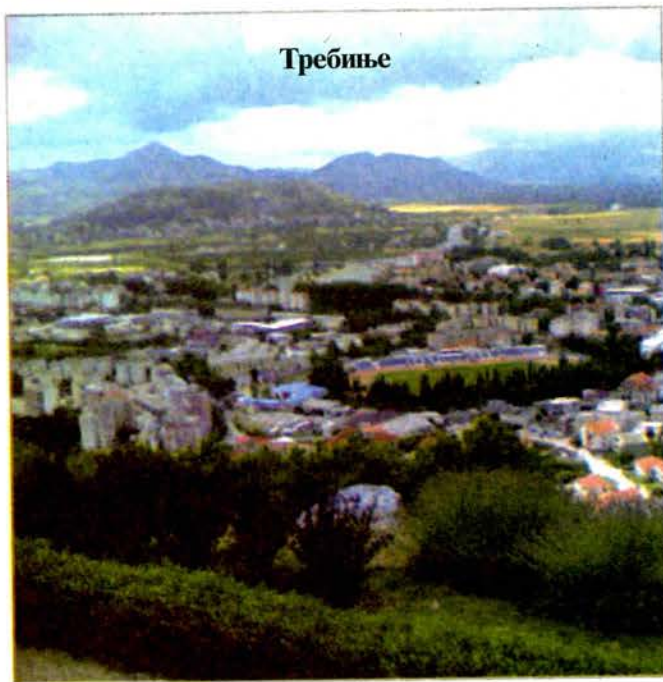
Да кренемо редом. На граници између матице Србије и братске Републике Српске граница је доста појачана у односу на раније године, као и контрола докумената. Када неко из Србије са пасошем СЦГ (још увек су на снази документа из времена заједничке државе СЦГ, а на неким још увек пише СРЈ) жели да уђе у Републику Српску, то јест у БиХ, бива подвргнут детаљној контроли. Иста је процедура када грађанин РС жели да пређе границу са Србијом. Међутим, када становници Федерације БиХ желе у Србију, за њих је процедура лакша и они једноставније прелазе границу. Ваш репортер се уверио у то да се грађанима Србије и РС лупају печати у пасоше када прелазе границу, док су неки из Федерације БиХ прелазили само са личном картом.

Обиласком Републике Српске уверили смо се да се полако са свих институција скидају српске заставе – тробојке а све се више инсистира на истицању застава Босне и Херцеговине. Српски народ у Бијељини, Бања Луци, Добоју, Зворнику, Вишеграду, Србињу, Гацку, Билећи, Љубињу, Требињу, Српском Мостару, Српском Сарајеву, Палама је огорчен и пошто пото жели раздвајање од муслимана и хрватског народа, чији екстремисти су мучки убијали и клали Ср-

Срби беже из Републике Српске

Грађани Републике Српске су нам рекли да млађа популација ове републике углавном прелази да се школује у Србију, где углавном и остају после завршеног школовања. На факултете у Сарајеву углавном долазе муслимани да се школују, док се Хрвати школују у Мостару и престоници Хрватске Загребу. Свако иде где му је милије, али зар не би било логично, питају се Срби суседне братске републике, да се омогуће добри услови живота Србима у Републици Српској и да се у сваком смислу јачају центри ове српске државе – Бања Лука, Српско Сарајево, Бијељина, Требиње и други градови.

Требиње

бе, како за време Другог светског рата, тако и за време последњег рата 1991-1995. године.

Репортер „Велике Србије” се уверио да је народ у Републици Српској запостављен од матице Србије и да политичко руководство форсира заједнички живот са другим народима у јединственој БиХ. Хрвати, који чине већину у западној Херцеговини, су максимално окренути својој матици Хрватској и свакодневно јачају своје економске, привредне и политичке везе са Хрватском. Њима се омогућавају двојна држављанства, лакши преласци преко границе, а цвета и трговина такозване Херцег-Босне и Хрватске. Муслиманско становништво, које себе назива Бошњацима, држи се јединствено и повезано је са свим муслиманима на простору бивше СФРЈ.

Посматрајући медије на простору муслиманског дела БиХ, може се приметити стављање ислама на прво место. На неким телевизијским станицама прво приказују вести из исламских земаља, нарочито из Ирана и Саудијске Арабије, па тек онда са подручја Федерације БиХ, а Србија и Република Српска је сврстана у исти кош са Бугарском, Румунијом, Немачком и другим европским земљама. Медији у Републици Српској не смеју, за разлику од хрватских и муслиманских, да протежирају очување националних интереса и поштовање своје културе и традиције.

Не смеју се у медијима нити у јавним наступима у позитивном контексту спомињати имена некадашњег председника Републике Српске Радована Караџића или некадашњег команданта Војске Републике Српске генерала Ратка

Младића. Такође, не сме се објавити нешто што би могло да се доведе у контекст антихашког.

Међутим, грађани с којима смо разговарали на подручју главног града БиХ, Сарајева, како српског дела, тако и оног федерацијског, јединствени су у оцени да треба да дође до раздвајања српског народа с једне и муслимана с друге стране. Онда се поставља питање чему заједничка држава БиХ и зашто се не распише референдум са питањем да ли народ у Републици Српској жели да живи у независној држави.

Да ли је Сарајево главни град само муслимана из БиХ или свих народа у тој држави? Ако јесте ово друго, зашто Срби не смеју слободно да се крећу по централним улицама Сарајева, а малтретирају сви који нису исламске вероисповести. Башчаршија, стари део центра Сарајева, је пуна вехабија, жена у муслиманској ноћњи, а Западни Мостар и западна Херцеговина пуни су шаховница.

У Требињу се догодио један инцидент, када је неколико муслимана повратника летос у сред Старог града запевало „Ко би 1992. рекао да ће Срби опет да нас служе”.

– Да ли је коректно да муслимани повратници певају похвалне песме о муслиманском ратном вођи и зликовцу Насеру Орићу, а да, ако ми реагујемо, одмах нас хапси полиција, која је је измешана од три нације. У Републици Српској ми Срби имамо најмања права – најчешћи су коментари Срба по градовима Републике Српске, где убедљиву већину чини српско становништво.

Оправдано се поставља питање каква је судбина Републике Српске и да ли Србе у Босни и Херцеговини чека судбина поданичког народа иако скоро пола становника ове државе чине Срби православне вероисповести, док остатак чине Хрвати и муслимани.

Многим грађанима који величају српске хероје Караџића и Младића и друге хашке оптуженике прети привођење од стране полиције уколико своје мишљење исказују на јавним местима, али су зато пуни српски медији само оних који српске хероје називају ратним злочинцима. За разлику од тога Хрвати и муслимани величају на трговима и улицама градова где чине већину Насера Орића и Анта Готовину. Еуфор све то мирно гледа и заједно са страним представницима у БиХ планира када ће коју српску кућу претрести и измалтретирати комплетну породицу због наводне потере за јавним Србином који је осумњичен због неког кривичног дела или што познаје пријатеља од пријатеља некадашњег познаника Караџића и Младића. Жалосно је што се у све те акције укључује и српска полиција, о војсци и да не говоримо, јер је више и нема. Остаје нам само да се сећамо чувених војних касарни које су регрутовале одличне војнике попут оних, примера ради, у Требињу и Билећи.

Генерално гледано, долазимо до закључка да је српски народ у БиХ заплашен и „прикљештен”, али ничија није горела до зоре, па ни окупаторска. Надамо се да ће се тежња српског народа у Републици Српској за заједничким животом са матицом Србијом ускоро остварити.

Народ не да Караџића и Младића

Народ у Републици Српској, а нарочито у њеним источним деловима и оним који се граниче са Србијом и Црном Гором жестоко се противи сарадњи са Хашким трибуналом и никада не би издао Караџића и Младића. Међутим, у сваком житу има и кукоља.

Становници источне Херцеговине с којима је репортер „Велике Србије” разговарао негирају да се Караџић крије по српским манастирима, пећинама и планинама у овом делу Републике Српске. Али све и да је то истина, како нам је речено, не би их никада издали. На свим кућним весељима и породичним прославама запева се и која песма посвећена српским херојима који су оптужени у Хагу, Радовану Караџићу и Ратку Младићу, Слободану Милошевићу и Војиславу Шешељу, српским генералима. Народу у РС је јасно и да Милошевић није умро у хашком казамату, већ да је убијен.

Тесла

господар муња

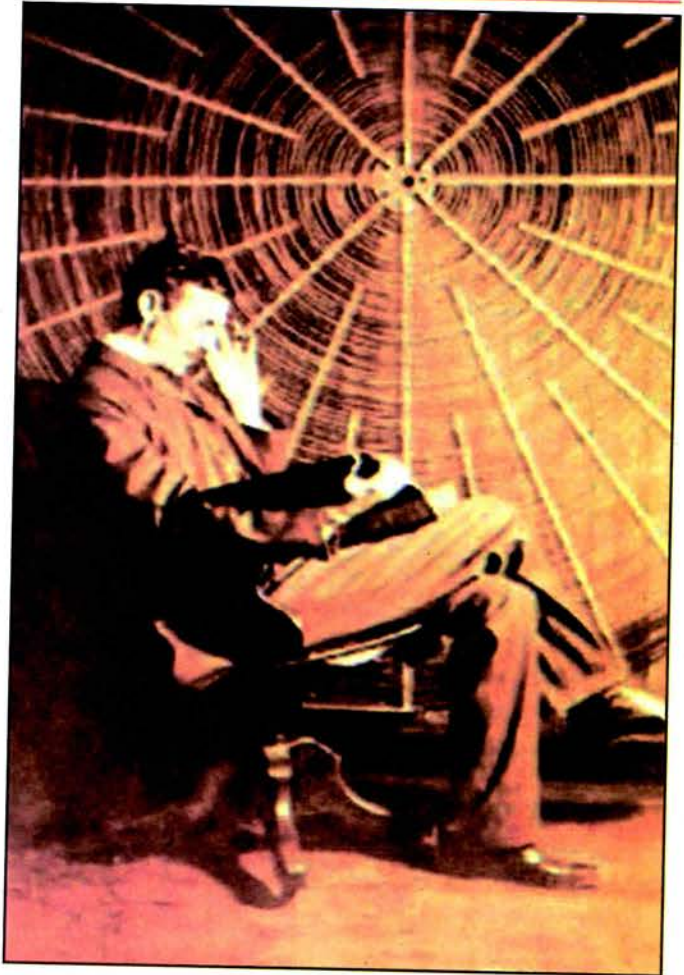
Пише: Борис Алексић

Ове године је обележен велики јубилеј – 150 година од рођења Николе Тесле. Генијални научник је рођен 10. јула 1856. године у Смиљану у Лици (тадашња Аустрија, а садашња окупирана Република Српска Крајина). Од мајке Ђуке Мандић је наследио проналазачки таленат, а од оца, православног свештеника Милутина Тесле стекао је основне појмове о вери. Оба родитеља су га учила српској традицији и пре свега народним епским песмама, које су оставиле снажан утисак на Николу и развиле у њему љубав према отаџбини.

Након завршене гимназије у Карловцу студирао је у Грацу, Прагу и Будимпешти. У САД одлази 1884. године. Тесла је говорио четири језика. Уз матерњи српски, научио је и немачки, француски и енглески. Имао је 116 оригиналних патената, али и велики број непризнатих решења. Уз помоћ механике, јер тада није постојала електротехника, померао је границе науке тако да га и дан данас најумнији стручњаци тешко разумевају. Врховни суд Сједињених Држава је, исправљајући део неправде, донео јуна 1943. године, пет месеци након Теслине смрти одлуку бр. 6369 којом је утврдио да је Никола Тесла, а не италијански научник Маркони творац радија! Нажалост, овај податак се не користи у нашим школама иако је званично објављен у САД.

У сукобу са присталицама једносмерне струје, Теслино решење – наизменична струја – однело је убедљиву победу, а свет, уместо да буде прекривен мрежом Едисонових мини централа распоређених на удаљености до 100 метара, објасан је уз помоћ моћних постројења на великим удаљеностима.

Према сведочењу аеронаутичког инжењера Дерека Алхерса, Никола Тесла је први човек који је тестирао аутомобил на електрични погон. Експеримент је изведен 1930. године, а аутомобил марке „Пирс ероу“ је располагао елек-

Музеј на удару секти

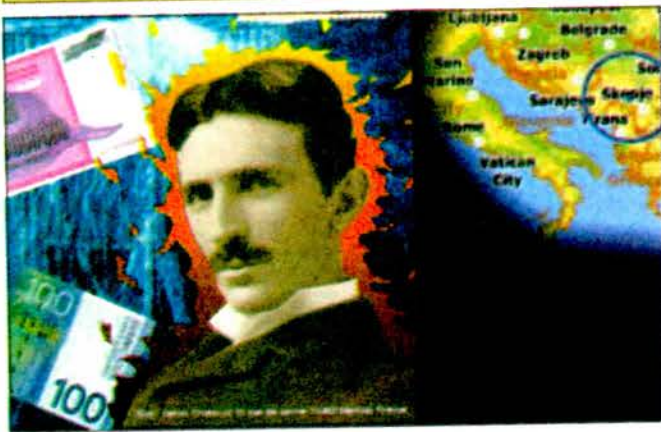
Представници познате деструктивне јапанске секте АУМ шинриџо која је извршила атентате нервним гасом у токијском метроу, боравили су у Музеју Николе Тесле у Београду, где су проучавали његову архиву. Тадашњем директору су се представили као група физичара и њима је, на жалост, стављено на увид готово све. Донели су два скенера, један компјутер, фотокопир апарат итд. Тадашњи директор није водио рачуна о томе и нема никаквих бележака шта су тада они преснимили. У то време се десило и злочин у метроу. Интерпол се дао у потеру и они су брже боље побегли, односећи са собом магнетно оптичке дискове са преснимљеним материјалом.

Мислили су да је Тесла направио апарат за изазивање земљотреса, па су хтели да га се докопају. Реч је у ствари о Теслиној осцилатору. Теслин музеј има реплику коју је израдио Музеј науке и технике. Наиме, инжењер Бојиновић је направио осцилатор на основу два нацрта патената и неких парчића папира које је Тесла оставио за собом. Он је извео прави подвиг саставивши апарат. Осцилатор ради на гас под високим притиском. Када је тестиран у радионици, после пар минута од укључивања почело је да дрхти стакло на прозорима, а потом се и зграда затресе. Уколико би се закопао у земљу, осцилатор би изазвао земљотрес. Наравно, Тесла није хтео да прави земљотресе, већ је радио на високофреквентним струјама, а овај ефекат апарата је био узгредна појава. Иако им је био испред носа, представници секте нису схватили значај осцилатора и нису га однели са собом. И на овом примеру је потврђено да „јавер не пада далеко од кладе“, тј. да наши научници ипак најбоље разумеју Теслу.

Пупин и Тесла

Однос двојице српских великана, Николе Тесле и Михајла Пупина разјаснио је Теслин рођак Вилијам Х. Тербо. Реч је о сину Николе Ј. Трбојевића (1886 – 1973), сестрића Николе Тесле.

Тербо пише следеће: „Када је мој отац емигрирао у САД, Михајло Пупин му је понудио своје стручно покровитељство. Тако је почело пријатељство које је трајало све до Пупинове смрти 1935. године... У нашој кући и Тесла и Пупин су били поштовани и вољени више од осталих. Обојица су били потомци српских избеглица који су били принуђени да побегну на север после Косовске битке 1389. године. Улога Срба као бране између Аустријанаца и Турака вековима је стварала напетост и сукобе који су већином допринели повећању душевне снаге манифестоване јаким националним поносом, поштовањем према земљи и виталном изворношћу народне уметности и музике. Ја верујем да је та психичка енергија изазвала ону искру научне генијалности тако богато оваплоћене код Пупина и Тесле...”

тричним мотором, посебном врстом пријемника „мистериозне радијације из етра”, а достигао је брзину од 90 до 120 миља на сат! Тесла је и том приликом експериментисао са неисцрпном енергијом јоносфере. Управо због таквих огледа, а у жељи да свет учини бољим и лепшим, дошао је у сукоб са нафтним лобијем САД, чији су представници годинама покушавали да га униште плашећи се за своје богатство, које би признавањем појединих Теслиних решења за патенте могло да нестане. Управо је то био тренутак када су научникове лабораторије намерно паљене. Да је моћни Запад тада послушао Николу Теслу, не би било ратова за нафту својствених XX, али и XXI веку, који су однели милионске људске жртве.

Према најновијим проучавањима, Тесла је, поред даљинског управљања и роботике, био пионир и у ласерској технологији.

Забрањено за истраживање

Као што је познато, заоставштина Николе Тесле је пренета из САД у Србију и налази се у музеју посвећеном нашем научнику у Београду. Међутим, мало људи зна да су право на проучавање Теслине богате грађе имале само велике силе, пре свих Сједињене државе и СССР! Веровали или не, ниједна наша научна установа није анализирила ар-

хиву похрањену у Музеју „Николе Тесле” у Београду! То до дана данашњег нису учинили ни научници појединачно.

Теслин музеј данас располаже већим бројем експоната. Међутим, мали број докумената је проучен. Направљене су реплике за пар патената: Теслин мотор, Теслино јаје, Теслин трансформатор и Теслине механичке аналогije. То је било неопходно за отварање музеја. Изгледа да није било интересовања код домаћих стручњака да се организују проучавања Теслине заоставштине. Било је појединачних случајева. Нпр. покојни професор Дејан Бајић, који је предавао електротехнику се, након одласка у пензију заинтересовао за Теслине радове у медицини. То је у музеју и проучавао. Написао је један рад и то је било све! Теслиним чувеним трансформатором се нпр. нико није бавио! Постоји само предговор професора Маринчића који је био директор музеја у књизи коју је Музеј „Николе Тесле” објавио, али и он се заставио на том предговору!

Велика мука са којом се суочавају у музеју је и одсуство детаљног предметног каталога. Дакле, коме је у интересу да се грађа у музеју не проучава? Можемо слободно рећи да Срби имају супротан интерес. Постоји много озбиљних разлога да анализирају заоставштине. Нпр. само применом једног од споредних Теслиних решења (реч је о дисковима) могуће је уштедети до 20 одсто енергије у раду хидроцентрали! Онај коме је напредак Србије важан, као и благостање њених грађана, свакако би се посветио истраживању научникове грађе.

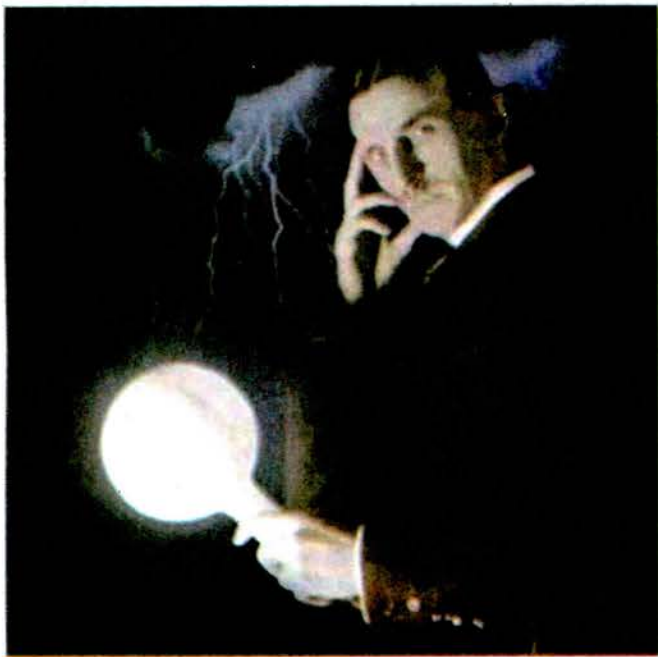
Поносан на православље и Српство!

Посебна тема када говоримо о Николи Тесли је варваризам нове хрватске државе, која свету настоји да покаже како је познати Србин у ствари Хрват! У том нечасном послу они не штеде новац. Чак је и у београдском музеју „Николе Тесле” избио озбиљан сукоб да ли да се књига о нашем великану штампа на ћирилици, или латиници! Група људи који су сменили некадашњу директорку и који тврде да не треба истицати Теслино српско порекло, била је наравно за латиницу (чији је назив у НДХ, а како стоји у савезничким архивама, био усташица). Дакле, овде се ради о издању на српском језику. Из овог податка се наслуђује и ко кочи истраживања у музеју, јер што се мање зна, лакше је фалсификовати податке.

Уместо озбиљног пројекта анализе Теслине заоставштине, овдашња власт је на предлог једне америчке организације направила паганистички храм од музеја! У њему централно место заузима лоптаста урна са научниковим пепелом, иако је био сахрањен у САД по православним обичајима уз звуке њему омиљене песме „Тамо далеко”! До данас Влада Србије није послушала предлог СПЦ да Николу Теслу сахране као православаца у порти цркве Светог Саве. Напротив, министар Млађан Динкић је са кованице од 20 динара уклонио слику храма Св. Саве, да би ставио лик Николе Тесле! Чак су и поједине домаће ТВ станице попут „Пинка” вулгаризовале прославу 150 година Николе Тесле идиотским емисијама о научнику и ванземаљцима!

Међутим, оно што је извесно је да Тесла тако нешто никад не би желео. На основу докумената којима располажемо знамо да је Тесла био поносан на своје православље и Српство. Ипак, утицајним ационалним групама није у интересу да се ови подаци објављују. Управо због тога о Теслиној љубави према православљу и Српству нема ни помена у овдашњим уџбеницима.

Напоменимо најпре да је хрватска армада на почетку отаџбинског рата за опстанак српског народа у РСК и РС, до темеља уништила Теслину цркву у Госпићу као и кућу

Теслиних родитеља у Смиљану. Све Тесле из РСК су протеране у Србију и данас овде живе као избеглице покушавајући да преживе, бавећи се, већина бар – пољопривредом.

Дакле, подсетимо се још једном да Никола Тесла није рођен у Аустро Угарској (управо је Хрватска та која је припала Аустро Угарској од 1102. године, док су Крајишници били под покровитељством аустријског цара), већ у Аустрији 1856. године. Када је рођен, Војна Крајина је била под директном управом бечког двора. Он је био аустријски држављанин. Његов отац Милутин је био православни свештеник који је сарађивао са штампом у Новом Саду и Матицом српском. У Музеју „Николе Тесле“ у Београду се чува копија његове уписнице са Универзитета у Прагу, где у рубрици „националност“ пише – Србин. На Теслиној сахрани хрватски виолиниста Балоковић је свирао „Тамо далеко“.

Дакле, јасно је да су хрватски фалсификати о хрватском пореклу Николе Тесле, тј. о томе како је он хрватски научник, постављени на кривим ногама. Нпр. Туђманови наследници би по истом принципу могли да тврде да је и Диоклецијан Хрват, јер је рођен у Сплиту, тј. да је хрватски цар, римског порекла!

Тесла је по питању своје националности био кристално јасан и у писму од 11. јуна 1921. године, овај пут поводом полемике да ли је Мађар, или Србин. На питање српског исељеника из Филипсбурга (Монтана) Ђуре Муњаса зашто га у САД представљају као Мађара, Никола Тесла одговара: „Драги господине, примио сам ваше љубазно писмо од 31. маја и желим да вам захвалим на показаном интересовању. Ви природно знате да сам Србин, који потиче од најстаријег српског стабла, јер име моје мајке иде, као ниједно у нашем народу, у старину. Уредник „Канзас фармер енд мејл енд бриз“ (Kansas Farmer and Mail and Breeze) не може потпуно да схвати да је област у којој сам рођен само била под политичком управом Аустрије, што нема никакве везе са народношћу. Желим поново да вас уверим да ценим ваш пријатељски рад у овом погледу, остајем ваш искрени Н. Тесла“. Писмо је објављено у „Американском Србобрану“ 22. маја 1958. године.

Београђани, чувајте Српство и браните Косово!

Никола Тесла је посетио Београд 1. јуна 1892. године. Неколико стотина људи га је поздравило на железничкој ста-

ници. Тесла се окупљенима обратио следећим речима: „Можда код мене постоји нешто што би неки сматрали илузијом, што је чест случај са младим људима, али уколико будем имао среће да остварим неке од мојих идеала, то ће бити на добробит целог човечанства. Уколико се те наде остваре, у свету, најјача мисао која ће се тада јавити ће бити да је то дело једног Србина. Живело Српство!“

Следећег дана Никола Тесла је говорио студентима Београдског универзитета: „Као што сте чули и видели, остао сам Србин и у САД, где сам спроводио многа истраживања. И ви треба да чините исто – вашим знањем и напорним радом треба да прослављате Српство широм света“.

Тесла је волео српску народну епску поезију. „Горски вјенац“ је знао напамет. Маја 1894. он је објавио у „Сенчри магазин“ (Century Magazine) чланак о Јовану Јовановићу Змају, који је почео причом о патњама Срба на Косову и Метохији. Тесла је писао: „Још од страшне битке (Косовске, прим. аут.) до скорашњег доба за Србе је постојала само једна звезда која је светлела у тмини – Црна Гора“.

Никола Тесла је био у пријатељским односима са краљем Николом Првим Петровићем Његошем (аутором једне од најлепших песама у српском народу, тј. једине праве црногорске химне „Онамо нама“). Црногорски владар је примио Теслу још док је био принц, априла 1895. године. Том приликом га је одликовао орденом Крст принца Данила првог реда. Тесла је помагао и одлазак српских добровољаца у отаџбину током Првог светског рата.

Тесла и гусле

Иако је данас популарно опањкавање и ниподаштавање српских гусала, као и епских песама, нарочито од стране прозападно оријентисаних група, то није био случај у Теслино време. Наш познати научник је волео гусле. Управо се на примеру генија из Лике види да православље, српска традиција и гусле нису супротстављене модерном. Напротив, они су основа која је Тесли омогућила да се вине у за сада још увек недокучиве висине. Ево и сведочења Петра Перуновића, познатог црногорског гуслара, савременика Николе Тесле. Њих двојица су се сретали у српским емигрантским клубовима у САД. Први пут су се видели 1916. године. Перуновић је записао речи које је Тесла изговорио том приликом: „Драго ми је да смо се упознали. Све најбоље сам чуо о вама. Ви сте ратник и гуслар. Волим гусле и епску поезију. У својој приватној колекцији имам све народне епске песме Вука (Караџића прим. аутора), писане на ћирилици. Веома често их читам како би ме подсетиле на наш народни дух и како бих очувао српски језик. Гусле су ми у пријатном сећању још из времена кад сам био дете у Лици“.

Перуновић истиче да је касније отпевао неколико гусларских песама и да је приметио како су Тесли засузиле очи. Пошто је завршио, Никола Тесла је устао и чврсто му стегао руку. Следеће речи је упутио гуслару: „Гусле су најјача сила и лек за српску душу“. („Српска земља Црна Гора“, <http://www.njegos.org>, Бранимир Јовановић, Никола Тесла, Београд 1997, Владо Гојнић, Црногорци у америчким рудокопима, Цетиње, 1999.)

На крају још једном подсетимо да нам тек предстоји борба за очување истине о Николи Тесли. У том смислу морамо да сачувамо и запамтимо његове речи о православљу и Српству као и нашој целокупној традицији, и да их пренесемо својој деци борећи се управо против оне „промене парадигме“ (тј. поробљавања) на коју је наш геније давно упозоравао (Никола Тесла је давно забележио да је најлакши начин да окупатор пороби један народ замена парадигме и система вредности у циљаној популацији).

Биро народног канцелара

Пише: Радислав Ђук

„Драган Ђилас и Бојан Пајтић потписали су споразум Мултиетничка Војводина за мултиетничку Србију, чији је циљ преношење искустава Војводине у вези са мултикултуралношћу на ужу Србију”.

Јасно је да је то племенита иницијатива. Вест је 22. августа објавио медиј познатог хуманисте и филантропа Џорџа Сороса и одмах је добила велику подршку. Од Бориса Тадића и амбасадора Полта, Соње Бисерко, Џемса Лајона ... и од ветерана „Хонведа”. Кошпунница још није обавештен, па се оправдано није огласио.

Али, има неких који изгледа не схватају циљ споразума, не разумеју значај преношења искустава Војводине на Србију. Где би нас одвело, ако би неко сад узео да цитира академика Драгана Недељковића, рођеног у Војводини и сличних који одавно шире разне гласине. Академик је, на пример, још 2002. године у интервјуу „Геополитици” завапио: „Агресивна мањина ствара ‘Републику Војводину’. То је издаја и злодело”.

У вести Б92 стоји „ужа Србија”, али испред Војводине не стоји „република”.

Фокус радију се, међутим, јавио један слушалац са констатацијом да би разумео споразум између мултиетничке Швајцарске и мултиетничке Србије, али не разуме споразум мултиетничке Војводине и мултиетничке Србије, па пита да ли би неко могао да му разјасни: „Овим сам слућен”, рече човек.

Улог и улога

Риба се, знамо, најбоље лови у мутном.

Рецимо то мало сложенијим речима: ово је време када се догађа дезоријентација народа, духовна, културна; када се обесмишљавају све вредности стваране вековима, све фалсификује, уноси конфузија и омогућава економска пљачка.

Има људи који тај посао обављају по професионалној дужности; неки су у самом врху државе или при врху. Један од њих је, на пример, Драган Ђилас.

То је улога Ђиласа.

Ова врло курентна вештина се учи.

У време рушења берлинског зида 1989. године и брзог уједињавања две Немачке, упоредо су текли крвави потреси и рушење социјалистичких система у земљама Источне Европе; у Чешкој се догодила „плишана револуција”. Вацлав Хавел је промовисан као узор. Клинтон је преузео власт у Вашингтону и поставио за државног секретара Мадлен Олбрајт, рођену у Прагу. Хавел је затражио да се српски народ казни, а Олбрајтова, као креатор нове европске политике, стартовала је са пројектом припреме рата против Србије, а централа америчког радија Слободна Европа стационарана је у Праг.

Радио Слободна Европа, који је основала ЦИА 1950. године прикупуља је и емитовао информације за пропаганду у овом делу света на језицима свих народа, укључујући и јужнословенске.

Млади, 25-годишњи Драган Ђилас, дипломирани машинац, смер ваздухопловство, који је био од 1986. до 1993. новинар и уредник Радио Индекса и информативног програма Радија Б92, дошао је, дакле, у Праг.

Шта тамо ради?

Ђилас је „боравио” (назовимо то тако) у Чешкој две-три године после студентских протеста у Београду 1991-92. године, на којима је као студент-проректор Београдског универзитета био један од вођа. Иначе, у то време, као и студент-проректор тако и студент-проректор биран је на принципу политичке подобности, па је Ђилас изабран као подобан. Ђилас је био један од учесника разговора Слободана Милошевића са студентима и професорима Београдског универзитета, 19. марта 1991. године и поставио му питање зашто није дошао међу студенте.

О енигматичним „прашким годинама”, о томе шта је тамо радио, Ђилас ћути као заливен. Већина данашњих медија у Србији је под његовом контролом, а један дневни лист, кажу, у његовом власништву.

„Покушавам да направим неки новац, да обезбедим своју породицу. Политиком се не бавим... А, иначе, мораћемо да прихватимо да је политика коју водимо погрешна” – рекао је једним новинама у то „прашко” време.

„Да ли су ваше амбиције везане и за новинарство?”

„Још увек радим на Радију Б92, али немам више жељу да се бавим новинарством”.

Свађе и дуели

Присуство Драгана Ђиласа, од повратка из Чешке, у политичком животу Србије и те како је приметно. Обични људи најчешће на помен његовог имена кажу „онај што се стално с неким свађа”, или „онај што стално некоме прети”.

Свађају се само они који се воле.

Ево, на пример, свађају се Динкић и Ђелић, Веља Илић и Драган Ђилас, Ђилас и Чеда Јовановић.

Ипак, нећемо тек тако прећи преко ове теме. Јер, то је једна од слика о њима који су 5. октобра срушили власт.

Понедељак, 21. новембар 2005. Дуел Илић-Ђилас на ТВ Пинку. Ко је кога псовао? Министар за капиталне инвестиције или директор Народне канцеларије? Вређали су се у емисији „Дуел” пред збуњеном водитељком. А после емисије био је наставак...

„Илић је одмах после завршетка емисије у студију ТВ Пинк жестоко извређао Ђиласа, а онда покушао и да га физички нападне! Како тврде саговорници „Курира”, иначе очевици сукоба у телевизијском студију, министар Илић је одмах по завршетку емисије на рачун свог супарника сасуо најпогрдније могуће увреде.

„П... ти материна! Ј...ћу ти мајку! Запамтићеш ме за све ово! Стрпаћу те, бре, у затвор! Мене си нашао да прозиваш?! Смару један! Удбашу један! Запамтићеш ме, бре, за сва времена!”, урлао је министар капиталац по студију Пинка. За то време Ђилас је ћутао, гледао Илића у очи и смешкао се. У једном тренутку, изнервирани Илић насрнуо је на Ђиласа и покушао да се физички обрачуна са њим. Министра су тада једва обуздали запослени у студију. Пошто се није дочепао Ђиласа, министар Илић је у наступу беса разбио чашу са водом!

Уши Драгана Ђиласа поцрвенеле су већ у трећем минуту телевизијског дуела с министром Велимиром Илићем, али образ му је остао тврд као ђон и после емисије, кад је највулгарнијим речником напао саговорника.

– Још док је ишла одјавна шпица, Ђилас је почео да псује Илића. Нагињао се преко стола и псовао као кочијаш. Сви у студију, па и министар Илић, били су шокирани том количином простаклука. Заиста, нико није очекивао да Ђилас може тако да плане и одлепи. Урлао је: „Видећеш због овога, тужићу те за све лажи, ти си покварени лажов, јебаћу ти мајку”. Илић му је неколико пута рекао да се смири, да не галами, али није помогло – каже за „Национал” извор с телевизије Пинк. Серијом најодвратнијих увреда и псовки, Ђилас је успео да изненади и ућутка Илића. Веља Илић је само понављао „како те није срамота”, док је Ђилас сипао псовке. Министар је полудео тек након што му је Ђилас неколико пута опсовао мајку. „Лоповчино, немој да ми псујеш мајку” – узвратио је Илић. Сви знамо да му је мајка недавно умрла, па је заиста било дегутантно да је Ђилас псује. Међутим, директор Народне канцеларије није могао да се контролише. Наставио је да урла – каже саговорник Национала”.

Ако ништа друго, нека овај запис послужи историчарима неког будућег времена.

Њима остављамо приде и још само један сличан прилог. Полемика Драгана Ђиласа са Чедом Јовановићем, бившим потпредседником Владе Србије, који је основао сопствену партију ЛДП.

„Разбићу Чеду! Мораћу да му пукнем неколико шамара... Нећу да га тужим, већ ћу да га тучем!” – каже директор Народне канцеларије председника Србије.

Зашто да му пукне неколико шамара?

– Ево – вели Ђилас: – Чедомир Јовановић лаже да нисам имао храбрости да водим кампању Отпора у време обарања Милошевићевог режима. Свакоме ко се тада, макар и на посредан начин, бавио политиком јасно је да Отпору није била потребна никаква маркетиншка агенција, па ни моја.

Коментар? Па, у боксу није дозвољено противника ударити док је на поду, те да постоје строга правила у који део тела и на који начин се сме ударити противник, бокс се често назива и 'племенитом вештином'. Другим речима, забрањени су ниски ударци у гениталије, ударац коленом, шут у колена, прљави ударци с леђа...

Ипак, неки мисле да је боље агресивност практиковати у спорту него у другим подручјима људског живота и рада. У политици све почиње инфантилном одбраном „он је први почео” или крајњи аргумент је „зваћу тату, а мој тата је јачи од твог тате”. Катастрофа је неминовна јер је и „тата” на овдашњим просторима многима један исти: „Ујка Сем”. Онда он решава проблем тако што им извуче уши.

Ђиласу су често уши црвене...

Народни канцелар

Директор Народне канцеларије председника Републике, прича се по граду, својим поступцима јавно компромитује институцију председника у чије име и под чијим окриљем иступа. Сумња се у добре намере „народног канцелара” и приговара му се да користи ту функцију да би рекетирао неке велике фирме и да се тако обогатио. Указују на „разне нелогичности”. Новине избегавају ту тему, а зашто, не треба никоме данас објашњавати. Јавност је, ипак, довољно информисана о „стању наших медија”.

Подсетимо се како је и с којим образложењем основана Народна канцеларија председника Републике.

Било је то 1. октобра 2004. године.

На свечаном отварању речено је да ће се у ту канцеларију, смештену у згради „Београђанке”, „долазити по правду”. Другим речима, „грађани су добили још једну адресу на ко-

ју могу да пишу и затраже помоћ у решавању својих проблема.", али је речено и то да је Борис Тадић „у својој предизборној кампањи, такмичећи се за функцију првог човека Србије, изашао са идејом да осим што је представник државе, овако високи функционер на неки начин мора бити и адвокат својих грађана. Данашњи старт канцеларије први корак је у остварењу тог предизборног обећања, а само време ће показати колико оваква институција може имати реалну снагу у Србији.”

Како је писало у новинама, у кабинету Бориса Тадића најавили су да ће се Народна канцеларија бавити оперативним, стручним, аналитичким и саветодавним пословима у циљу успостављања непосредне двосмерне комуникације председника са грађанима. Канцеларија ће, како истичу, имати сарадњу са државним органима, службама, институцијама, удружењима и организацијама, како би се грађанима помогло у решавању проблема, али ће и указивати на приоритетне проблеме, прикупљати и стимулисати иницијативе, предлоге и пројекте.”

Али, не лези враже...

Када је у етар пуштена сама идеја о формирању Народне канцеларије, у јавности се кренуло са спекулацијама ко би могао доћи на челно место службе која би се могла на неки начин третирали као претеча изворног народног адвоката – омбудсмана, којег још увек нема на републичком нивоу.

И даље: „Мада се очекивало да ће то бити човек од правног искуства, председник Тадић се ипак определио за директора маркетиншке агенције „Овејшн” Драгана Ђиласа, човека коме је у опису радног места „пропаганда”, а струка – дипломирани машински инжењер, аеро смера. Најважнија улога коју треба да одигра Народна канцеларија: притисак јавности на институције система како би се оне вратиле на колосек нормалне, правне државе, у којој свако тачно зна шта му је посао, у служби грађана.

Тако је већ на почетку постављено и питање: да ли је Народна канцеларија маркетиншки, или потез у служби грађана?

Сарадник Института друштвених наука др Љиљана Баћевић упозорила је, на пример, „да можемо запасти у панмаркетинзам, ако све што неки појединац, странка, или влада учине, посматрамо као да раде само да би побољшали представу о себи у јавности.”

Уверен да ће „развејати сваку сумњу”, председник Србије Борис Тадић је на отварању Народне канцеларије подсетио да је отварање канцеларије било једно од његових предизборних обећања и додао да је за првог шефа изабран Драган Ђилас због своје „енергије, визије и способности” да помогне у решавању проблема грађана.

Али, Борис Тадићу је излетела и несмотрена реченица да се Ђилас на тај начин враћа у политику!

Бизнис, политика, корупција...

Од повратка из Чешке и то као неко ко је, по његовој причи, дефинитивно прешао у исплативије „маркетиншке воде”, Драган Ђилас је догурао до веома богатог сувласника компаније „Direkt media”, водеће куће у области медијског пословања на територији бивше СФРЈ.

Био је директор маркетиншке агенције „Ovation Advertising”, из које је настала Multikom група, највећа компанија у региону, у области медијског бизниса. Пре тога, био је медија директор у маркетиншкој агенцији Saatchi&Saatchi.

О томе шта је кроз бизнис научио, и које су предности и мане пута у политику из пословног света, у једном интервјуу је рекао: „Бизнис ми је донео финансијску независност, знање у управљању системима, спремност за брзо доношење одлука, коју морате да имате уколико желите да успете у било ком озбиљном послу.”

У бизнису којим се бави Драган Ђилас многи су видели незаконите радње и корупцију. О томе је било речи и са скупштинске говорнице. А они који су дубоко зашли у траг Драгана Ђиласа, и који се озбиљно баве његовим успехом у пословању, говоре да ће завршити у затвору. Видећемо шта ће на крају да испадне. Засад, Ђилас делује безбрижно, што може да значи да има у виду нешто што други не знају. А примећено је и то да осим о министру за капиталне инвестиције, избегава да ишта незгодно каже о другим члановима Владе. Кошћуницу, међутим, хвали. Замера му само што је саставио Владу по феудалном концепту, свака партија има свој феуд.

Ђиласове амбиције

У време кад је постао директор Народне канцеларије, Драган Ђилас се учланио у Демократску странку. У њој је себи брзо прокрчио пут до члана Извршног одбора и, одавно, председника Градског одбора. У интервјуу за „Европу” (децембар 2004) новинар каже: „У деловима ДС ваша изјава да желите да постанете премијер није дочекана са одобравањем?”, а Ђилас одговара: „Лицемеран је свако ко се одлучи да уђе у политику, а тврди да нема озбиљније политичке амбиције. Ја у такве не спадам.”

Успешног младог политичара он види овако:

„Верујем у људе који имају срце, мозак и још нешто што се именује речју која не би баш могла да се појави у озбиљним новинама, а приписује се храбрима без обзира на пол. Они који немају ове три ствари треба да остану ван политике и баве се другим пословима.” („Европа”).

На новинарску констатацију крајем 2004. године да постоји сумња да је због његовог, као и присуства Срђана Шапера и Небојше Крстића, Тадићева политика више скуп маркетиншких него политичких порука, Ђилас одговара: „То је велика будалаштина коју протурају сви који су свесни снаге политике ДС и Бориса Тадића. ДС никад није била јака по подршци коју јој грађани дају, Тадић је политичар у кога грађани Србије имају највише поверења.”

Он има поверења у Тадића, а Тадић у њега, више него у актуелног градоначелника Ненада Богдановића. Зашто помињати баш Богдановића? Зато што је Драган Ђилас, председник Градског одбора ДС-а, будући кандидат за градоначелника. У Демократској странци процењују да би на следећим општим изборима у трици за градоначелника Београда Александар Вучић овог пута глатко потукао Богдановића. Другим речима, „жути” спремају Драгана Ђиласа да изађе на мегдан кандидату радикала, а сам Ђилас је већ више пута рекао, да се битка за власт у Србији одлучује у Београду. Па је рекао да ће поднети оставку на функцију председника Градског одбора ако кандидат ДС-а изгуби на изборима у Београду.

Ко после оваквих изјава мисли да преко Народне канцеларије Драган Ђилас, стручњак за маркетинг, не ради у корист своје кандидатуре за градоначелника?

У овој причи није замишљено да се се анализира свака активност ове институције, нити да се улази у детаље је ли помоћ затражило пет, десет хиљада људи или пет грађана. Али, занимљиво је да је неко скренуо пажњу на ову институцију председника Републике на овај начин, цитирамо:

„Пре је био Биро (Бебе Поповића, односно Зорана Ђинђића), а сад се то зове Народна канцеларија (Драгана Ђиласа, тј. Тадића).”

Веома, веома занимљива асоцијација. Ако би се могло прихватити да има ту неке логике, онда би следило и питање: да ли је о тој промени шеф БИА обавестио премијера Кошћуницу? Или можда мисли да је још рано?

На крају се, ево, отворила једна велика тема. Ово узмите као наговештај.

Ивана Дулић-Марковић

Орден за Ђапића

Недавно је, ничим изазван, али од градских власти у Суботици очигледно позван, у најсевернијем српском граду боравио, ни мање ни више, до лидер Хрватске странке права, Анте Ђапић. Добро сте прочитали, баш онај тип који из дна душе мрзи све што уопште подсећа на Србе, а иначе у програму своје странке заговара реafirмацију усташке идеологије и константно величање Анте Павелића. Човек је дошао да са својим сународницима у Суботици прослави празник у римокатоличкој цркви.

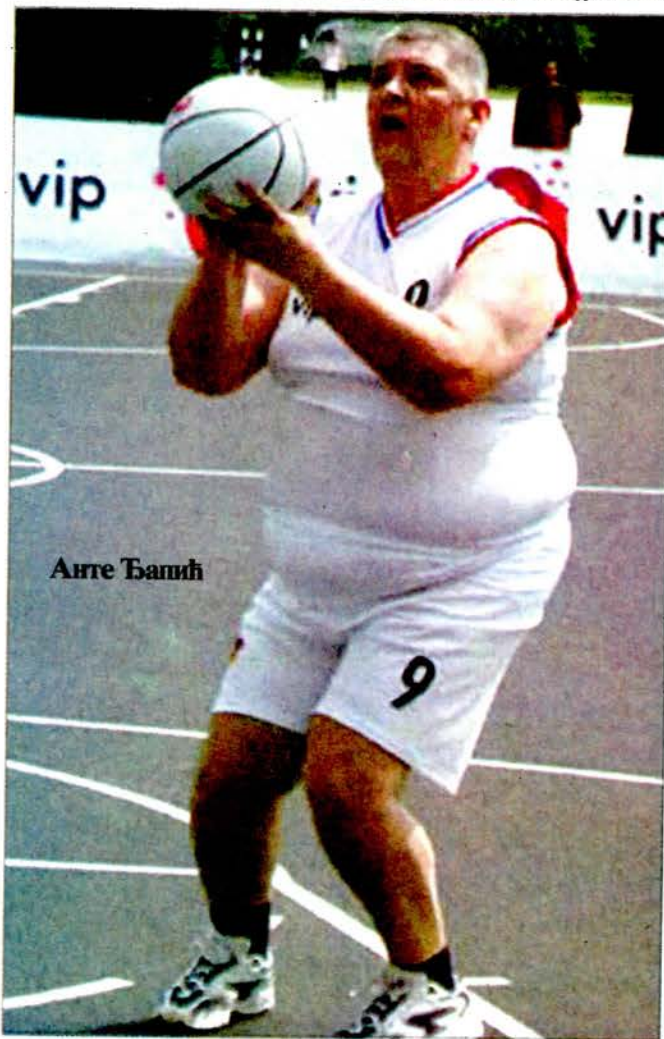
Оно што нас забрињава, или боље речено, требало би да нас забрињава, јер је у Србији све ненормално одавно постало нормално, је чињеница да су поред Ђапића на миси, раме уз раме, стајали Ивана Дулић-Марковић, Предраг Марковић и Геза Кучера, суботички градоначелник. Очевици причају да се замало не изљубише са Ђапићем, што нас, рецимо, од Иване Дулић ни мало не би изненадило. Напросто, идеологија их спаја, а ко ће кога најбоље да изљуби до свој свога.

Међутим, Ђапић их је, и поред срдачне добродошлице, кроз своју изјаву подсетио да заправо мучени хрватски народ у Србији нема ни делић оних права која „европска“ Хрватска даје Србима у лијепој њиховој. Додао је да таква изјава нема везе са његовим национализмом, већ је то борба за правду. С обзиром да на овакву монструозну изјаву нико од наших представника који су заједнички са њим славили није реаговао, можемо само да закључимо да се они заправо слажу са Ђапићем. Ко зна, можда су му наменили орден за тако велику борбу за права Срба у лијепој њиховој, посебно у Осијеку, где Ђапић столује као градоначелник. А његова борба се састоји у томе да од 35.000 Срба у Осијеку, данас једва да их има око 3.000, док у целој Хрватској има једва негде око 2 до 3 одсто Срба. Заиста, можемо да се сложимо са Ђапићем, таква права каква Срби имају у тој „европској“ др-

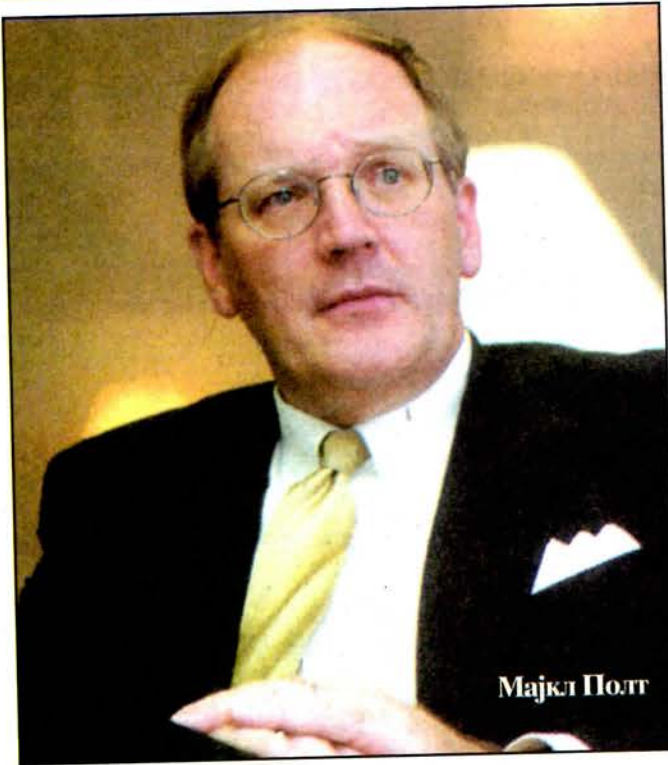
жави нико нема нигде, јер једноставно, нико толико није протерао, клао и монструозно уништавао један народ, као што су Ђапићеви идоли из Другог светског рата и његови партијски следбеници чинили са Србима. Ми Срби, једноставно, када имамо представнике какве имамо, можемо само, заједно са Дулићком, Кучером и Марковићем, да захвалимо Ђапићу што се тако бори за наша права. Него, сећате ли се полемике око идеолошких ставова Иване Дулић? Србијо, нека ти је Бог у помоћи!

Председник Србије, Мајкл Полт

Недавно нам је амбасадор САД, пардон, председник Србије, Мајкл Полт саопштио када ће у Србији бити одржани парламентарни избори. Нема више човек шта да крије, јер он је заправо прави управљач ове државе. Каже да му се чини да ће бити 2007. године. Преведено на српски, Кошћуница, Тадић, Динкић, Суле, Дуле, Ђиле, Соле и ко зна још ко, у овој држави не питају се ништа. Њих заправо пропитују и кажу им шта да мисле, баш када оду код Полта на сесије. Сигурно им је Полт рекао да је добро да мисле што ће се зграда Маршалата на Дедињу, коју су баш ти исти Американци током бомбардовања фино преорали, продати са све земљиштем од неких тричавих 8 хектара, за 15 милиона долара америчкој амбасади. Наравно, пре тога ће наши војници, који су агресорски бранили тај исти Маршалат, од тих финих људи који су нам на бомбама доносили Полта и демократију, морати да добро очисте рушевине и да неутрализују зрачење уколико су га хумане уранијумске бомбе направиле. Што би се Полт и његови зрачили, када имају топов-

Анте Ђапић

Мајкл Полт

ско месо, Србе? Иначе, на таквој локацији зграда, па макар и демократски сравњена, са таквим земљиштем, вреди бар десет пута више, али како председнику Полту тако нешто затражити. Заправо, ко би смео да му затражи? Јер као што је одлучио када ће бити избори у Србији, тако је одлучио и шта ће мимо тендера и за колике паре у Београду да пазари. Ове наше ћемо некако и сменити, али председника Полта... Окупација је, зар не?

Дон Мило смирује бираче

Како Мило Ђукановић свако народно изјашњавање успе да преокрене себи у корист, дуго ће бити енигма за многе политичаре у свету. Како је могуће да исти човек и по десет пута гласа, а да то нико не примети, и да чак десет пута заокружи ДПС, ући ће у анале проучавања модерних избора. Е сад, питање се како знам да је та особа десет пута заокружила баш Мила? Па то нам је наш драги Дон Ђукановић недавно саопштио, јер је одлучио да подели захвалнице бирачима који су гласали за независност. Боље би било да поставимо питање: а како он зна ко је гласао за независност па му дели захвалнице? Е сад, с обзиром да је на референдуму Милова опција добила 230.000 навучених гласова, поставља се питање што је Мило наштампао 250.000 захвалница. Е па та разлика од 20.000 је за оне чији су гласови вредели за десеторицу или двадесеторицу. Вала, јуначине су се умориле хитајући од Улциња до Бара, од Бара до Будве, Подгорице, Даниловграда и Никшића да обиђу сва бирачка места где их је Мило пријавио да гласају. Међутим, највише ће морати да их подели у Улцињу, јер су му се тамо бирачи нешто жестоко побунили, па су кроз шаке пропустили његове полицајце скинувши им кошуље. Разоружали су млађани Шитгари Милове полицајце јуначине који су претили људима пред референдум. С обзиром да су ти исти који му пребише недавно полицију на референдуму дали сто одсто подршке, ред би био да њима подели највише захвалница, па таман и да му сваки дан млате полицију. А можда је и полиција крива што уопште патролира Улцињом? Шта има она да надгледа те напредне и европски оријентисане грађане који не траже ништа више до део Црне Горе за себе. Нису то назадни, клерофашистички Срби, који не схватају сав напредак и предности независне, пардон, неовисне, Црне Горе. Било је питање ПО или ЈО, а испаде да ће ускоро бити – Сиптар ПОЈ'О Монтенгро!

Поглавар са свитом

Ко то зове папу у Србију?

Пише: Слађан Мијаљевић

Након последњих позива поглавару Римокатоличке цркве, папи Бенедикту XVI, од стране митрополита загребачко-љубљанског и све Италије, Јована, да посети Србију, поново се узбуркала наша јавност, по ко зна који пут, по овом питању.

Наводно, папина посета би могла да користи Србији када је у питању статус Косова и Метохије. Митрополит је свој став покушао да одбрани тврдњом да, „ако се папа својим очима увери у то шта се догађа на Косову и Метохији и каквој су неправди изложени српски народ и српска црква, несумњиво је да би његов глас снажно одјекнуо“.

Митрополит Јован је додао да му није јасно због чега се неко у Србији толико боји папине посете.

„Зар бисмо ми, уколико би поглавар Римокатоличке цркве дошао у Београд и потом посетио српске енклаве на Косову и Метохији, изгубили веру, приметили православље, шта ли..“, констатовао је митрополит Јован.

Поводом оваквог става митрополита Јована јавно су реаговали неки епископи Српске православне цркве, министар вера и наравно, верници СПЦ.

Након оваквих позива и објашњења, нормално и легитимно је поставити неколико питања:

– Које је толико стало да редовно саблажњава (узнемирава и вређа) вернике Српске православне цркве о наводно великој потреби доласка римског папе у Србију?

– Шта је икада, од 1054. године, римски папа добро урадио за Србе на Балкану?

– Зашто поједини епископи Српске православне цркве имају тако велики осећај инфериорности наспрам папе?

– Како се „позивари“ усуђују да позивају онога кога православне државе и цркве не желе да виде на своме тлу, ево, скоро 1000 година?

– Како се усуђују да погазе све оне саборске (у тим саборима су седели и многи светитељи) одлуке, којима се папи не дозвољава 1000 година да дође у посету?

– Да ли су „позивари“ свесни да вређају себе и свог патријарха због толиког осећаја инфериорности, као и све сестринске цркве које још нису примиле папу у посету?

– Да ли неко у само једној реченици може рећи шта је то папа икада добро урадио за Србе, а да притом то није било лицемерно, већ у пуноћи добронамерно дело?

– Да ли неко може, а да је при том стручан по овом питању, да пружи одговор колико је тачно књига написано о злочелима римског папе над Србима?

Након овог последњег позива, реаговали су многи.

Епископ рашко-призренски Артемије, на питање новинара са радија „Глас слободне Европе“ одговорио је: „С обзиром под којим условима папа тражи да дође у Србију, не да неће доћи папа Бенедикт XVI, него неће доћи ни папа Бенедикт CXVI. Нисмо сагласни!“

И ми смо желели да мало осветлимо ово питање, па смо у разговору са неколико владика Српске православне цркве добили следећи одговор:

„Од 1992. године ни на једном заседању Сабора Српске православне цркве на дневном реду није било постављено ни питање новог календара, нити папиног доласка у Србију. Једино слично питање које се поставља од 2002. године је: ко је овластито одређену делегацију да посети римског папу? У чије су име тамо ишли? Шта су тамо обежавали? Шта су

добили? Шта су се уопште договорили? До данас нисмо добили никакав одговор.

Уколико желите да проверите, можете узети записнике са заседања Сабора СПЦ и видети шта је истина. Међутим, тачно је да у последњој деценији, уочи сваког заседања Сабора СПЦ неко у медијима поставља то питање, и нажалост, тачно је да у тој работи има и људи из наше СПЦ“.

На крају, колико је добронамеран онај који стално потенцира ово питање?

Ова тема покреће и нека друга, врло битна питања.

Докле ће један део српске елите имати осећај инфериорности пред иним и белосветским? Када ће сами изградити свој став и за њега се борити, не тражећи дрвене адвокате и разноврзне кокузе да их заступају? Докад ће обијати врата америчких државних институција (конгрес, владу, Пентагон, ЦИА) и тражити „своје мишљење“, па затим позивати српске јунаке на предају ђаволовим адвокатима у разним трибуналима, добијати инструкције за психолошке операције против својих грађана и верника и свађати браћу епископе међу собом?

Да пружимо и ми неки одговор. Преосвећени, надамо се у Божју преобилну љубав и милост, да ће нам дати довољно снаге да веру своју не погазимо, не приметимо и не изгубимо, као што нам је давао у протеклих 1000 година, а ми ћемо се са ово наше мало снаге максимално потрудити да останемо православци.

Ми чврсто стојимо на становишту да нам прекомерна искушења нису потребна, односно да их не морамо својом глупошћу сами стварати и вући ђавола за реп да видимо колико је јак.

Шуваризација просвете

- Гашио Кнежевић својом реформом зајочео уништавање образовања у Србији. Љиљана Чолић за време свој министарској мандајиа йоказала елементарно незнање и неспособност да води најважнији ресор у држави, а ойкакo је изабран за министира, Слободан Вуксановић докрајчио српско образовање.
- Средње образовање изгубило на квалијетету, док се у сфери високој образовања води борба између йривајиних и државних факултетиа. У Србији йренујино йреко 30 йривајиних високообразовних усјанова, а још око 15 усјанова се налази у йосјуйку добијања дозволе за рад.
- Сјудирање због високих цена йосјиаје луксуз. Тренујино најскујљи Архийекјионски факултет, на коме година кошја 240.000 динара и Сјомайолошки, на коме година кошја 180.000 динара.

Пипте: Иван Нинић

Некада је систем образовања у Србији био далеко бољи и квалитетнији од било ког система образовања у другим земљама. Међутим, након револуције и багера 2000. године, који су нас вратили за стотину година уназад, квалитет образовања у Србији драстично опада. За последњих шест година ресор просвете је тотално урушен, а нација је и даље без јасне стратегије образовања. Квалитет основних школа је знатно лошији, док средње школе нису у стању да оспособе ученике за рад у пракси. Кредибилитет факултета и високообразовних институција је драстично пољуљан.

Министар Гашио Кнежевић започиње реформу под паролем „квалитетно образовање за све, нови наставни програм”. Одмах се испоставило да западни систем не може да се примени у нашим условима образовања. Планирано је тотално разбијање тадашњих наставних планова и програма и увођење нових метода рада. Када је реч о основном образовању, било је у плану да оно траје девет година, а средње образовање три године. Уведен је и појам описних оцена. У средњим школама се отварају нови образовни профили. Један од таквих профила је пословни администратор. Овај профил је отворен у око 30 школа по Србији, а прекопиран је по западном моделу. За упис је био неопходан максималан број бодова, између 90 и 100. Родитељи су били обманути да ће њихова деца одмах по завршетку школовања добити посао. Ученицима је омогућено доста практичног рада, уз минимум теорије. У наставном програму за овај профил се не налазе општеобразовни предмети, попут физике, хемије, биологије, социологије и психологије. Предмет историја је садржан у свега две школске године, иако образовање траје четири године.

Сасвим је јасна сврха ове струке, која долази директно са запада. Запад преко својих слугу у Србији жели јефтину радну снагу. Наставни програм је направљен тако да се ученицима сужава свест и забрањује да размишљају, треба само да раде и да добро познају практичан део посла. Проходност на факултетима после завршетка овог образовног профила је тешка и неизвесна јер је реч о огледном профилу. Ученици остају ускраћени за опште образовање јер финансијери и наручиоци посла тако желе.

Недавно је отворен још један такав профил – банкарски службеник. У анкетирању ученика, везаном за ове нове профиле, запажа се незадовољство. Ученици се жале на слабу припрему за факултет, доста градива, уџбенике нема-

ју, професори их омаловажавају, практичан рад и теорија нису усклађени и указују на многе недостатке.

Гашио Кнежевић је био заговорник те западне реформе, која није била неопходна за наше образовање. За учитеље, наставнике и професоре су организовани разни семинари и радни састанци, који су били припрема за нове програме. Наравно, за такво разбијање система стигла је и финансијска подршка разних институција, донатора и спонзора са Запада, па је и сам министар изјављивао да новац за реформу не представља проблем. Поред професора, и ученици су имали летње кампове, односно „секси” едукативне радионице. У тим камповима, радионице под називом „Игре без границе” косиле су се са моралом и здравим разумом. Игре су биле тако замишљене, да су ученици морали да скидају гардеробу са себе, а наставници су их фотографисали. Толико о моралу, едукативним камповима и реформи министра Гашио Кнежевића.

Формирањем нове владе Војислава Коштунице, Србија тоне још дубље када је у питању ресор образовања. Љиљана Чолић се појављује као кадар ДСС-а и постаје министар просвете и образовања. Њен кратак мандат је био довољан да се драстично уруши просвета и пољуља једва састављена владајућа већина. Чолићева је одмах након избора кренула са сопственом реформом, која јој је на крају дошла главе. Из програма за осми разред је најавила избацивање Дарвинове теорије по којој је човек настао од мајмуна. Овај скандал су у року од 24 часа пренели многи светски медији, међу којима и Ројтерс и ВВС. Осванули су у светској штампи наслови „Српске школе одбацују Дарвина“ и „Србија задаје ударац Дарвину“. Међутим, после бурних реакција и притиска јавности, Дарвинова теорија је враћена у наставни програм. Јавност је остала ускраћена за одговор да ли је Дарвинова теорија лично вређала Љиљану Чолић, па је због тога решила да је елиминише из наставе. Осим овог скандала, Чолићева је представила као технолошки вишак професоре енглеског језика који су предавали првацима у основној школи. Још један од бисера Љиљане Чолић је био и избацивање из наставних планова изборног предмета „Од играчке до рачунара“. Према речима министарке, „из здравствених разлога није добро да се деца од седам година живота зраче путем рачунара“. Сви ови скандали, а нарочито Дарвинова теорија и Војислав Коштуница приморали су Љиљану Чолић да поднесе оставку, што је она и учинила.

И поред великог броја академских грађана, угледних универзитетских професора, влада Војислава Коштунице почастила је Слободана Вуксановића једним од најважнијих ресора у држави. После дебакла на изборима за градоначелника Београда, Вуксановић се утапа у ДСС и постаје, ни мање ни више, него министар просвете. Вуксановић је своје министровање започео програмом који је носио назив „Књига, лопта, компјутер“. Веомо неприкладан назив пројекта, чак помало и циничан према ученицима. Остало је непознато да ли је Вуксановић, када је рекао „књига“, мислио на ону књигу из Косовске улице, која је пет пута скупља код препродаваца него у књижари. Можда је министар мислио на књигу из књижаре, за коју су редови дуги и по неколико стотина метара. Када је новоизабрани министар рекао „лопта“, не знамо да ли је размишљао где ће ученици ту лопту користити. У Београду постоје школе које 55 година немају физкултурну салу. На Косову и Метохији деца сигурно није стало до лопте, него до остварења елементарног права на живот. И компјутер је део Вуксановићевог пројекта. За разлику од Љиљане Чолић, Вуксановић сматра да рачунари не зраче децу, па је само у томе разлика између претходног и садашњег министра.

Вуксановић не само да је изгубио компас и да не може да се оријентише у простору и времену у коме живи, већ показује и дрскост када су у питању новинари. У телевизијским емисијама распали по водитељима када му поставе питање на које он не зна одговор. Такав је био случај приликом гостовања у једној ТВ емисији, када му је постављено питање колико има високообразованих грађана у нашој земљи. Тада министар није знао статистику и проценте па је свој бес искалио на недужној водитељки. Вуксановић за све проблеме криви протеклих 15 година, то му је једини аргумент и одговор на свако питање. Новинари се жале да морају интервју са њим да раде тако што му питања достављају електронском поштом, а он уз помоћ својих саветника за медије даје одговоре. Министар Вуксановић недавно у једном дневном листу изјављује како родитељи треба својој деци да плаћају приватне часове. Овом изјавом и сам потврђује да је квалитет наставе у школама лош.

Од када је Слободан Вуксановић именован за министра просвете, овај ресор почиње још дубље да тоне. Закон о

основама система образовања и васпитања прописује да је средње образовање бесплатно за редовне ученике, међутим, у пракси је другачије. Директори средњих школа на седницама савета родитеља издејствују одлуку о трошковима уписа за сваку школску годину. На тај начин, школе прихoduју огромне суме новца од ученика. Тај новац се троши на обезбеђење школе и побољшање услова наставе. Уместо да се тај новац обезбеди у буџету Републике који следује ресору образовања, ученици сами финансирају функционисање школе.

Екскурзије су у првом плану када су у питању афере и скандали. Пошто сви у држави раде на проценат, екскурзије су идеална прилика да се заради неки динар. Ученици на крају буду изиграни: нити добију адекватан смештај, нити услуге за које су агенцији дали новац. Агенција и појединци који су уговорили посао ипак добро профитирају. У покушају да се нове афере и скандали спрече, Вуксановић најављује доношење новог правилника о извођењу екскурзије. Тај правилник прописује да се понуда агенције и целокупан аранжман бира путем тендера, као поступак јавне набавке. Међутим, грађани добро знају како функционишу тендери у нашој земљи.

Између осталог, Вуксановић се јавно хвали како по први пут нема проблема приликом уписа у средње школе. Наравно да су тренутно сви задовољни, проблеми следе тек у септембру. Пошто електронски упис у средње школе спречава могућност малверзација, то мора „ручно“ да се ради. У септембру сваке године креће пребацивање ученика из школе у школу, преко веза и везица, уз покровитељство Министарства просвете. Тако Вуксановић налаже школама да приме ученике по његовом упуту, па се дешава да у току школске године у једну школу стигне преко 50 упута, које је лично потписао Вуксановић. У питању су татини и мамини синови, обично деца функционера, за коју мора да се направи слободно место у свакој школи.

Када је реч о додели стипендија, и ту постоје малверзације, наравно, под покровитељством Министарства просвете. Стипендије добијају мамини и татини синови, уместо одличних ученика којима је новац заиста потребан. Тако се у пракси дешавало да стипендију добије ћерка градског просветног инспектора, са наштиманим бодовима. Једноставно, приход по члану домаћинства буде 0 динара, иако је мама те ученице градски просветни инспектор и има зараду од преко 30.000 динара, а и отац је у радном односу. То је само један случај незаконите доделе стипендија, а сличних има на хиљаде. Износ стипендије за средњошколце је мизеран, 3.000 динара месечно, уз то још и касни по три месеца. На питање зашто стипендије касне тако дуго, у Министарству просвете упућују на Министарство финансија. Тако наша држава брине о одличним ученицима и младим талентима, па није ни чудо што напуштају земљу и одлазе у иностранство.

Директори школа се не постављају ни по стручности ни по квалитету, већ по политичкој припадности. Обично локална самоуправа доста утиче на избор директора, јер три члана школског одбора буду из јединице локалне самоуправе. Међутим, када је у питању општина Земун, где је на власти Српска радикална странка, ту се локална самоуправа уопште не пита. Још у фебруару 2005. године, Градски секретаријат за образовање упутио је Општини Земун допис с молбом да до краја априла достави своје предлоге за нове чланове школских одбора, јер старима истиче мандат. Комисија Општине Земун је Градском секретаријату за образовање доставила списак од 82 кандидата за чланове школских одбора у 27 земунских основних и средњих школа. Међутим, у јуну месецу, Скупштина града Београда предложила је и именовала чланове школских одбора по личном на-

хођењу. Кандидати које је предложила Општина Земун уопште нису прихваћени, већ су „демократе“ предложиле своје људе. На тај начин, насилно је прекинута веза између локалне самоуправе и 27 земунских основних и средњих школа.

Када је реч о вишим школама и факултетима, то је посебна проблематика. У мају 2005. године у Бергену, Србија је заузела 41. место, односно треће отпозади на списку земаља учесница болоњског процеса. Високо образовање је оцењено са 2,2 од могућих пет бодова. Том приликом министар Вуксановић је изјавио да је презадовољан резултатима. Отварање приватних факултета и виших школа доводи до осипања државних високообразовних установа. Тренутно у Србији има преко 30 приватних високообразовних установа, у поступку добијања дозволе за рад се налази још 15. Ове приватне установе руше кредибилитет државних факултета и привлаче к себи студенте. Недавно отворени приватни Медицински факултет врши упис ученика у прву годину, али и препис друге године са других факултета. Нико из Министарства просвете није изразио забринутост због ове масовне појаве, која подрива државне факултете. Ученици се опредељују за приватне факултете и више школе, због посебних „погодности“ на путу до стицања дипломе. Постоје више школе на којима се јавно зна тарифа испита. То уједно буде и најлакши вид студирања, када студент седи код куће, плаћа испите и на крају добије диплому.

Када ученик у Србији заврши средњу школу, тек тада настаје прави пакао за родитеље који треба да изваде новчаник. Пошто од запослења са средњом школом нема ништа, следи упис на факултет. Намеће се питање како уписати факултет, кад је студирање папрено скупо. Прво што следи је припремна настава, јер средња школа није пружила довољно знања које је потребно за пријемне испите. Цена припремне наставе креће се од 5000 до 20.000 динара. Затим следе пријаве за полагање пријемних испита на факултетима, које се, наравно, плаћају. Цене пријава се крећу од 1.250 до 10.000 динара, у зависности од тога о ком факултету је реч. У ту цену су урачуната дежурства професора, штампање тестова, обезбеђење, материјал за испит, рад комисија и сл. Уколико потенцијални студент не дође на буџет, већ буде самофинансирајући, онда ће банкротирати. Међутим, и ако је студент на буџету, чекају га огромни административни трошкови. За пријаву испита је неопходно уплатити око 500 динара, а ако студент закасни да пријави испит, плаћа 1000 динара. Промена испитивача кошта 700 динара. На Правном факултету, потписи професора коштају 350 динара, док исписница кошта 5.000 динара. Дупликат индекса, уколико се изгуби кошта 3.000 динара. Пријава семинарских радова се такође плаћа и износи око 600 динара.

Квалитет образовања у Србији у последњих пет година није на добром гласу. Основно, средње и високо образовање урушено је управо од стране нестручних и неквалификованих кадрова. Дошло је доглед да професор може бити свако ко то пожели. Приватне образовне установе се отварају на сваком ћошку, док се дипломе штанцују као тоалет папир. Неко мора да преузме одговорност за овај хаос у сфери образовања. Нажалост, то нико тренутно не жели да учини. Каква влада, такав министар, такав министар, такво образовање.

Папрено студирање

Цене студирања су ове године повећане у просеку од 10 до 20 процената, у зависности од факултета. Најскупла је година на Архитектонском факултету, 240.000 динара. Година на Пољопривредном факултету кошта 50.000 динара, на Стоматолошком је година 180.000 динара. Година на ФОН-у кошта 110.000 динара, на Фармацеутском 120.000 динара, на Медицинском 125.000 динара, на Правном 60.000 динара, а на Економском 84.000 динара. Има и факултета који ове године нису мењали цену, али су опет папрено скупи. Година студирања на Географском факултету кошта 55.000 динара, на Ветеринарском 100.000 динара, на Машинском 60.000. Дефектолошки факултет кошта 60.000 динара, а Математички 80.000 динара. Више школе такође нису нимало јефтине. Година на Вишој школи унутрашњих послова кошта око 40.000 динара. Цена на вишим хотелијерским и вишим уметничким школама се креће од 48.000 до 53.000 динара. Виша електротехничка школа кошта, у зависности од смера, од 77.000 до 93.000 динара.

Школе нестају

Према статистичким подацима, 1990. године у Србији је било активно 3.616, а 1995. године 3.626 основних школа. Међутим, 2001. године у Србији је активно 3.598 основних школа, а 2004. године 3.579 основних школа. Неспорно је да је српско образовање 2004. године у односу на 1995. годину сиромашније за чак 47 основних школа! У периоду од 2001. до 2004. године „испарило“ је 19 школа. Када је реч о средњем образовању, треба истаћи податак да је 2003. године у Србији било 490 средњих школа, док је 2004. године број средњих школа износио 480. За једну школску годину „испарило“ је 10 средњих школа. У међувремену, појавиле су се нове приватне средње школе. Цена школовања у приватним гимназијама достиже цифру и до 12.000 евра. Међутим, постоји и нешто јефтинија варијанта, наравно, за родитеље са дубоким џепом, која кошта око 5 000 евра.

У фебруару 2006. године започета је реализација пројекта увођења јединственог информационог система у образовање. Ученици и родитељи су морали да попуне анкету која је стигла из Министарства просвете. Питања су била исувише директна и лична. Од ученика се тражило да одговоре које су националности, да ли су родитељи учествовали у рату, ако су избегли – одакле су избегли. Наручиоце је интересовала адреса ученика и родитеља, број телефона код куће и на послу, кућна адреса и адреса фирме у којој су запослени, матични бројеви и сл. Једно од питања је било и то да ли је ученик ометен у развоју. Такође су се тражиле информације о удаљености од куће до школе, са ким ученик дели соба, где учи и сл. Још увек нико из Министарства просвете није одговорио ко ће користити специјално направљену базу података у којој ће бити умрежене све школе у Србији. Спонзор овог пројекта је била Светска банка, извођач радова министар Вуксановић, а корисник наручених и сакупљених информација је остао анониман.

(аутор је ученик четвртог разреда Правно-биротехничке школе „9. мај“)

Нови светски поредак неокортексни рат и секте (5)

Пише: Слађан Мијаљевић

Живимо увелико у ери „новог светског поретка“, у којем као да се остварују прорачунске или програмске идеје и визије Роберта Штрауса Хупеа (за кога је „најважније питање за САД, унификација глобуса под вођством САД у току ове генерације“), Ричарда Гарднера, Збигњева Бжежинског и других. У Гарднеровом пројекту стварања светске владе тежишни циљ је „уништење суверенитета нација и држава, проширивање домена деловања оружаних снага УН на све секторе глобалних ратних жаришта... у којима ће такве снаге имати задатак патролирања интернационалним граничним и осталим демаркационим линијама, уз надзор слободних демократских избора у свим земљама и уз верификацију спровођења политике оружаног немешања“. Где је у свему томе место Србије? Имамо ли икакву представу о начинима одбране и заштите од надзирања „новог светског поретка“?

Ево само једног погледа, који је по својој дубини и значају својих података довољно отрежњујући:

Шта обележава наш садашњи положај? Ми тренутно представљамо изузетно интересантан објект спознаје „новог светског поретка“. То је једна глобална лабораторија у којој се бесплатно обављају експерименти из свих регија позитивног мишљења: антропологије, социологије, међународног права, економије, медицине (патологија, психијатрија, хирургија, педијатрија итд.), ратне вештине, логистике итд.

Експерти врше аквизицију експерименталних података да би могли да обаве идентификацију параметара и синтезу свих регионалних и глобалних модела сваке од наших веома комплексних ситуација. Тако огроман волумен прикупљених података обезбедиће хиљаде експерт/година „научноистраживачког“ рада, који ће допринети „прогресу“ позитивне науке. То „објективно“ сагледавање (експерти се налазе на аксиолошкој дистанци од предмета рада) наше ситуације од стране експерата, од научника до дипломата, уноси у нас неку врсту нелагодности, беспомоћности, фрустрације и дефетизма.

Један могући одговор на НСП стигао је из САНУ; од 15-19. јуна 1992. одржан је скуп „Српски народ на почетку новог доба“. У уводним предавањима Д. Каназира: „Савремена кретања у природним наукама“, и Љ. Ракића: „Наука и будућност“, недвосмислено се каже да наш адекватан прикључак савременим светским токовима мора да обезбеди наука. Или, сасвим експлицитно: „Изменом хемизма мозга, а то се данас у Америци интензивно изучава, могуће је од једне недемократске свести направити демократску свест“. Ко је ово рекао? Ј. Менгеле? Не! Љ. Ракић у наведеном предавању!!! Иначе, академик проф. др Љубиша Ракић, поред места председника „ICN Pharmaceuticals“ за Источну Европу, обавља још једну важну функцију. Он је председник подружнице „Професорске академије за мир у свету“, једног од најважнијих огранака верске секте „Унификациони покрет“, коју води Кореанац Сан Мјунг Мун. Поменута „академија“ имала је 1995. године свој конгрес у нашој земљи, на којем су учествовала и таква имена наше науке као што су

академик Александар Фира, проф. др Јован Марић и проф. др Светомир Бојанин. Са тог конгреса постоји и зборник радова чији је уредник академик Љ. Ракић.

Предложени алгоритам је јасан: ако будемо развијали нашу науку, ако „стратешке одлуке препустимо експертима“ (влада експерата), ако волонтаризам заменимо „процесима објективног доношења одлука“ итд., итд., а за то нам је потребна технологија, рачунари n-те генерације, експертни системи, вештачка интелигенција итд., итд., ако кренемо тим већ осигураним путевима, поништићемо кобно наслеђе отоманског ропства, комунизма, Коминтерне, Броза, самоуправљања, несврстаности, Ватикана, балканизма, примитивизма, непросвећености и постати уважени члан „новог светског поретка“! Или, другим речима: ударити науком на науку, системом на систем. Безизгледност нашег положаја огледа се баш у ставовима тих институционализованих носилаца наше научне свести. Они, наиме, уопште не доводе у

питање ту опасну саморазумљивост наше стварности (па и „Новог светског поретка“), /.../, њихов став је наивни став рар excellence, /.../.¹⁾

Један од гуруа покрета „Ново доба“, Олдос Хаксли, на предавању у калифорнијској медицинској школи у Сан Франциску, које је спонзорисао „Глас Америке“ америчког Стејт департмента, рекао је још 1961. године пред скупом лекара, психијатара и владиних административаца следеће:

„У следећој генерацији или ту отприлике, фармаколошки ће се уређивати да људи воле своје робовање и производити, такође, диктатуре без суза. Произаћи ће нека врста безболног концентрационог логора за читава друштва, тако да ће људима, уствари, бити одузета њихова слобода, али ће радо уживати у томе, јер ће бити одвраћени од било какве жеље за побуном. Биће то учињено пропагандом или испирањем мозга, или идиотизацијом појачаном фармаколошким средствима. И то ће изгледа бити крајња револуција“.²⁾

Какве су могућности одбране од неокортексних дејстава, а у оквиру њих и од деструкције изазване деловањем секти? Ево једног од предлога чији је извор војна мисао:

„На глобалном плану могућно је и неопходно развијати и успоставити мноштво упоредних мера и поступака за остваривање потпуне и сигурне заштите. У приоритетне мере спадају:

Оспособљавање грађана и припадника Војске Србије (развијати свест о могућности, потреби, нужности и значају заштите основних друштвених вредности и могућности успешног супротстављања сваком агресору);

Образовно-васпитне мере (кроз целокупан васпитно-образовни систем у друштву и војностручну обуку Војске Србије, давати неопходна знања о снагама, средствима и методама деловања специјалног рата, као и о начинима за супротстављање);

Организационе мере (обезбедити да безбедносни систем ефикасно функционише као саставни део друштва и државе);

Нормативно-правне мере (права и обавезе грађана и правних лица у супротстављању неокортексном рату уредити на основу Устава и закона);

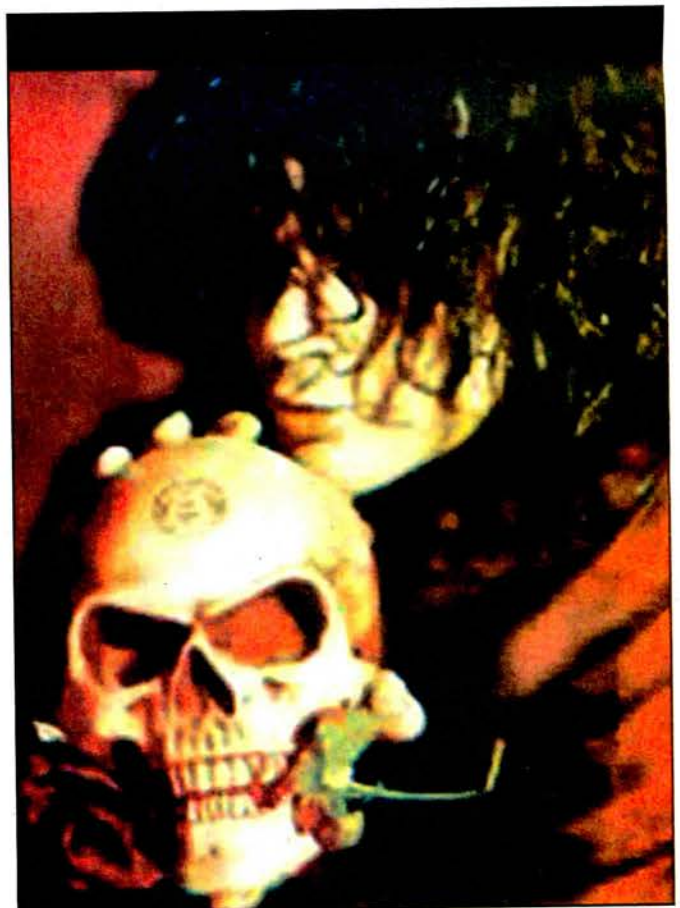
Стимулативно-подстицајне мере (непрекидно афирмисати постигнуте резултате у супротстављању неокортексном рату и тако стварати услове за још веће залагање);

Административно-репресивне мере (примењивати их у случајевима непријатељског деловања и грешака и пропуста са тежим последицама).³⁾

Ове мере дате су у вези са одбраном од неокортексног рата. У потпуности се могу применити и на одбрану од напада који долазе од стране секти. Закључно, али по питању секти не и коначно, могло би се рећи: секте представљају страни тело и имају за циљ разарање најзначајнијих државних структура, нарочито војске, полиције и просвете, чиме смањују укупне потенцијале друштва, а посебно његову одбрамбену способност. Пошто је реч о веома сложеној појави са медицинским, правним, безбедносним, просветним, културолошким, економским и информатичким димензијама, и на чије настајање и развијање утичу многи чиниоци, одбрана од секти мора бити примерена сведимензионалности секташког нападања. Она нужно мора садржавати све значајне аспекте који су утицали на њен настанак. Потпуно исти приступ одбрани од неокортексног рата – **концепт сведимензионалне одбране** – заступа се и у Школи националне одбране и Генералштабној школи Војске Србије. Ако се, међутим, дозволи да се процес развоја неокортексног ратовања и деловања секти настави без пружања било каквог отпора, оружјем на крају не би имао ко да рукује. Били бисмо поражени искључиво на духовном плану. **Не пуштај непријатеља да уђе код тебе, а да те не нађе унутра!**

Фусноте:

- 1) Јауковић мр Слободан: „Нови светски поредак“ или „Нова метафизика“, у „Нови светски поредак и политика одбране СРЈ“. Научни скуп. Организатор Савезно министарство одбране, Управа за стратегијске студије и политику одбране, Београд, 1993. стр. 89-90.
- 2) Радишић, „Друго лице хуманости“, стр. 27.
- 3) Љубисављевић, „Дефетизам“, стр. 186-187.

Лидер Националног фронта Француске Жан Мари Ле Пен
покреће дебату у парламенту Европе

Зауставити кршење људских права др Шешеља

• „Пред парламентом Европе покренућу дебат о заштити људских права др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу”, изјавио је Жан Мари Ле Пен, лидер Националног фронта Француске, наглашавајући да очекује да се овој његовој иницијативи прикључе и остали европски парламентарци. Ле Пен је предложио и да делегација посланика Европског парламента посети Шешеља у Шведенигену и на лицу места се уочи са грубим кршењем људских права лидера српских радикала и ускраћивањем права да се сам брани

Пише: Марина Томан

Бука која се дигла у јавности због доласка лидера Националног фронта Француске Жан Мари Ле Пена, политичара који је за време НАТО агресије на нашу земљу био међу ретким пријатељима Србије, неспорно отвара питање колико далеко могу ићи „демократске” снаге у Србији у преваспитавању народа и учењу ко му је пријатељ а ко непријатељ. Ле Пен, који је осудио ваздушне нападе НАТО на Југославију и изразио жаљење што влада Француске учествује у тој ратној акцији, затраживши да „Запад престане са тим варварским ратом” и одмах приступи дипломатским преговорима, према изјавама овдашњих креатора јавног мњења никако не би могао да се сврста у ред пријатеља Србије. Француски политичар који је изразио поштовање према патриотизму и храбрости Срба, важних савезника Француске у два светска рата, за време бомбардова-

ња није се либио да јавно искаже своје ставове, што је била права реткост, поготово у земљама учесницама агресије. Национални фронт је била једина странка из оних 19 земаља које су бомбардовале Србију, која је у том тренутку била на страни Србије. Међутим, у данашњој Србији, која обе ручке прихвата Солану, Ђапића... можда то и није тако важно.

„Највеће демократско достигнуће је кад на најлепши могући начин дочекају оне који се хвале тиме да су убили Милицу Ракић или неко друго дете у Србији. Смешта им онај који је послао своја два потпредседника у току бомбардовања да каже да је против бомбардовања, а са цвећем и црвеним тепихом дочекују и Солану и све друге. То су велики пријатељи Србије”, истиче генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић.

Уз узвикивање парола „Не желимо вас овде”, „Не желимо екстремизам”, групице незадовољних чланова „демо-

кратских" снага подупрте снажном медијском машинеријом ставиле су Ле Пену до знања да у Србију није добродошао. Медији су данима апеловали да „посета оваквог типа” може да нашкоди Србији, да створи лош имиџ, пошто је она ионако „толерантна према оваквим појавама”. С друге стране, Анте Ђапић, председник Хрватске странке права, који за себе каже да је наследник Анте Павелића, који је такође ових дана боравио у Србији, тачније Суботици, наишао је на врло добар пријем. Медији су га сликали у друштву председника републичког парламента Предрага Марковића и министра Иване Дулић Марковић, а да се притом нико није запитао шта он и његова идеологија траже у Србији.

Европу упознати са кршењем људских права др Шешеља

За време свог боравка у Србији, лидер Националног фронта Француске Жан Мари Ле Пен сусрео се са представницима Српске радикалне странке, председником Извршног одбора странке Драганом Тодоровићем и председником Градског одбора Немањом Шаровићем. Том приликом разговарало се о свему што се збива у свету, о будућности Европе, о злочинима НАТО почињеним на територији СР Југославије, Хашком трибуналу итд. Лидер Националног фронта Француске је највеће интересовање показао за случај др Војислава Шешеља, затраживши сву расположиву документацију везану за подизање оптужнице и гажење људских права председника српских радикала и изнео је неколико конкретних предлога како може да помогне у обелодањивању незаконитих радњи Трибунала.

„Пред парламентом Европе покренућу дебату о гажењу људских права др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу”, истакао је Ле Пен, наглашавајући да очекује да се овој његовој иницијативи прикључе и остали европски парламентарци. Ле Пен је предложио и да делегација посланика Европског парламента посети Шешеља у Шевенингену и на лицу места се упозна са грубим кршењем људских права ли-

дера радикала и ускраћивањем права да се сам брани. Драган Тодоровић је нагласио да је слична иницијатива већ покренута пред Саветом Европе у Стразбуру, пошто у Савету постоје комисије које се баве заштитом људских права.

„Не само да му не почиње суђење, већ скоро четири године покушавају др Шешеља да онемогуће да се сам брани, да му наметну адвоката. То би значило да ће имати неограничену могућност да процес воде онако како њима одговара и да му не дају никакву шансу да се брани. Наметнути адвокати тамо сарађују са Тужилаштвом”, истакао је Тодоровић, док је Ле Пен процесе који се воде у Хашком трибуналу упоредио са процесима које је својевремено водио Совјетски Савез. Саговорници су се сложили да се тоталитарни режими у суштини не разликују. „Слажем се у потпуности са таквом констатацијом. Већ више од двадесет година борим се против новог светског поретка”, истакао је Ле Пен, додавши да се његова странка одмах оградиле од француске владе када је нападнута Србија.

За Европу нација

Током разговора, саговорници су разменили искуства која свако у својој земљи има са блокадом медија и сатанизацијом. „Тренутно у парламенту Републике Србије имамо 80 посланика. Имамо највећи број посланика али, на жалост, нисмо у власти, вољом Запада односно Американаца, који су све ујединили против нас, пошто су свесни да ће доласком српских радикала на власт доћи странка која ће заступати интересе Србије и њених грађана.

Према испитивању јавног мњења, већ доста дуго Српска радикална странка је најпопуларнија у Србији. Наклоњено нам је више од 40 одсто бирача. Пошто бисмо били у стању сами да формирамо владу, највероватније је то једини разлог због чега се не расписују ванредни парламентарни избори”, нагласио је Тодоровић, додавши да ће, када Ле Пен идуће године победи у Француској, сарађивати не само као две странке, већ као две државе.

Ле Пен је истакао да је изборни закон Француске такав да, иако његова партија има преко пет милиона гласача, нема ниједног посланика у тамошњем парламенту. „Сви су се удружили против нас, социјалисти, комунисти итд. То је зато што ни у једном тренутку ни са ким нисмо ушли у комбинацију. Никакав скандал нисмо направили. Једини скандал је истина коју износимо. Немамо ни телевизију, радио, новине. Међутим, што имамо мање простора, добијамо више гласача. Моја политика је као Зоро – не видимо га али знамо да постоји и знамо да ће доћи”. Ле Пен је истакао да зна да ће тај дан победе једном доћи, наглашавајући да је то трка између његових година и власти. „До промена мора доћи. Социјална, политичка и економска реалност је таква. Тужан сам због своје земље. Морам да кажем да Ширак има сву власт сконцентрисану у својим рукама као нико пре њега. Нико не покушава ништа да промени, да спроведе неку реформу”, рекао је лидер Националног фронта.

Саговорници су се сложили да је за Запад недопустиво све што је национално, уз констатацију да данашња Европа уништава нације и укида право да народи бране суверенитет својих држава.

Боравећи у Србији, Жан Мари Ле Пен, лидер Националног фронта Француске изнео је своје ставове о Косову и Метохији. Српској јавности је путем медија поручио: „Да зависи од мене и да сам председник Француске, као моћне чланице међународне заједнице, настојао бих да сачувам Косово и Метохију у саставу Србије. За Албанце бих предложио широку аутономију. Косово није изгубљено за Србију. Сваки народ има право да се брани. Јесте сада тешко ситуацију на Косову преокренути у корист Срба, али је тренутно најважније да се захтеви Албанаца за независношћу не прелију и на остатак региона, пре свега на Македонију. Још пре 40 година предвидео сам какве ће бити последице претеране имиграције из Албаније”.

Подршка либанском народу

• Делегација Српске радикалне странке посетила либанску, сиријску и палестинску амбасаду

Пише: Амџад Мигати

Изнанежују понашање актуелне власти и изјаве појединих њених челника поводом сукоба на Блиском истоку и агресије Израела на Либан. За разлику од осталих политичких снага у Србији које су безрезервно стале на страну Израела, Српска радикална странка се потрудила да ствари посматра из реалног угла, уочавајући суштину такве политичке ситуације и њен геополитички ефекат.

Делегација Српске радикалне странке, коју је предводио заменик председника, Томислав Николић, 19. јула посетила је амбасаду Арапске републике Сирије у знак солидарности са њиховом политиком супротстављања америчко-израелским намерама и претњама.

Иста делегација посетила је и палестинску амбасаду, где је пружила подршку праведној борби палестинског народа за слободу и ослобођење своје територије од окупације и стварање самосталне и независне државе са Источним Јерусалимом као главним градом.

Друга делегација Српске радикалне странке, коју је предводила Гордана Поп-Лазић, потпредседник Централне отаџбинске управе и потпредседник Народне скупштине Србије, посетила је амбасаду Либана, осуђујући том приликом израелску агресију и пружајући подршку отпору либанског народа против агресора.

Након појачања агресије и бројних масакра које је израелски агресор извршио над либанским цивилима, а конкретно после масакра „Гана 2“, заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић упутио је 31. јула личну поруку председнику Либана, председнику парламента и

председнику Владе, у којој осуђује масакр израелске армије над либанским цивилима и замолио их да породицама жртава пренесу најискреније саучешће у њиховом болу. Он је такође изразио уверење у моралну победу либанског народа, коју сматра победом свих мирољубивих снага света које се боре, свака на свој начин, за очување суверенитета, територијалног интегритета и слободног развоја. Заменик председника Српске радикалне странке у писму такође наводи да је „Пут за мир и стабилност на Блиском истоку, поред безусловног и моменталног прекида ватре, и спровођење свих усвојених резолуција УН које се тичу блискоисточне кризе“. У писму Николић негодује поводом „селективног позивања на поједине резолуције УН“.

Међутим, такозвани министар иностраних послова, Вук Драшковић, и његови „лајташи“, који су извршили државни удар када је Европска унија отцепила Црну Гору, имали су сасвим другачије мишљење о агресији, какво чак ни сами Израелци немају. Исход агресије је показао да су још једном у својим политичким размишљањима и премишљањима оманули и да једино Српска радикална странка има своју визију, не само на унутрашњем, већ и на спољном плану.

Тзв. министар иностраних послова је 18. јула издао следеће саопштење: „Ослобађање отетих израелских војника и обустављање гранатирања Израела са територије Либана намећу се као најпречи пут за обуставу оружаног сукоба који драматично ескалира.“

Трајни мир, међутим, захтева одрицање од тероризма и одрицање од опасних програма о уништењу јеврејског народа и државе, јер су то непремостиве препреке историјског споразума Јевреја и Палестинаца“.

Сусрет солидарности
са амбасадором Палестине

Подршка Сирији

Док је актуелна власт пласирала поменуте изјаве у јавност, на улицама многих градова света огроман број људи протествовао је против агресије. Интересантно је да поменути „политичар“ и његова средства информисања то нису ни приметили.

Српска радикална странка сматра да је „Влада Србије нанела огромну штету нашој држави и нашем народу у овом веома тешком и осетљивом тренутку када решавамо питање Косова и Метохије и када су нам потребни пријатељи на свим странама света.

„Ми смо традиционално гајили добре пријатељске односе са арапским светом и видећемо колику нам је штету овакав званичан став нашег Министарства и Владе нанео у арапском свету, али у најмању руку требало је да осудимо сукоб и позовемо на мирно решење тог сукоба“, изјавила је Гордана Поп Лазић 20. јула на конференцији за штампу.

Објашњавајући став Српске радикалне странке, Поп-Лазић је истакла да сматра да Израел има јасну намеру да

изврши геноцид на једном делу територије Либана и упитала: „За кога Вук Драшковић ради? Да ли ради у интересу своје државе или у интересу Израела или неке друге моћне силе?“

На поменутој конференцији за штампу новинарима је подељено саопштење за јавност које је Српска радикална странка издала поводом тога, али нажалост, наша „демократска и независна“ штампа га није ни објавила.

Очигледно да су овдашњи досовци, оличени у лику Драшковића и њему сличних, уплашени од буђења духа отпора код српског и осталих народа који су устали против њима сличних и против њихових газда и прочитали им лекцију. Лекцију у којој је главна порука да су народ и његова борба, отпор окупаторима, одолевање притисцима и подметању једине светле тачке које остају у историји сваког народа а све остало – робовско служење, продаја душе, продаја суверенитета и интегритета и независности државе и народа остаје на маргини и завршава на сметлишту историје.

Осуда агресије на Либан

Израелска агресија на Либан

Америка вуче конце

Пише: Амјад Мигати

И збијање поновних сукоба на Блиском истоку и агресија Израела на Либан нису изненадили геополитичке аналитичаре. Заробљавање два израелска војника у војној акцији коју је спровео Хезболах, у којој је убијено осам војника а неколико њих рањено, било је, како се тврди, сасвим случајан повод.

Аналитичари тврде да је план инвазије на Либан био договорен између Израела и Америке још у марту. Инвазијом је требало да се уништи отпор Хезболаха и створи простор Сједињеним Америчким Државама за спровођење плана тзв. „Нови Блиски исток”. По том плану Израел би играо главну улогу на Блиском истоку, као стратешки партнер и супервизор америчке политике. С друге стране, тај посао требало је да буде мала проба за америчку инвазију на Иран и озбиљно упозорење Сирији да је, уколико не прихвати курс америчке политике, очекује иста судбина. Насупрот оваквим ставовима, проамеричке струје у арапском свету и самом Либану сматрају да је у питању обрнута игра, у којој је Иран изазвао сукоб како би спречио намеру Америке и њених савезника да га казне због његовог нуклеарног програма. Међутим, обим тог рата и војно-политичких догађаја на терену доказали су да та анализа не може да буде тачна.

Иначе, амерички план „Нови Блиски исток” спада у оквир глобалистичке политике Америке која тежи да контролише цео свет преко Блиског истока. Контрола би се, наиме, остваривала преко економске зависности. САД не скривају своје намере да контролишу нафтна подручја Блиског Истока и Залива и зато су, поред осталог, окупирале Ирак и политички под контролом држе већину земаља тог подручја. Међутим, амерички апетити су порасли, па се сада, поред жеље да се контролишу нафтна изворишта, појавила и жеља да се контролише дистрибуција из ове регије. Као што је познато, земље ЕУ, Кина и Јапан немају довољно нафте за свој енергетски потенцијал, тако да Америка контролом дистрибуције може да их условљава и врши притисак у корист сопствених интереса и на тај начин енергет-

ски биланс доведе у милост и немилост САД. Намера се огледа у контролисању готово више од половине нафтних извора на том подручју. Разуме се да од тог плана корист има и Руска Федерација, јер ће је то вратити у међународну глобалну политику као озбиљног партнера. Иран покушава да извуче корист између будућих глобалних партнера како би могао да опстане и постане веома утицајан регионални фактор, јер је Америка већ елиминисала друге факторе као што су Египат и Ирак, а Турска је фактички под америчком контролом.

Ова рачуница Ирана се није допала Америци, која је зато ушла у отворен сукоб са овом земљом, стављајући до знања да ће употребити и војну силу. С друге стране, ситуација у Ираку и лош положај америчких окупационих снага изазивају огроман страх од неуспеха. У таквом редоследу ствари успех би могао једино да гарантује уништавање по сваку цену извора отпора у Либану, Ираку и Палестини, са чим су се, додуше, сагласиле и неке од арапских земаља.

У оваквој атмосфери је избио рат, који је, према проценама, требало да буде завршен најкасније за недељу дана. Исход рата би био уништење Хезболаха, окретање либанског народа против њега и довођење у питање чак и његовог политичког постојања.

Међутим, оно што се десило било је веома чудно и неочекивано, и довело је до тога да се израелско-америчка стратегија стави под знак питања. Хезболах није само издржао, већ је дао и крила арапском свету и свим покретима отпора америчкој хегемонији. Израел је први пут у својој историји осетио последице рата на својој територији, имао је прилично велике губитке, пољуљана је његова војна индустрија и мит о тенку „Меркавија” као неуништивом, а читав план „Нови Блиски исток” пао је у воду, макар према садашњим показатељима.

Аналитичари сматрају да је тај мали локални рат оставио последице на читав свет и на све геополитичке сфере. Међутим, о томе је још увек рано говорити и анализирати јер је завршена тек једна рунда рата, после које свет ипак није исти као што је био. Дух отпора је вратио свој ентузијазам. Израел и Америка кују нове планове. Проамеричке снаге у арапском свету су затечене. Много тога се десило и дешаваће се након те битке, не само на том подручју већ и шире, укључујући и Балкан.

Србија и ЕУ

Пише: др Бранко Надовеза

аталистичко постављање питања пријема Србије (и Црне Горе) у Европску унију од стране претходне власти ДОС-а и садашњег умањеног или проширеног ДОС-а представља пример елементарног незнања о савременим европским процесима, али и изостанка било каквог патриотизма.

Дневни лист „Блиц“ је 25. марта ове године објавио текст под насловом „Србија никад у ЕУ“, где, између осталог, пише: „Све чешће се помиње да се Србији и другим западно-балканским земљама уместо равноправног чланства понуди привилеговано партнерство, придружено чланство или трећи вид сарадње.“ („Блиц“, 26. март 2006, страна 4). У тексту се још истиче да се „европске границе никад неће проширити на границе Србије.“ Затим се износе ставови тајних и полутајних центара моћи у свету: „Шта кажу обавештајци – Србија и Црна Гора ни за 15 година неће се наћи у окриљу Европске уније, песимистично је предвиђање студије америчке обавештајне службе НИЦ о томе како ће се свет развијати до 2020. године. Студија под називом „Пројект 2020“ израђена је у сарадњи са ЦИА по нарудбини председника САД Џорџа Буша и представља пројекцију светских кретања на „политичком, војном, привредном, демографском и еколошком плану у наредних 14 година“, пише у тексту.

Ако је тако, а по свему судећи јесте, Запад је окренуо леђа својим савезницима у Србији. Даље у тексту се наводи да ЕУ у свом чланству види само Хрватску. „Хрватска треба да буде угледан члан ЕУ с обзиром на своју историју и цивилизацијске темеље.“ (страна 5). Један функционер ЕУ је изјавио: „Не бих Хрватску ставио у исти кош с осталим земљама западног Балкана.“ У чланку се још истиче да је већ „крајем 2002.“ у једној студији коју је „по нарудбини ЕУ“ израдило „више невладиних организација и института“ истакнуто да Србија није у плановима проширења ЕУ. То је истакао Хавијер Солана, комесар ЕУ за спољну политику, један од главних актера бомбардовања Србије и обарања режима Слободана Милошевића. Један познати амерички публициста је написао следеће: „Нигде у Европи наслеђе нацистичких ратних злочина није толико неразрешено као што је то у Хрватској.“ (Роберт Каплан, „Балкански духови“, Београд 2004, страна 5). Таква држава, етнички готово очишћена, је главни кандидат демократске ЕУ.

Генерално је ДОС и његовом главном економском креатору Г-17, задат смртни ударац управо оних који су их и створили; са својом концепцијом они морају да се уклоне из власти у Србији. Њихова концепција ишчекивања страних кредита којима би се покривао буџет води Србију у потпуну економску, а тиме и укупну националну пропаст.

Значи, на власт у Србији потребно је да дође она концепција која, прво, верује у могућност активирања сопствених људских и природних потенцијала и друго, која ће, осим ЕУ, наћи друге, алтернативне економске центре моћи у свету, спремне да помогну и уложе у Србију у њеном убрзаном економском развоју.

САД и ЕУ су у свим осталим деловима света добиле привредне конкуренте у свим областима који су их у много чему надмашили (Јапан и Ј. Кореја у високој технологији, Сингапур у финансијском организовању државе, Бразил и Јужна Африка у изградњи инфраструктуре и слично). За раз-

лику од ДОС и Г-17, у Србији треба на власт да дођу снаге које неће јадиковати над судбином, већ тражити алтернативно решење, као некад, у време царинског рата са Аустроугарском или у периоду наглог развоја Србије 1937-1939. године.

Од посебног су значаја привредне везе са моћном Русијом. „Шта бисмо могли да очекујемо у будућности када је Русија у питању? Да ли је стање њене економије, војске и целокупног друштва толико лоше да нема наде за Руску Федерацију? Да ли је руска култура превазиђена? Може ли се, ма колико то звучало апсурдно, очекивати да, евентуално, уз помоћ Руске Федерације побољшамо свој животни стандард?“ (Дејан Мировић, „Запад или Русија“, Београд, 2004, стр. 164).

Једном патриотском економском политиком у спречи са Русијом, Србија може кренути напред. „Сарадња са Русијом донеће нам привредни напредак и бољу искоришћеност капацитета, пласман на инострану тржишта, смањивање спољнотрговинског и буџетског дефицита, отплату дугова а не даље задуживање; развијање модерне технологије, смањивање незапослености, јачање компаративних предности наше привреде, бољу сарадњу са суседним привредама, већа инострана улагања, смањење цена енергената, задржавање даљег опадања стандарда и његов благи раст.“ (Д. Мировић, „Запад или Русија“, стр. 230)

Очигледно је да су државе које су избегле замке транзиције, а то су нагла приватизација и ослонац на страну помоћ, попут Кине или Словеније, које су од сиромаштва прешле у развијене државе (Кина), или постале још богатје (Словенија), прошле много боље од оних које су урадиле супротно (Пољска, Румунија, Бугарска и друге).

Две најразвијеније државе у Европи, Швајцарска и Норвешка, нису чланице ЕУ. Привредни, политички, правни, социјални, културни систем ЕУ неким државама одговара више, а неким мање. Такав систем спутава развој држава које су природно богате, или имају неки монопол (Норвешка нафту и рибарство, Швајцарска финансије), док неким, природно сиромашнијим, систем ЕУ одговара (Португалија, Ирска).

Србија, као претежно аграрна држава, природно богата, са великим људским потенцијалом, мора сарађивати са свим моћним економским центрима света, задржавајући слободан економски однос са свим државама. Чекање на пријем у ЕУ, који се одлаже или до њега никад неће доћи, требало би да буде условљено политичким интересом (останком Косова у саставу Србије и престанком политичког уцењивања Србије од стране ЕУ и САД). Ослонац на финансијску помоћ ЕУ и САД Србији, која се своди искључиво на покривање буџета, а не привредни развој, води Србију у економску катастрофу, која се већ назире у броју незапослених, изостанку инвестиција у индустрију и инфраструктуру.

Промена власти је неопходна да би у Србији дошло до постепеног и убрзаног развоја привреде у сваком сегменту (тешка, средња, лака индустрија, убрзан развој агара, најмодернија технологија, финансијски систем). Мора се ићи на максимално потенцирање сопствених привредних и људских потенцијала, које ће довести до решавања социјалних проблема (ликвидације незапослености, бољег животног стандарда) и уопште осећаја перспективе и сигурности код свих.

Српска мисија на крају или на новом почетку

Циљ је тамо одакле смо кренули

Пише: Јелица Рођеновић

У залуд је Шпенглер написао: „Ми данас мислимо у континентима. Само наши филозофи и историчари то још нису научили”.

Имам утисак ни данас. Ни европски филозофи, а камоли српски политичари. Већина личности које су се појавиле на српској политичкој сцени после кумановске капитулације, јуна 1999, можда није ни прочитала ову Шпенглерову мисао која наговештава ауторову слутњу пропасти хришћанске Европе. Најчешће и без духа и без вере, изузев врха политичке класе који се користи мимикријом у реализацији „задатога циља”, већина политичких првака беспоговорно служи учвршћивању америчке хегемоније на просторима на којима је вековима живео српски народ.

Више пута сам, међутим, истакла да је српска трагедија само део свеукупне несреће у којој се Европа налази, тако да ће и српски опстанак зависити од судбине тог „драгоценог земаљског универзума” на коме се налазимо, који више од двадесет векова представља ум света.

Вера у Христа и грчка филозофска мисао формирале су човека Европе као луцидно биће са убеђењем да човек без вере не може сазнати истинско добро, са осећањем за врлине слободе и отаџбине и способношћу да разликује лаж од истине.

Све ове одреднице уграђене су у духовну вертикалу српског националног и историјског идентитета од Немањића до 20. века. Тек доласком Јосипа Броза почиње дисконтинуитет српске државности, коју су јединством државе и цркве успоставили Стефан Немања и Свети Сава у 13. веку. Деценијама се смишљеном политиком раскидало са традиционалним вредностима, а наметао шунд и кич, што ће оставити погубне последице на дух народа. После Другог светског рата из школе ће изаћи многе генерације омладине које ће прекинути са дубоком вером предака која се као драгоцену добро вековима преносила са колена на колена. Нажалост, само мали интелектуални круг ће сачувати високу самосвест чији су симболи Душанови Дечани или Милутинова Грачаница.

Српски манастири као очигледни докази духовне и историјске величине једног малог народа који је стајао вековима на бранику одбране европске цивилизације нису нашли место које им истински припада у образовној и културној политици земље током више од пола века, још мање њихови ктитори. А шта су друго фреске и иконе него сликама исписана вера?

И таман кад се наш свет „пробудио” за то велико наслеђе, на њега се срушише гнев и бомбе новог светског поретка.

Због свега тога се не треба чудити данашњој збуњености човека нашег тла притиснутог штампаним и електронским гласилима као свемоћним пропагандним политичким и психолошким средствима господара рата која свом жестином настављају титоистичку традицију брисања српског имена,

Белешке о аутору

Јелица Рођеновић, новинар и књижевник, рођена 1949. године у Липљану, на Косову и Метохији, у Србији. Завршила студије српског језика и књижевности.

Године 1985-86. боравила на Универзитету у Паризу као француски стипендиста у области књижевности. Радила као новинар у културној редакцији листа „Јединство”, уредник у Дому културе Студентски град, новинар РТС – Првог и Другог програма Радио Београда.

Добитник је годишње награде Радио телевизије Србије за бројне емитоване књижевне приказе, есеје и разговоре из књижевности и културе у емисији „Време радозналости” Првог програма Радио-Београда.

Сарађивала са „Књижевним новинама”, „Књижевном речи”, „Интервјуом”, „Недељним телеграфом”, НИН-ом, „Православљем”...

Писац је књига „Срби без кривике криви”, „Зашто распињу Србе?”, „Ослушкивање историје”, „Сви смо једно у Христу”, разговора са митрополитом Амфилохијем Радовићем (прво издање изашло је из штампе у издању „Светигоре” 2000. године, уредник Весна Никчевић).

Члан је Удружења књижевника Србије.

српске историје, књижевности и културе, афирмишући аморални и аморфни свет без Бога и друштвених вредности. Уз све то, не чујемо ли и непрекидно политичко условљавање оних који нам „кроје капу“ по својој мери: „Срби треба да раскину с прошлошћу“, што пре свега значи раскинути са православљем, са историјом.

Да би Срби нестали са лица земље, све су чешћи напади и на Српску православну цркву. Нимало демократски. Била сам згранута кад сам у оквиру те кампање на телевизији видела како неки улични хулиган на Његошевом Цетињу удара песницама свештеника Црногорско-приморске митрополије, а тај варварски чин није наишао на осуду у српској јавности, као ни претње Српској православној цркви, које су учестале после црногорског референдума. На једном скупу „демократских“ првака у Београду недавно се чуо захтев „да се Црква не пита!“ Може да се пита свака секта, само не црква која је у време турског ропства одржала веру и народ на окупу.

Ратом против српског народа 1999. започетим хиљадама тона бомби са осиромашеним уранијумом, нови светски и верски беспоредак започео је завршну игру не само против Србије, него и против будућности Европе. Уз благослов Солане и све преваре једне антиевропске „елите“ данас је развијен јединствени етнички простор некадашње државе, истог језика и исте вере, а сутра ће те исте наше осамосталене партијске вође покушати да нас окрену једне против других. Већ смо искусили разне закулисне режије...

Оно што многим нашим људима није јасно је: зашто све ово што се догађа потоњих година подржавају многи Европљани?

Наш народ не схвата да се у Европи заправо не питају хришћани, већ једна *иаразийска политичка класа* која је засела на грбачу великих европских народа, пре свега институционално, у оквиру „Европске уније у Бриселу“, која под маском европског имена докрајчује државе старе хришћанске Европе, стварајући од Европе један наднационални протекторат, омогућавајући супремацију једне велесиле.

„Европска унија“ у Бриселу за сваког правог Француза, Италијана, Немца или Руса није ништа друго до „институција америчких плаћеника“, „Европа смрти“, за разлику од Европе живота свих европских народа, којој се не допушта да дише, а коју је као визију европске будућности – слободних европских држава – сањао Де Гол.

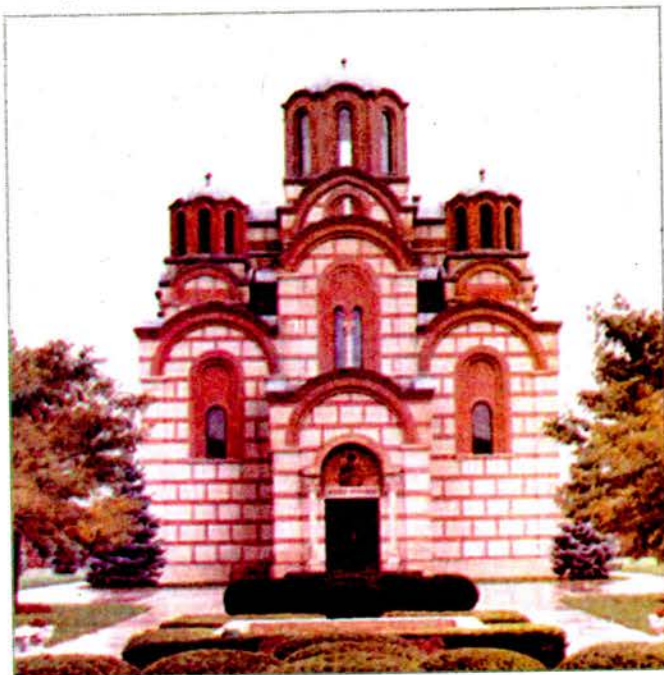
Велики Француз је пророчки видео да је Америка највећа опасност за Европу, као и да Европе нема без Русије. Он се није обазирао на јаз којим је споља увезени болшевизам крајем Првог светског рата силом поделио некадашњи хришћански свет, верујући да ће хришћанске вредности пре или касније изаћи на површину, те да ће Европа као хармонична заједница три велике европске породице – грчко-латинске, словенске и германске, како је током свог постојања и створена – бити у стању да се одупре непријатељским религијама и другим континентима. Свакако због тога што је Де Голлов дух још увек жив у француској нацији, 29. маја 2005. године Французи су се показали као политички зрео народ рекавши „не“ уласку Турске у Европу, „не“ својој однаробној елити која их је громогласно убеђивала да кажу „да“ тобоже у име космополитизма, људских права и свих оних глупости које смо у прилици и ми да свакодневно слушамо како бисмо што пре постали сива маса. Французи су јасно видели, поучени искуством после револуције 1789. да њихова политичка класа, огрезла у бесчашће и корупцију – завршава посао за „међународну заједницу“.

А куда би сто милиона гладних Турака у Европу него са Албанијом преко Македоније, Косова, Србије и Црне Горе! Шта друго стоји иза смешних прича наших политичара о „Европи без граница“, него управо та велика „шарена лажа“ којом би се у име наднационалне *Европе дефинитивно уништила хришћанска Европа*. Скоро да је већ постала послушна слушкиња другог континента.

На геостратешком плану уласком *Турске и Израела у Европску унију*, стварањем најпре једне економске, а потом и политичке заједнице народа различитих раса, вера и обичаја за бо се као клин један *Балкан*, између Западне и Источне Европе, на чему се упорно ради, против чега су се тако дуго борили сви велики европски духови схватајући заједницу земаља Континента пре свега као хришћански савез европских држава.

Шта би улазак Турске у Европу преко српских етничких територија значио за српски народ – изlišно је објашњавати.

У вихору који се осећа у европском ваздуху, српски народ, упркос свим претрпљеним невољама, мора у сваком тренутку бити будан и знати куда иде, и што је најважније, *не губити осећај правца* који му је предодредио Свети Сава, а то значи остати природан заједнички мост Запада и Истока Европе.

„Без просвештенија човјек ничим на чојка не личи“ писао је Његош – „Просвештеније је свијет а непросвештеније тма“. Ово поетично указивање на значај самосвести и духовности не односи се само на појединце већ и на народе. Не само српском народу него свим европским народима потребна је свест о величини губитака у два светска рата како се не би десило да се још једном европски хришћани упусте у рат против Русије да би јој наметнули „универзалне америчке вредности“.

Нажалост, аналитичке способности да се извуче науч из историје нестају, а против таквих грешака у мишљењу не помаже ниједан компјутер. С друге стране све је већи јаз између европских политичких елита у мрежи америчког новца, и европских народа којима само физички припадају, а у ствари раде против најдубљих виталних интереса својих земаља.

Противници Европе добро знају да само хришћански јединствена Европа представља моћ, зато се не преза од од подмићивања, лицемерја, плаћања издајства и преваре сопствених отаџбина како би се оне ослабиле и разбиле.

Зато је формула свих разбијача Европе: „Заборавите прошлост!“

А шта је у суштини прошлост Европе него њена вера у Христа? Та вера је дала печат европском духу. Заборави ли се прошлост, пристаје се на ропство!

Они који у свом духу носе веру у Бога и Јована Златоустог, Светог Тому Аквинског, Светог Саву и Стефана Немању, Шекспира, Балзака, Фихтеа, Достојевског, Моцарта не могу пристати на заборав и крај историје.

Васпостављањем Српства без Бога и историјске прошлости осуђени смо на уништење, тим пре што је атеизам дуго поткопавао душу српског народа. Срби су Божјом промишљу предодредјена спона између два крила исте цивилизације. Зар нам то из дубине векова не говори Свети Сава поруком да смо „Исток на Западу и Запад на Истоку“? Све се то може видети у предуго на маргине скрајнутој величанственој уметности Немањића. Управо због тога што су мост између различитих по језику, али суштински истих по вери, породица европских народа, Срби су сметња новим господарима Европе.

„Спознаја проблема већ је пола решења“ древна је мудрост.

Не дозволимо стога да нам наши политичари огаде Европу радећи за најдрње противнике Европе под геслом европске добробити. Откријмо поново доброту на коју нас позива Свето писмо, откријмо солидарност европских народа, откријмо националну солидарност. Као што је глава убијеног Спаситеља оставила траг на платну, оставимо траг нашег напора за спас народа и државе. И Јеванђеље и сви европски мислиоци уче нас да свако биће, индивидуално и колективно, има своју сврху, свој циљ постојања као део Божјег наума, а сам циљ налаже осећање дужности да се он досегне или макар крене према њему.

Живот је мисија. Крајње је време да схватимо да је у нашим рукама кључ Европе, кључ Медитерана.

Сва сила и политичка реторика од 1389. водила је ка томе да нам се он одузме. Од тога у чијим ће се он наћи рукама зависи да ли ће *Источно шивање*, око кога се води тако дуга битка, бити решавано као немачко, руско, српско или јеврејско.

Ако су нам данас разбили државу покажимо да нам не могу отети веру. Кажимо: „Европо, толико дуго смо били чувари твоје суштине, отвори мисао за један народ који данас разапињу као Спаситеља нашега заједничкога. Косово и Метохија нису, као ни Константинопољ некад, само двери царства једнога народа већ двери твог постојања, двери „Континената“.

„Ми безбрижно срљамо у понор пошто смо најпре ставили испред себе нешто што нас спречава да га видимо“, рекао је један од највећих европских мислилаца Блез Паскал. Два века смо се кретали путем супротним од светосавског, и време је да препознамо то „нешто“. Крштењем смо се обавезали да *Љубав* претачемо у стварност! Једино тако свака нација може победити зло, а свака нација као посебна личност човечанства има своје место и свој задатак у космичкој хармонији.

И католичка и православна Европа треба да одбаце хушкање једна на другу и да устану против моћне диверзије коју против сопственог континента снују тајним мрежама и знацима повезани „представници народа“, које су управо и направљене због тога да свака покарвеност може продати свако опште добро. У бурним временима која нису окончана могли смо видети размере издаје међу људима у чијим је душама поништено и последње зрнце заједничке вере. Опоменимо се Божјих заповести Стефана Немање, пред смрт, својим синовима: прво, да се уздају у Бога, друго, да буду сложни. – „*А милосијиња и вера нека вас не осјављају, љивежише их о свој вераји и најшишише их на љаблици срдаца својих, и наћи ћеће благодаји. И помишљајте добро љред Божом и људима*“.

Свети Сава није без разлога свог оца назвао „светлошћу васељене“. А тај далековиди скромни Симеон није дозволио да државом управљају вера и невера.

Можда је у томе тајна Царства, тајна сјаја Немањића.

Српска мисија у Европи је, дакле, тамо одакле смо кренули. Да бисмо је остварили, кључ нашег завичаја мора бити у нашим рукама. А он се никад више у њему неће наћи ако наши политичари буду сервилно служили наше непријатеље уводећи Турску у Европу, злоупотребљавајући племениту идеју о европској унији уместо да захтевају да нам се врате силе отете територије – што би довело у крајњем случају не само до нестајања Србије, него и до нестајања Европе.

Да бисмо, дакле, преживели ово време „бити ил’ не бити“, сваки Србин мора бити у сваком тренутку оно што је и сваки Јеврејин – *војник на сиражи*.

Америка против себе и света (1)

- Из недавно објављене књиге „Америка против себе и света” Момчила Пудара редакција „Велике Србије” објављуваће у наредним бројевима најзанимљивија виђења и оштропознатије српској новинара о теорији „свејског међународног поретка” који је лансирао председник Буш старији, а у међународне односе аргументно сироводи Буш млађи (уз претходника Клинтона), као огледало савременог американизма. Значајно је и ауторово указивање на заошћрене односе са једним делом исламског света после напада на Њујорк.
- За „ново доба” Пудар шансу види у неслози „два Запада”, америчког и европског, која истојоји као могућности излаза из стања које назива „дланетарна неизвесност”.

Приредио: Душан Радовановић

Реприза Перл Харбура

У нашем свету, пише Пудар, ништа се не дешава случајно. Америчка самовољност и ратничка једностраност хоће да сакрију истинске изворе терористичког насиља, о чему убедљиво пише тада европски комесар за спољне послове Енглеz Крис Патен. „Узроци су укоренењени у свету где 10 одсто становништва дели 80 одсто дохотка, а богатство троје Американаца истоветно је укупној вредности годишње производње 48 најсиромашнијих нација. То је свет у којем осредњи Американац потроши 1.600 литара нафте годишње, док потрошња Азија једва достиже 50 литара. Те неједнакости постоје на локалном и светском нивоу. У Лондону, Кенингтаун дели само шест метро станица од Вестминстера. Али грађани Кенингтауна просечно живе шест година мање од суседа”.

Колико истине, колико осуде у речима аристократе Патена о стварности света данас. Самим тим се стиже до сазнања да дихадисти хоће да подигну „мост” између злочиначког тероризма и оправданог револта милијарди душа против злодела велесила данашњице. „Алахови борци” настоје терором, никлим у мрачњаштву религијског фанатизма, да сиромашне и гладне, прогнане и напуштене, одведу на животну странпутицу, опијајући их лажима да је дихадски ислам њихов једини спас. Самим тим поставља се питање: шта је тероризам. Роберт Каплан, саветник многих председника САД, нуди одговор: „Тероризам је оружје, техника употребљена против јачег од себе”.

Дихад је, одиста, вешта злоупотреба технике и тактике терора, а не војна сила. Тај тероризам хоће да овлада свешћу поданика, да га претвори у бунтовника и друштвеног нихилисту. Дакле, тероризам је средство слабих који немају снагу да воде истински рат, а још мање да постигну победу. Терористи воде психолошки рат, они јуришају на власт, религију, народ, а не на војску. Жртве су невини цивили. Ето зашто се тврди да је Буш грдно погрешно када је наумио да силом војске искорени тероризам. Тако је рат претворен у терор, а терор у рат, у сучељавању дихадског терора са државним терором, у којем се успоставља равнотежа терора. Сведочанство је ирачка трагедија, где снажнији постају слабији. Народ је одавно рекао да се зло злом не лечи.

Добар зналац Беле куће, демократа Бенџамин Барбер је сврсходнији у оцени узрока „дрног септембра”. „Шта је требало учинити. Одговорити како тероризму, тако глобалној средини која га храни, а то су социјална неједнакост, економска доминација и агресивни материјализам, који дестабилизује земље у развоју, а ми то сматрамо борбом за демократију. Изгледа врло често, да се ради о бици за западња-

штво и културну хегемонију у свету где 50 земаља има дохотак по становнику од 1.450 долара годишње, њих око половина су постале сиромашније између 1900. и 1999. Слабе и изнемогле државе представљају најплоднији терен за тероризам”.

Међутим, за Америку председника Буша млађег важи једно тумачење у духу тезе о „сукобу цивилизација”: разбуктали тероризам је „нови облик варварства”. Реј Брандбури, амерички књижевник, за чије књиге кажу да су најчитаније на свету у области научне фантастике, овако оцењује 11. септембар: „Тај трагични догађај није послужио за лекцију нашим руководиоцима. Разарање Светског тржног центра је требало да увери Америку да је њена спољна политика дубоко неправедна... Нама се више допадало да водимо рачуна о нашим интересима и интересима владајућих лидера, него да бринемо о људима. Терористички атентат нас је погодио у сред срца као одговор на наш неправедан и презрив став према народима Средњег истока. Реакција америчке владе је лоша. Треба се усмерити ка правим проблемима,

пре него што се крене у рат... Ми ћемо сви завршити у пра-
шини”.

Једно је сигурно – САД мора да мења спољну политику и кочоперни однос према осталим земљама. То је заповест стварности, није каприц. У противном, САД ће се наћи на опакој ветрометини, јер септембарска трагедија није узрок већ одраз суштине измене која се одиграла после америчко-совјетског хладног рата. Свођење на силу одговора за гнусни тероризам цихада не гарантује Америци да је победа надхват руке. САД су се упутиле подмуклим стазама рата, упркос протестима и саветима великог дела света. Изабравши силу и рат, САД су се понеле силедијски, а то их не приближава америчким врлинама и традицијама. Борба против болшевизма је вођена у знаку „крсташког похода добра против зла”. Реган је назвао СССР „империјом зла”. То уверење је извирало из суштине хладноратовског обрачуна двају колоса. Буш млађи је отишао даље, да би љубоморно уздигао заставе крсташког војсковође. За њега, рат је неопходан у лошем свету, па је оружје Божја светиња.

Заиста, САД улазе први пут у сучељавање са исламом и муслиманским светом, што би могло да се претвори у главни светски фронт на којем би се нашле очи у очи многе нације у 21. веку. У том светлу треба видети жарку жељу САД да 11. септембар претворе у извор појуде за светском влашћу. Рат Буша за „чишћење” Алаховог света и најаву ратног обрачуна са „осовином зла”, прете озбиљно да усмере народе у епоху „малих ратова”, без сукоба великих нуклеарних сила. Та времена су почела ратом на тлу разорене Југославије, чим је нестао СССР у поразу сталјинистичког болшевизма. То је покушај да се легализује рат и озакони међународно право најјачег, што би осудило на умирање сваку мирољубиву политику. А шта то значи, још је Херодот рекао за сва времена: „Ниједан разуман човек не може више волети рат него мир, јер у рату очеви сахрањују синове, док у време мира синови сахрањују очеве”.

„Нападнута Америка”

Свет је доживео историјски догађај у громовитом крику – Нападнута Америка! Крик је одјекнуо планетарно 11. септембра 2001. године. Истога дана је објављена заповест председника Буша, врховног команданта свих оружаних снага САД: „Америчке оружане снаге су стављене у стање узбуне у целом свету”. Не само Америка већ свет се обрео муњевито, неочекивано у светском рату без рата! И то баш прве године 21. века. Окренут је лист историје. Зашто. Гром из ведра неба је погодио и разорио симболе моћи САД: седиште војске – Пентагон у Вашингтону и седиште економске моћи Америке – Светски трговински центар у Њујорку. Те ноћи, Буш је записао у свом дневнику: „Данас се одиграо Перл Харбур 21. века!”

Америка је проговорила речником рата, а раздражени Буш је претио да ће спржити сваког непријатеља: „Ми ћемо употребити сва средства која имамо: сва дипломатска средства, сва обавештајна оруђа, све инструменте снага реда, сав финансијски утицај и све оружје потребно у рату... Американци не треба да очекују једну битку, већ дуго ратовање, без преседана.”

Када су се стишале страсти изазване разорним и трагичним „актом рата” Алахових бораца, Буш је прецизирао да траје „рат без временског и просторног ограничења”. Свет је оштро упозорен: „Свака земља сада треба да одлучи: или сте са нама или сте са терористима. Од сада сваку земљу која наставља да штити или подржава терористе САД ће сматрати непријатељским режимом!” Тако је Буш поделио свет на „табор добра и табор зла”, по Божјем узору. Ниче судбоносна истина без које се не може разумети Америка и

стање духа Американаца после трагедије 11. септембра: смрт 3.000 невиних ујединила је све Американце, бесконачно оснажила национални патриотизам и цементирала одлуку да треба да се учини све, до коначне ратне победе. Можда свет никада неће уочити довољно темељну животну промену САД; за само неколико часова је нестала једна, а настала сасвим друга, ратничка и герилска Америка. Она је изашла на бојиште против жилавог, неухватљивог и подлог непријатеља. Без сумње, 11. септембар је поделио историју САД на доба мира и доба рата.

Додуше, оцена насталог кризног стања је вишеструка: прво, Америка и америчка нација су у „светском рату против тероризма”; друго, Америка се плаши света, свет се плаши Америке; треће, САД су подоста усамљене у светској плими антиамериканизма; четврто; септембарски „акт рата” није темељно изменио само Америку, већ сваког Американца и његову животну свакодневицу; пето, човечанство, посебно Европа, атлантски савезници, нису у потпуности схватили да се Америка нашла у истинском, а не измишљеном светском рату против исламизма који битно мења мисаоност САД о националној безбедности, животу, закону, праву, пријатељству... Истини за вољу, наш свет није свестан ни данас, да је Америка доживела „културну револуцију”.

Међутим, САД нису истину разумеле праве узроке 11. септембра, није дат тачан одговор на питање: шта хоће Алах са громовитим ударом на САД. Сви говоре о Ал каиди, а нико не зна поуздано шта све и ко све се крије иза мистериозне авети Алахових бораца.

Сигурно је да се ради о љутим непријатељима јудеохришћанске цивилизације, политичког, економског и друштвеног система „неверничког и прљавог” западног света, чије уништење ће „донети слободу и част Алаху”. Основни је задатак „протерати невернике” из Алахових земаља, да би владала шарија, која ће бити алфа и омега свакодневног живота. То је воља Алаха и небеска правда. Порука цихадиста гласи: мир се неће вратити на земљу, док сав свет не буде исламски!

Пре трагичног септембарског дана, нико није замишљао да је могуће „ратно разарање” на тлу САД. Десило се нешто

што није очекивано ни у холивудској производњи језе, па ни у сну Американаца. Тај црни дан је претумбао САД и њих увео у ново стратешко, војно, дипломатско и безбедносно стање. Тај трагични дан је проузроковао опасне пукотине по религијским, цивилизацијским, идеолошким, националним и социјално-друштвеним међама планете, понаособ између јудеохришћанства и радикалних снага ислама. Клице тероризма нису само Алахове мисли ванземаљске, оне извиру из стварности нашег света. Стога тероризам не стиже искључиво из трулежи и назадњаштва политизованог исламизма.

Дакле, 11. септембар није искључиво бес и безумље исламизма, него одраз низа истина: растућег сиромаштва милијарди људи, растуће моћи већ моћних, растућег богатства већ богатих, растуће власти оних који већ владају, растућег поробљавања већ поробљених. Тај духовно, материјално и културно изузетно осетљив скуп народа је подложен идеолошким и религиозним заблудама и лако постаје плен насиља. Није случајно да се удар грома сручио на центре моћи САД. Као што није случајно да је ислам послужио за идеологију Алаховог дихада. Ислам се увелико политизовао, прихватио стратегију терора и објавио „тотални рат“ западном јудеохришћанству. То је међународна структура која угрожава иначе ровиту стабилност света. Разумљиво, полазни став је јасан: нико није безгрешан у нашем грешном свету.

Прва битка „Четвртог светског рата“

Путници намерници који стижу у САД налазе узнемирену земљу. Америка трпи дијалектику страха, што подсећа на познату изјаву председника Рузвелта: „Ви не треба ничега да се бојите, изузев страха“. Стога питање стручњака: да ли је земља у страху способна да усамљена врши планетарну империјалну мисију, чак и када располаже војном силом каквом располаже САД. Бжежински одговара: „Влада страх, страх понекад близак паници, а то је слепо. Ја називам слепилем одсуство јасног разумевања међународне ситуације...Значајно је да се ми питамо као грађани, да ли једна сила светских димензија може истински да обезбеди подршку за којом осећа потребу, нарочито подршку пријатеља, када им каже: ако нисте са нама, ви сте против нас“.

Корачајући огромним простором Америке, странац стиче уверење да скоро 300-милионска нација, наоружана до зуба, има осећај да се налази у мишоловци. То сведочење се налази у чланку у лондонском „Дејли телеграфу“, чији аутор Грахам Гарнер закључује после вишемесечног путовања уздуж и попреко великом земљом: „Америка је огрегла у чудно стање: она је поремећена, збуњена, захваћена сумњама. Где год сам отишао, то сам уочио... Велика већина Американаца наставља да гледа свет како је Гуливер гледао Лилипутанце“. Завршну реч о стању америчке нације Гарнер је дао Џону Торнтону, помоћнику директора чувене финансијске куће „Голдман Сакс“. „Наш живот без душе, коначно ће постати стално незадовољство, то увек изазива рђаве друштва.“

Ево нас у олуји првог светског рата против тероризма. Војсковођа осебујног боја је амерички председник Џорџ Буш. „То је тоталан рат“, рече он. Нико није равнодушан, пошто рат водеће хиперсиле обавезно прожима сву битност међународних односа. Америчка ратна авантура почета у талибанском Авганистану, настављена у нафтоносном Ираку, а траје три године, већ наслућује да ће свет дуго трпети експлозивну кризу и нестабилност. Враћају се злослутне године које су обележиле америчко ратовање у Вијетнаму, француско у Алжиру или совјетско у Авганистану. Охоло вођство Буша настоји да убеди све људе добре воље, да је у окршају цели свет, а не само Америка. Стога се самовољни ратови Буша настоје дочарати „светим ратом“.

Англоамерички рат у Ираку, назван „првом битком четвртог светског рата“, жестоко се разбуктао у самовољни вођства две велике земље. Стара Европа и сви који су се окупили око ње, нису успели да спрече Бушов рат. Додуше, антиратни народни протест је усталасао духове на свим странама, подстакло најмасовнији и у многу чему јединствен гнев улице. Зато је стара Европа осудила, и не само она, англоамеричко ратно силедијство. Ништа није помогло. Буш није поштовао ни одлуку ОУН, да су САД ушле у нелегалну агресију. Зацело, светска организација је била слаба, без јединствене политичке воље и без сувереног ауторитета.

Разумљиво, планетом не тутњи „четврти светски рат“. То је лаж америчких аутора „Бушове доктрине“, засноване на изазивању стања сталног ратовања. САД су, уистину, у рату, ангажовале америчку војску под националном заставом. Али то је рат САД и практично само САД. Измишљотина је да траје светски рат. Реч је о англоамеричкој ратној агресији против режима Садама Хусеина, која је одиста рат против Ирака, дакле оружани сукоб двеју држава, који се претворио у америчку окупацију Ирака и грађански рат Ирачана. А све то у служби интереса САД и америчког капитала. Свет је суочен са крвољачним тероризмом „дихадиста“, који нису ратни непријатељи, већ злочиначки покрет верских фанатика који хоће ислам да претворе у крсташки поход. Против њих треба свуда да се боре снаге реда, а не војске моћних нуклеарних сила.

Због тога је Бушова авантура у Ираку ратна лудост. Буш старији и његови сарадници у првом рату против Садама Хусеина, нису подржали тај „превентивни рат“. Главни командант „Пустињске олује“ генерал Норман Шварцкоф је написао у „Вашингтон посту“, да су рат „хтели они који немају никакво ратно образовање, што забрињава“. Важно је цитирати речи Буша старијег о рату у Заливу: „Ударити на Ирак и окупирати земљу, прекорачити једноставно мандат Уједињених нација, било би уништење онога што смо ми претходно настојали да постигнемо, а то је одговор на агресију на Кувајт... Да смо изабрали инвазију Ирака, можда би САД још био окупациона снага у земљи жестоко непријатељској“. Буш старији је срочио ту оцену у „Сећањима“ 1998. године, дакле седам година после „Олује“ у Заливу!

Буш млађи није послушао ни ратно искуство америчких генерала, ни савет оца. Председнички људи у Белој кући, Конгресу и Пентагону, држећи у руци страшну војну моћ, кренули су у „четврти светски рат“, успут разорили вољу и углед међународне заједнице у Стакленој палати на Ист Риверу, остали глуви у буци антиратног протеста светске јавности. Чула се тврдња: „То је рат председника, то није рат Америке“... „Њујорк тајмс“ је написао да ће Бушов рат „изазвати хаос уместо реда, мржњу уместо захвалности“, дајући „сјајну шансу присталицама Бин Ладена у настојању да Куран има сву власт“. Ако се „Њујорк тајмс“ хтео бавити пророчанствима, стварност је заиста потврдила то предвиђање.

Свет је већ зашао у невесело време опаке кризе. Данас су снаге мира у повлачењу на светском фронту, немоћне да потраже излаз из свакодневног крвопролића. Изгледа да моћницима америчке власти није могуће предочити да је Америка на странпутици и да тоне у кризу, како међународних односа, тако и унутрашњих, у економске и социјалне немире. Све што се сматра демократским, трпи блокаду. Бушова стратегија сталног ратовања најављује светски милитаризам на дуже стазе, обнову трке у наоружању, повампирење хладноратовске затегнутости у односима великих сила. Једноставно, ништа добро за наш свет.

(наставиће се)

Књига др Зорана Милошевића

Модернизација и национализам

Пише: Слободан Јарчевић

Професор на Универзитету Републике Српске на Палама др Зоран Милошевић је један од најплоднијих истраживача кошмара српске нације у двадесетом столећу. Закључује да су страдања српског народа у светским и грађанским ратовима последица „одсуства српске државне и националне идеологије” и упозорава да данашња покољења Срба треба да се ослободе заблуде о идеологији као искривљеној свести. Једноставније речено, др Милошевић препоручује Србима да изграде чврст национални и државни програм и да више не тумарају политичким миљеом, како су то чинили кроз двадесето столеће, посебно у његовој вртложној последњој деценији. То тумарање је условило српске поразе у сепаратистичким ратовима, агресији НАТО-а и владавини такозваних демократских странака после 2000. године.

У овом периоду, др Милошевић уочава појаву „друштвеног камелеонства”, изазвану поменутиим одсуством националне и државне стратегије. Наводи примере честог кретања учесника у државним и националним пословима од једне политичке странке до друге. Нису презали од тога што су се за сваку ватрено залагали, мада су оне заговарале потпуно

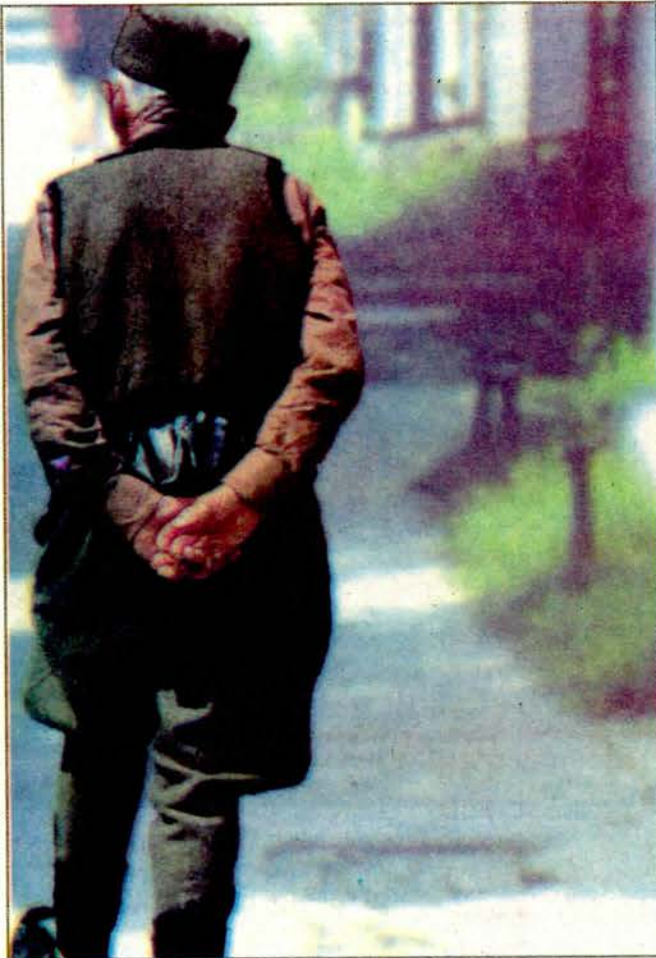
супротстављене националне и државне идеологије. Нестало се понашало и најшире бирачко тело, које је, малтене сваке друге године мењало страначку заставу.

Ако је за утеху Србима, аутор обавештава да су истоветне недаће присутне и у земљама бившег социјалистичког блока. Упознаје нас са сличним неприликама у Русији, Украјини и Белорусији. Истиче да су у Русији присутни државни и национални ломови због руског стогодишњег опредељења за словенске, а не руске вредности. То је оно, опомиње др Милошевић, што се десило и Србима, јер су, уместо српске државе, основали Југославију 1918. године. Као што су се Срби, у великом броју, радије опредељивали као Југословени него као Срби, тако су исто чинили и Руси, верујући да су Словени, или Совјети – више него Руси.

Др Милошевић преноси статистичке податке о томе, и они су запањујући, јер се мање од 15 посто становника Русије изјаснило 1986. да припадају руској нацији, а за следећих 12 година ће се прилике незнатно изменити – 1998. године ће у себи препознати Русе само 20 посто становника. Занимљиво је да су Руси те 1986. занемаривали и своју припадност групи словенских народа, па се њих 78 посто изјашњавало као Совјети! Буђење националне свести код Руса почело је од 1990. године. Захваљујући овом процесу, 2000. године се 49 посто становника осећало Русима, а 2002. око 58 посто.

Упоредни преглед односа становништва према национализму у словенским државама, како то чини др Милошевић у овој књизи, изузетно помаже да се схвати отуђење људи од сопственог етникума, чије узроке треба тражити у прихватању социјалистичког друштвеног уређења, у којем је наметана идеологија космополитизма, уз инсистирање да су национална и верска осећања заблуде. Зашто је ово учење нашло плодно тло у словенским земљама, питање је првог реда, али се др Милошевић њиме није бавио. Пажњу је посветио најновијим понудама нових космополитских идеологија народима бивших социјалистичких земаља, које стижу из развијених земаља Европе и Сједињених Америчких Држава. Ове идеологије се препоручују, примењује др Милоше-

вић, да би се заустavilo национално и државно освешћење у словенским државама и Запад то чини, углавном, преко невладиних организација. Обилно се користи средствима јавног информисања, преко којих се одабране земље третирају као „државе у транзицији”. За др Милошевића је овај термин подругљив и, као такав, опасно оружје у рукама Запада. Закључује да су земље с оваквом квалификацијом, према мерилима Запада, обавезне да мирно трпе сваку врсту критике и да предузимају оне мере „које ће побољшати стандарде у производњи, просвети, државној администрацији, војсци, полицији, судству...” Једноставније речено, од „земаља у транзицији” се тражи да спроведу „модернизацију и реформе” у друштву.

Сваки отпор захтевима са Запада, на Западу се строго критикује, а носиоци таквог отпора сатанизују. На основу овог критеријума оцрњен је и председник Руске Федерације Владимир Путин. Западни медији га погрдно зову: „пит булом”, „императором”, „недемократом”, „стаљинистом”, итд. Не штете никога ко се у Русији залаже за заштиту руских националних и државних интереса, па им се упућују критике због тога што, наводно, не следе пут демократизације. Пребацује им се да су се удружили у „радикалне православне организације”, а често их ословљавају и оштрије – каже се да су „припадници криминалних организација”.

Овакве погрде са Запада су условљене буђењем непожељног руског национализма. Др Милошевић примећује да је то буђење добродошло, али да није једнородно. Националисти су подељени – једни су за демократију, други за диктатуру, неке групе су за присније везе с Немцима, друге се томе супротстављају, итд. Једноставно, руски национализам је разједињен и без јединствене идеологије, обавештава др Милошевић и закључује: „Млади руски национализам нуди

решење за нагомилане руске проблеме и само је питање времена када ће његова доктрина и циљеви прожети већински део руске нације и блиских народа. Уколико се, ипак, то не деси, распад државе и даље понижавање народа представљају неизбежну судбину”.

Овако неизвештан ход до државне и националне идеологије у Русији, др Милошевић налази и у српским државама. Од политичких странака у Србији издваја Српску радикалну странку као снагу која изграђује српску државну и националну идеологију. За остале каже да, углавном, трагају за европским идентитетом, прихватајући, без поговора, све оно што се нуди Србији из Европске уније и САД. Као и у руском случају, Западу смета овакво деловање Српске радикалне странке, па је и Шешел, као Путин, зарадио, између осталих, следеће погрдне епитете у западним медијима: „демагог”, „лакрдјаш”, „насилник”... а Српска радикална странка: „паравојна формација”, „пљачкашка странка”, „Шешелеви верници”, „дивљаци и силедије...”

Доласком прозападних, послушничких странака на власт 2000. године, западни налогодавци су од њих тражили обрачун са Српском радикалном странком. Др Милошевић наводи податке о отпуштању с посла радикала и говори о напорима да се радикали прикажу као недемократе. Власт се није зауставила на овоме, него је учинила све да Српску радикалну странку разбије на више фракција. Покушано је одузимање просторија странке у Земуну, а онда су уследили тзв. страначки расколи. Почело је с поткупљеним члановима у Лесковцу и Лозници. Један од њих, Славиша Младеновић, покушао је с оснивањем Народне радикалне странке Србије, а Драгиша Стефановић је безуспешно тражио смењивање чланова Извршног одбора Српске радикалне странке. Др Милошевић описује и оснивање тзв. Уније радикала, састављене од наводних странака из Чачка и Новог Сада и закључује да су ови покушаји пропали, а резултате нису показали ни намештени подаци истраживања јавног мњења, којима је требало истаћи да радикали немају упориште у народу.

Др Милошевић закључује да је Српска радикална странка модерна политичка странка, да уважава демократска правила и да је изузетно привржена борби против корупције и привилегија. Он очекује да ће Српска радикална странка, уз све већу подршку у народу, изградити српску државну и националну идеологију. О томе пише овако:

„Радикали су се наметнули као странка која води рачуна о социјалним проблемима становништва и државе (опстанак Војводине у Србији, као и Косова и Метохије). Ово је створило утисак код бирача да се ради о странци искрених патриотских и националних опредељења”.

Књига се завршава освртом на период комунистичке владавине, у коме др Милошевић наводи податке о државном настојању да се нанесе штета српским националним интересима у Југославији. За родоначелника антисрпског деловања др Милошевић проглашава Милована Ђиласа. Он је омаловажавао српску нацију, Његоша као песника и Светог владуку Николаја Српског. Како је Ђилас деловао антисрпски, говори његова тврдња да је Његош „дрногорски и југословенски”, чему је додавао и обавезне тврдње о великој разлици између Црне Горе и Србије.

Да закључимо, др Зоран Милошевић је, књигом „Модернизација и национализам”, дотакао најважније савремене проблеме у нашој држави и оне у земљама бившег Совјетског Савеза. Наравно, он је то чинио и у десетак својих других књига. Биће корисно да обавестимо читаоце да га је жири књижевне награде „Едвард Володин” Савеза писаца Русије у Москви наградио првом наградом (три носиоца) за научни есеј „Филозофска мисао Светог владике Николаја Српског”, објављен у „Зборнику” Савеза писаца Русије у 2006. години.

- У Србији почела борба против организованог криминала. Ето ономад ухапсили онога што је крао птичја јаја.
- Динкић не краде више. Додуше, не краде ни мање.
- Некада давно Црну Гору (подручје Улциња) су населили гусари. Како ови данас владају, сигурно су њихови потомци.
- Веља Илић отворио изложбу коња у Тополи и том приликом се сликао са изложеним коњима. Питали га репортери и он пристао. Коње нико није питао.
- Један наш читалац пише: „Запросио бих једну функционерку владе. Знам да је слободна, али не знам да ли је спремна за дом”.
- Победама наших одбојкаша, кајакаша и тенисера, Борис Тадић је пружио немерљив допринос. Није присуствовао утакмицама.
- Веља Илић изјавио да Динкић фолира Коштуницу око изласка из владе. А око чега није.
- Добро је да су се белоглави супови поново размножили у Србији. Од свих лешинара и грабљивица који у Србији живе, они су једини корисни.
- Влада Србије је покровитељ сабора у Гучи. Народ одавно зна ко је прва труба.
- Богдановић организовао Београђанима фестивал пива. Потезе његове власти Београђани једино пијани и могу да поднесу.
- Захваљујући политици министра Лаловића многим грађанима Србије слике излазе у новинама. На задњим странама.
- Раде Обрадовић, потпредседник Скупштине изјавио да ће и следећа влада Србије бити демократска. Наравно, кад ће је водити радикали.
- Вест у новинама: „Београду тесан затвор”. Колико ће тесан бити тек кад „ови” сиђу са власти.
- Љиљана Смајловић тврди да није најгоре то што су др Војиславу Шешељу наметнули адвоката. Најгоре би било да су му за адвоката наметнули њу.
- Карла дел Понте је стварно незајажљива. Мало мало па од Србије тражи неког младића.
- Први весници зиме су већ видљиви: ласте се скупљају у јата, ноћи су све хладније а и Богдановић најавио прскање комараца.
- Пита један окорели досовац шта је то што радикалска власт може понудити грађанима: Па ништа ново. Само да им врати оно што су им „ови” отели. Имовину, права, слободу.
- Динкић изјавио да хоће да ову владу одведе у Европу. Ма нек је води било где, само што даље одавде.
- Филм о пиратима са Кариба се може видети у Дому синдиката. Филм о пиратима из Владе Србије гледамо по целој Србији већ шест година.
- Нешто размишљам: колико ли ће њих после избора из статуса државних функционера прећи у статус заштићеног сведока.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтезује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.